

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
EUROPA-PARLAMENTET		
BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER		
(2000/C 170 E/001)	E-0646/99 af Ian White til Kommissionen Om: Skat på beskæftigelsen af udenlandske statsborgere (supplerende svar)	1
(2000/C 170 E/002)	P-1386/99 af Johannes Blokland til Kommissionen Om: Det grænseoverskridende industriområde mellem Achen og Heerlen	2
(2000/C 170 E/003)	E-1391/99 af Jannis Sakellariou til Kommissionen Om: Anvendelse af EFRU/EUGFL-midler	3
(2000/C 170 E/004)	E-1393/99 af Bernd Lange til Kommissionen Om: Støtte til Vion VvaG (supplerende svar)	4
(2000/C 170 E/005)	E-1396/99 af Hedwig Keppelhoff-Wiechert til Kommissionen Om: Modsætninger i forbindelse med ydelse af støtte	4
(2000/C 170 E/006)	E-1403/99 af Graham Watson til Kommissionen Om: Mærkning af fødevarer	5
(2000/C 170 E/007)	E-1413/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Dyrlægebehandling af heste	6
(2000/C 170 E/008)	E-1415/99 af Olivier Duhamel til Kommissionen Om: Caulerpa taxifolia	8
(2000/C 170 E/009)	P-1423/99 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Forbindelserne EU-Tyrkiet og nuklear sikkerhed	9
(2000/C 170 E/010)	E-1427/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: INTERREG-støtte til Kärnten/Slovenien	10
(2000/C 170 E/011)	E-1431/99 af Gary Titley til Kommissionen Om: Kontrakter tildelt af Kommissionen til eksterne konsulenter	11
(2000/C 170 E/012)	E-1434/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den europæiske forsvarsindustri – virksomhederne i den spanske militære flådesektor – sagen Bazán i Ferrol	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (forsat)	Side
(2000/C 170 E/013)	E-1436/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den spanske regerings plan om at udarbejde og vedtage »en plan for geografisk mobilitet«	13
(2000/C 170 E/014)	E-1437/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Projekter inden for telekommunikation, audiovisuelle tjenester og edb i Galicia	14
(2000/C 170 E/015)	E-1438/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Integration af Galicia i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog	15
(2000/C 170 E/016)	E-1440/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Forbindelse mellem Galicia og Portugal gennem et højhastighedstog	15
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1438/99 og E-1440/99	15
(2000/C 170 E/017)	E-1441/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Støtte til malkekvægbrug i Galicia som led i støtte til familielandbrug	16
(2000/C 170 E/018)	E-1452/99 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Harmonisering på trafikikkerhedsområdet	17
(2000/C 170 E/019)	E-1463/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Den canadiske fiskerilov C-27	19
(2000/C 170 E/020)	E-1465/99 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Forbud mod azofarvestoffer i EU	20
(2000/C 170 E/021)	E-1480/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Genopbygning af de broer over Donau, der blev ødelagt under Kosovo-krigen	21
(2000/C 170 E/022)	E-1483/99 af Armando Cossutta til Rådet Om: Initiativer til fordel for Cyperns befrielse	22
(2000/C 170 E/023)	P-1494/99 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Albanien: korridor 8 og 10	23
(2000/C 170 E/024)	E-1498/99 af Hans Kronberger til Kommissionen Om: Virksomheder, der formidler lejetrapper	24
(2000/C 170 E/025)	E-1503/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Situationen for den del af fiskerflåden, som indgår i fællesforetagender EU-Argentina	25
(2000/C 170 E/026)	E-1505/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Situationen for fiskerflåden i NAFO-zonen i forbindelse med de tosidede forbindelser mellem EU og Canada	25
(2000/C 170 E/027)	P-1508/99 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: Støtte til de beskyttede naturområder »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg« (i Sachsen, Tyskland) som led i fællesskabsinitiativet vedrørende omstilling af forsvarsafhængige områder	26
(2000/C 170 E/028)	E-1510/99 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Overdreven anvendelse af europæiske strukturfonde til vejbygningen i de fem nye delstater og Berlin-Øst (mål 1-område i Forbundsrepublikken Tyskland)	27
(2000/C 170 E/029)	E-1519/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiverne om affald vedrørende tekstilaffald i Prato	28
(2000/C 170 E/030)	P-1522/99 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Udvidelse af Gardaland-forlystelsesparken, Castelnuovo del Garda, Verona	29
(2000/C 170 E/031)	P-1523/99 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Måling af dioxinindholdet i levnedsmidler	31
(2000/C 170 E/032)	E-1534/99 af Jan Mulder til Rådet Om: Gennemførelse af forordning 258/97 (nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser)	32
(2000/C 170 E/033)	P-1537/99 af Carmen Fraga Estévez til Kommissionen Om: Gennemførelse af Rådets forordning (EF) 1239/98 og det deri omhandlede forbud mod fiskeri med drivgarn	33
(2000/C 170 E/034)	E-1561/99 af Carmen Fraga Estévez til Kommissionen Om: Fortegnelse over fartøjer, der er ophørt med at anvende drivgarn i overensstemmelse med forordning (EF) 1239/98	33
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-1537/99 og E-1561/99	34

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/035)	E-1558/99 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Regionalstøtte	34
(2000/C 170 E/036)	E-1563/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Medlemsmedarbejdere ansat i GD XII	35
(2000/C 170 E/037)	E-1571/99 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Illegal markedsføring af genetisk modificeret majs fra såsædkoncernen Pioneer	36
(2000/C 170 E/038)	E-1573/99 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Manglende grænseværdier for dioxin og pcb-stoffer	36
(2000/C 170 E/039)	E-1574/99 af Alonso Puerta og Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Regionale udviklingsprogrammer	38
(2000/C 170 E/040)	E-1575/99 af Alonso Puerta og Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Regionale udviklingsprogrammer	38
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1574/99 og E-1575/99	38
(2000/C 170 E/041)	E-1576/99 af Alonso Puerta og Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Regionale udviklingsprogrammer	38
(2000/C 170 E/042)	E-1581/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Direktivet om skaldyrshygijne	39
(2000/C 170 E/043)	E-1582/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: »Grøn« forarbejdning af fisk	40
(2000/C 170 E/044)	P-1586/99 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Stigende sundhedsmæssige problemer som følge af omstrefende kæledyr og landbrugshusdyr i Kosovo . . .	40
(2000/C 170 E/045)	E-1587/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Genoprettelse af skaderne på kulturelle mindesmærker efter krigen i Jugoslavien	41
(2000/C 170 E/046)	E-1589/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Støtte til familier, hvis medlemmer omkom under bombardementet af det jugoslaviske tv's bygninger	42
(2000/C 170 E/047)	E-1590/99 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Om forsvundne penge (op til 40 mio. €) fra hjælpeprogrammet ECIP (EU's hjælpefond for virksomheder i udviklingslande	42
(2000/C 170 E/048)	E-1594/99 af Bart Staes til Kommissionen Om: ECIP-programmets effektivitet	43
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1590/99 og E-1594/99	43
(2000/C 170 E/049)	E-1591/99 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Import af Victoria-aborrer	44
(2000/C 170 E/050)	E-1595/99 af Christoph Konrad til Rådet Om: Om: EU's særlige udsendinge og koordinatore	45
(2000/C 170 E/051)	E-1596/99 af James Nicholson til Rådet Om: Menneskerettighederne i Usbekistan	46
(2000/C 170 E/052)	P-1600/99 af Marco Cappato til Kommissionen Om: Tilbageholdelsen af Ashot Bleyan, tidligere undervisningsminister i Republikken Armenien	47
(2000/C 170 E/053)	E-1601/99 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktivet om tv-spredning — den tyske »Staatsvertrag«	48
(2000/C 170 E/054)	P-1605/99 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Udvidelse af retsgrundlaget for fællesskabsstøtte	49
(2000/C 170 E/055)	P-1607/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Europæisk økonomisk støtte til Rusland	50

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/056)	E-1613/99 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Kampen mod landminer	51
(2000/C 170 E/057)	P-1616/99 af Stanislaw Tillich til Kommissionen Om: Kommissionens personale	52
(2000/C 170 E/058)	P-1618/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: MED-programmerne	53
(2000/C 170 E/059)	E-1622/99 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Overtrædelsesprocedure mod den italienske stat i forbindelse med salg af mælkecentralen i Rom	54
(2000/C 170 E/060)	E-1624/99 af Markus Ferber til Kommissionen Om: EU-støtte til en høsefarm i Vseruby (Tjekkiet)	54
(2000/C 170 E/061)	E-1625/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Telefonaflytning	54
(2000/C 170 E/062)	E-1627/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Støtteforanstaltninger til fordel for risproduktionen i Grækenland	55
(2000/C 170 E/063)	E-1630/99 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Sukker og ændring af forordning nr. 1600/92	56
(2000/C 170 E/064)	E-1631/99 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Sukkerkvoten for den autonome region Azorerne	57
(2000/C 170 E/065)	E-1632/99 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Misbrug af dominerende stilling på sukkermarkedet i den autonome region Azorerne	58
(2000/C 170 E/066)	E-1636/99 af Graham Watson til Rådet Om: Arbejde i EU efter 60-årsalderen	59
(2000/C 170 E/067)	E-1637/99 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Retlige dokumenter, som er tilsendt Kommissionen vedrørende oprettelsen af EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor i Grange, Co. Meath, Irland	59
(2000/C 170 E/068)	E-1640/99 af Norbert Glante til Kommissionen Om: Fremme af bypartnerskaber – hensyntagen til tyske amter (Landkreise)	60
(2000/C 170 E/069)	P-1645/99 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Overholdelse af fugledirektivet – slamdepot ved Uitdam i Nederlandene	61
(2000/C 170 E/070)	E-1649/99 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: ENELs køb af 30% af Telepiù	62
(2000/C 170 E/071)	E-1651/99 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Diskriminering af brevduesporten i grænseområdet mellem Belgien og Nederlandene	63
(2000/C 170 E/072)	E-1652/99 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Forurening af vandet i Periferiaki Tafros »66«	64
(2000/C 170 E/073)	E-1653/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: DEI som ny forskningsinstitution	65
(2000/C 170 E/074)	P-1659/99 af Hubert Pirker til Kommissionen Om: Atomkraftværket i Krsko	66
(2000/C 170 E/075)	P-1660/99 af Massimo Carraro til Kommissionen Om: Rådets direktiv 92/0081/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier	66
(2000/C 170 E/076)	E-1662/99 af Laura González Álvarez og Alonso Puerta til Kommissionen Om: Amerikanske trusler om sanktioner mod Sol-Melià	68
(2000/C 170 E/077)	E-1665/99 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Bedrageri med hensyn til lån fra IMF og Den Europæiske Bank for Økonomisk Genopbygning og Udvikling	68

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/078)	E-1668/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Støtte til unge europæiske kunstnere	69
(2000/C 170 E/079)	E-1674/99 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Medicinsk egenbehandling	70
(2000/C 170 E/080)	E-1676/99 af Marialiese Flemming til Rådet Om: Jagtsæson for trækfugle	71
(2000/C 170 E/081)	E-1679/99 af Marialiese Flemming til Kommissionen Om: Antibiotika i foderstoffer	72
(2000/C 170 E/082)	E-1680/99 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Konkurrencefordrejninger på grund af den Europæiske Unions subventioner	73
(2000/C 170 E/083)	E-1682/99 af Christos Zacharakis til Kommissionen Om: Styrkelse af EU's politik for bybeskyttelse	74
(2000/C 170 E/084)	E-1683/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Uddeling af mælk i skoler	75
(2000/C 170 E/085)	E-1684/99 af Reino Paasilinna til Kommissionen Om: Pensionsalder for brandmænd	76
(2000/C 170 E/086)	P-1690/99 af Rosa Díez González til Rådet Om: Dødsdommen i USA over den spanske statsborger Joaquín José Martínez	76
(2000/C 170 E/087)	E-1692/99 af Manuel Pérez Álvarez til Kommissionen Om: Foranstaltninger til fordel for ældre	77
(2000/C 170 E/088)	E-1695/99 af Michl Ebner til Kommissionen Om: EU-koordinator Hombach	78
(2000/C 170 E/089)	E-1699/99 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Diskriminering af immigranter i Luxembourg med hensyn til adgangen til socialhjælp	78
(2000/C 170 E/090)	E-1700/99 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktiv 93/0104/EF om arbejdstid	79
(2000/C 170 E/091)	E-1708/99 af Hervé Novelli til Rådet Om: Uoverensstemmelse mellem EU's regionalpolitik og visse beslutninger truffet af de franske myndigheder	80
(2000/C 170 E/092)	E-1717/99 af Lucio Manisco og Armando Cossutta til Rådet Om: Bombardering af de irakiske folk	80
(2000/C 170 E/093)	E-1721/99 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Behov for omgående anvendelse af sikkerhedsregler i forlystelsesparker	81
(2000/C 170 E/094)	E-1723/99 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Foranstaltninger til bekæmpelse af den amerikanske dominans på Internettet	82
(2000/C 170 E/095)	E-1728/99 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Nyorientering inden for sundhedspolitikken	83
(2000/C 170 E/096)	E-1731/99 af W.G. van Velzen til Rådet Om: Det fængslede moldoviske parlamentsmedlem Ilie Ilascu	84
(2000/C 170 E/097)	E-1734/99 af Enrico Ferri, Antonio Tajani, Francesco Fiori, Renato Brunetta og Stefano Zappalà til Kommissionen Om: Forslag til italiensk lov om lige adgang til medierne under en valgkamp	85
(2000/C 170 E/098)	E-1737/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Projekt for forvaltning af fast byaffald i Galicien og omlastestationen i Vilaboa	86
(2000/C 170 E/099)	E-1739/99 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Direktiv 96/0009/EF	87
(2000/C 170 E/100)	P-1740/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: EU-studerendes vanskelige situation i Jugoslavien, på grund af følgerne af bombardementerne	87

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/101)	P-1741/99 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Trusler som følge af europæiske investeringer i Chile	88
(2000/C 170 E/102)	E-1742/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Bygning af et atomkraftværk i jordskælvsområdet Akkuyu i Tyrkiet	89
(2000/C 170 E/103)	E-1744/99 af Carmen Cerdeira Morterero til Kommissionen Om: Overfald på homoseksuelle	89
(2000/C 170 E/104)	E-1745/99 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Indvandring – randområder	90
(2000/C 170 E/105)	E-1746/99 af Winfried Menrad til Kommissionen Om: Konkurrencefordrejning på grund af EU-støtte til virksomheder i Italien	91
(2000/C 170 E/106)	E-1747/99 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Brændstofkontrol ved passage af grænsen til Ungarn	92
(2000/C 170 E/107)	E-1752/99 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: »Tillæg« til dagblade og forbrugers rettigheder	93
(2000/C 170 E/108)	E-1753/99 af Marcello Dell’Utri til Kommissionen Om: Anvendelse af strukturerne til information af borgerne	94
(2000/C 170 E/109)	E-1761/99 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Åbning af sag i forbindelse med offentlig støtte til den spanske elsektor	95
(2000/C 170 E/110)	P-1889/99 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Eventuel interessekonflikt ved behandlingen af en sag om offentlig støtte	95
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1761/99 og P-1889/99	95
(2000/C 170 E/111)	E-1765/99 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af EU-borgere i forbindelse med den nederlandske lov om integration af indvandrere	96
(2000/C 170 E/112)	E-1769/99 af Jan Andersson til Kommissionen Om: Kommissionen hensigter med hensyn til en fælles ordning for genbrugsglas i EU	97
(2000/C 170 E/113)	E-1772/99 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Verserende sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol vedrørende den østrigske afgift på alkoholholdige drikkevarer (C-437/97)	97
(2000/C 170 E/114)	E-1777/99 af Brian Simpson til Kommissionen Om: Svins velfærd	98
(2000/C 170 E/115)	E-1782/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: Transportsikkerhed	99
(2000/C 170 E/116)	E-1784/99 af Mark Watts til Kommissionen Om: Sikkerhed i forbindelse med civil luftfart	100
(2000/C 170 E/117)	E-1788/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Fodboldklubben Lazio og dens aftale med et rejsebureau	101
(2000/C 170 E/118)	E-1794/99 af Michiel van Hulten til Kommissionen Om: Artikel i ugebladet »HP De Tijd« af 27. august 1999 om Kommissionens praktikantprogram	102
(2000/C 170 E/119)	P-1796/99 af Marco Pannella til Kommissionen Om: Bortførelse af Vu Duc Binh og arrestation af 24 medlemmer af Partiet for Folkelig Aktion	103
(2000/C 170 E/120)	E-1800/99 af Helena Torres Marques til Rådet Om: Forslag til direktiver, som afventer afgørelse i Rådet	103
(2000/C 170 E/121)	E-1801/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Lindan	104
(2000/C 170 E/122)	E-1802/99 af David Bowe til Kommissionen Om: Lindan	104
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1801/99 og E-1802/99	104

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/123)	P-1806/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Direkte forsendelse af nationale telefonbøger over grænserne	105
(2000/C 170 E/124)	E-1811/99 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Omregning af de nationale valutaer	106
(2000/C 170 E/125)	P-1814/99 af Luciana Sbarbati til Kommissionen Om: Beskyttelse af italienske ikke-industrifremstillede levnedsmidler	107
(2000/C 170 E/126)	E-1815/99 af Robert Sturdy til Kommissionen Om: Kommissionens ansættelsespolitik for tjenestemænd	108
(2000/C 170 E/127)	E-1818/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Handlingsplan på folkesundhedsområdet	108
(2000/C 170 E/128)	E-1821/99 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Forvaltning af erhvervsuddannelsesprogrammet Leonardo	109
(2000/C 170 E/129)	E-1830/99 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Aldringen af Europas befolkning	110
(2000/C 170 E/130)	E-1836/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Støtte til Grækenland med bevillinger, der er opført til mål nr. 2	111
(2000/C 170 E/131)	E-1838/99 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Mangler ved levnedsmiddelkontrollen i spanske havne	111
(2000/C 170 E/132)	E-1841/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Bygning af et solvarmeelkraftværk i området Frankokastello ved Sfakia på Kreta (Grækenland)	112
(2000/C 170 E/133)	E-1863/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Gensidig anerkendelse af kvalifikationer i Den Europæiske Union	113
(2000/C 170 E/134)	P-1875/99 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Eventuel overtrædelse af habitatdirektivet	113
(2000/C 170 E/135)	E-1884/99 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Laksepolitik i Østersøen	115
(2000/C 170 E/136)	E-1887/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Væksthormonet rBST og dets indvirkning på dyresundheden	115
(2000/C 170 E/137)	E-1888/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Beskyttelse af dyr under transport	116
(2000/C 170 E/138)	E-1892/99 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: EF-initiativet URBAN	116
(2000/C 170 E/139)	E-1894/99 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Kommissionens godkendelse af et joint venture mellem Siemens og Fujitsu	117
(2000/C 170 E/140)	E-1896/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Ungdom for Europa-programmet	118
(2000/C 170 E/141)	E-1899/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Kalejdoskop-programmet (1996-1998)	120
(2000/C 170 E/142)	E-1901/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Raphael-programmet (1996-2000)	120
(2000/C 170 E/143)	E-1904/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: URBAN (1996-1999)	121
(2000/C 170 E/144)	E-1908/99 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Det fjerde fællesskabshandlingsprogram på mellemlang sigt om lige muligheder for kvinder og mænd (1996-2000)	121
(2000/C 170 E/145)	P-1915/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Gennemførelsen af Natura 2000	122

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/146)	P-1916/99 af Wolfgang Kreissl-Dörfler til Kommissionen Om: EU's udviklingsstøtteprogrammer i Mozambique	123
(2000/C 170 E/147)	P-1917/99 af Marco Pannella til Rådet Om: Kina – Den såkaldte »custody and repatriation«-tilbageholdelsespraksis	124
(2000/C 170 E/148)	E-1923/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Besvarelse af parlamentariske forespørgsler	125
(2000/C 170 E/149)	E-1925/99 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Indføjeelse af bestemte data i den mod Spanien indledte sag om statsstøtte i elektricitetssektoren	125
(2000/C 170 E/150)	E-1926/99 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Manglende opfyldelse af projektet til genopretning og forbedring af parken Casa de Campo i Madrid	126
(2000/C 170 E/151)	E-1929/99 af Jan Wiersma til Kommissionen Om: Behandlingen af roma i Den Tjekkiske Republik	127
(2000/C 170 E/152)	P-1930/99 af Michael Cashman til Kommissionen Om: Velstandsniveauet i Euro-landene	128
(2000/C 170 E/153)	P-1932/99 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Mitrokhin-dokument vedrørende et italiensk spionnet, der opererede inden for Sovjetunionens efterretnings-tjeneste	128
(2000/C 170 E/154)	E-1933/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Gennemførelsen af det operationelle program »uddannelse og erhvervmæssig grunduddannelse« under fælles-skabsstøtterammen for Grækenland	129
(2000/C 170 E/155)	E-1940/99 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Foranstaltninger til gennemførelse af den nye politik for regionerne i den yderste periferi i overensstemmelse med artikel 299, stk. 2, i Amsterdam-traktaten	129
(2000/C 170 E/156)	E-1944/99 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Undersøgelse af særlige indikatorer for velstand, levestandard m.m. i regionerne i den yderste periferi	130
(2000/C 170 E/157)	P-1950/99 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Euroteam – misbrug af EU-støtte	130
(2000/C 170 E/158)	P-1951/99 af Helle Thorning-Schmidt til Kommissionen Om: Ligestilling af registreret partnerskab med ægteskab i tjenestemandsvedtægten	131
(2000/C 170 E/159)	E-1956/99 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Ændring af EU-konkurrenceretten	131
(2000/C 170 E/160)	E-1963/99 af Gerhard Hager til Rådet Om: Schengen-visa: Indvirkning på konkurrencen	132
(2000/C 170 E/161)	P-1971/99 af Kathalijne Buitenweg til Kommissionen Om: Overtrædelse af direktiv 91/0628/EØF og 95/0029/EØF	133
(2000/C 170 E/162)	P-1989/99 af Norbert Glante til Kommissionen Om: Kommissionens foranstaltninger til forberedelse af beslutningen om faste bogpriser	134
(2000/C 170 E/163)	E-1995/99 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Retningslinjer for vertikale begrænsninger	136
(2000/C 170 E/164)	E-2013/99 af Antonio Tajani og Enrico Ferri til Kommissionen Om: Den italienske lov om offentlige og private sundhedstjenesteydelser – overtrædelse af fællesskabsreglerne om konkurrence og fri udveksling af tjenesteydelser	137
(2000/C 170 E/165)	E-2015/99 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Organisationsplan over den nye Kommissions tjenestegrene	138
(2000/C 170 E/166)	P-2018/99 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: Beføjelser der er overdraget til nationalstaterne i Den Europæiske Union	138
(2000/C 170 E/167)	E-2024/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Små landbrugere og landskabsbevarelse	139
(2000/C 170 E/168)	E-2026/99 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Fårevaskemidler fremstillet af organisk fosfat	139

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2000/C 170 E/169)	E-2029/99 af Béatrice Patrie til Kommissionen Om: EU-støtte til uddeling af mælk i skoler	140
(2000/C 170 E/170)	E-2054/99 af Gérard Caudron til Kommissionen Om: Afskaffelse af europæisk støtte til mælkedistribution i skolerne	140
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2029/99 og E-2054/99	141
(2000/C 170 E/171)	E-2036/99 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Knorr Bremse og europæisk støtte	141
(2000/C 170 E/172)	E-2051/99 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Skibsbygning på skibsværftet Astano i Galicien	141
(2000/C 170 E/173)	P-2070/99 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Situationen i den europæiske distributionssektor efter fusionen af Promodes og Carrefour	142
(2000/C 170 E/174)	E-2075/99 af Agnes Schierhuber til Kommissionen Om: Liberalisering i forbindelse med WTO-forhandlingerne	143
(2000/C 170 E/175)	E-2077/99 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktiv 89/48 i Grækenland	144
(2000/C 170 E/176)	P-2088/99 af Maurizio Turco til Rådet Om: Statsborgere i EU-medlemsstater med asylret i andre medlemsstater eller tredjelande	145
(2000/C 170 E/177)	E-2126/99 af Nelly Maes og Bart Staes til Kommissionen Om: Finansiell støtte til den europæiske olieindustri	145
(2000/C 170 E/178)	E-2137/99 af Bart Staes til Kommissionen Om: Forbud mod BADGE og BFDGE som belægning i konservesdåser	147
(2000/C 170 E/179)	E-2148/99 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler	147
(2000/C 170 E/180)	E-2155/99 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Ekstil for kongehuset Savoyen	148
(2000/C 170 E/181)	E-2174/99 af Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Retsakter, der kan fordreje konkurrencevilkårene	149
(2000/C 170 E/182)	E-2187/99 af Christos Folias og Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Amsterdam-traktaten og sport	149
(2000/C 170 E/183)	P-2191/99 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Indtagelse af alkohol i fly	150
(2000/C 170 E/184)	E-2207/99 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Afgørelse fra kommunen Fucecchio (Firenze) om nedrivning af det gamle Pacini-teater	151
(2000/C 170 E/185)	P-2220/99 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Afgiftsdrøftelser	151
(2000/C 170 E/186)	E-2231/99 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Skøn over den sorte økonomi	152
(2000/C 170 E/187)	E-2244/99 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Ansatte i medlemsstaternes centralbanker	153
(2000/C 170 E/188)	P-2246/99 af Chris Davies til Kommissionen Om: Organiske fosfatholdige pesticider	153
(2000/C 170 E/189)	E-2404/99 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Anvendelse af bevillingerne til fællesskabsinitiativet RETEX	154
(2000/C 170 E/190)	P-2439/99 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Beskyttelse af europæiske foretagender i Kosovo	155
(2000/C 170 E/191)	P-2575/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Mangel på infrastrukturer og installationer i Patras havn	155

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2000/C 170 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0646/99**af Ian White (PSE) til Kommissionen***(16. marts 1999)*

Om: Skat på beskæftigelsen af udenlandske statsborgere

Er Kommissionen klar over, at det ser ud til, at beskæftigelsen af udenlandske statsborgere i den tyske teaterverden beskattes med 20 %? Kan Kommissionen bekræfte, at dette er tilfældet, og er den enig i, at denne fremgangsmåde diskriminerer andre EU-borgere i Forbundsrepublikken Tyskland?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein**

(4. oktober 1999)

Kunstnere, der ikke er bosat i Tyskland, men som har optjent deres erhvervmæssige indkomst i Tyskland, er omfattet af den tyske indkomstbeskatning, uanset om de også betaler indkomstskat i den medlemsstat, hvor de er bosat (denne stat skal naturligvis tage hensyn til den skat, der er betalt i Tyskland). For at sikre skatteindbetalingen og lette inddrivelsen er arrangørerne i henhold til den tyske lov om indkomstbeskatning fra 1997, senest ændret ved loven om skattelettelse for perioden 1999/2000/2002 af 24. marts 1999, forpligtet til fra de honorarer, der er aftalt med de udenlandske kunstnere, såvel som fra lignende ydelser og supplerende udgifter, at tilbageholde en indkomstskat på 25 % (15 % for 1996) samt et solidaritetsbidrag og moms.

Dette skattefradrag svarer til en skattepligtig gevinst til den nuværende marginale maksimumsats på 53 %, eller mindre end 50 % af bruttoindkomsten. Det vil med andre ord sige, at systemet evaluerer de fradragsberettigede udgifter til mere end 50 %, hvilket synes rimeligt. Endvidere kan der efter anmodning herom til skattemyndighederne indrømmes en skattenedsættelse, hvis det påvises, at den skat, som faktisk skal betales, bør være lavere (§ 50a i lov om indkomstbeskatning). Denne bestemmelse finder navnlig anvendelse, hvis der påløber udgifter, som normalt ikke udgør en del af skattegrundlaget. Under alle omstændigheder kan der udarbejdes en individuel skattefastsættelse ifølge den progressive sats ved indgivelse af en selvangivelse. For meget betalt skat vil derefter blive refunderet. Den tilbageholdte skat på 25 % anses dog for at være endelig, hvis den udenlandske kunstner ikke gør indsigelse.

Tyske kunstnere er omfattet af den samme skat, men betaler altid til en individuel sats, der afhænger af deres indtægter, som er opgivet i deres selvangivelse.

De forskellige metoder for skatteopkrævning anses ikke for at være diskriminerende, fordi de afspejler forskellen mellem den situation, der foreligger for udenlandske og tyske kunstnere, hvilket ikke forekommer urimeligt.

(2000/C 170 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1386/99**af Johannes Blokland (EDD) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Det grænseoverskridende industriområde mellem Achen og Heerlen

1. Er Kommissionen bekendt med, at det grænseoverskridende industriområde mellem Achen (D) og Heerlen (NL) modtager støtte over forskellige af Den Europæiske Unions støtteordninger, bl.a. over Rechar, EFRU og Interreg?
2. Er Kommissionen bekendt med, at de aktiviteter i industriområdet, der blev indledt i november 1998, truer hamsteren (*Cricetus cricetus*, L 1758), der er beskyttet via habitatdirektivet?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor den ved tildelingen af støtte fra disse regionalfonde ikke har taget hensyn til bestemmelserne i habitatdirektivet? Gælder dette også for alle andre projekter, der er finansieret over disse fonde?
4. Er Kommissionen rede til fremover at gøre alt, hvad der er muligt, for at hindre, at den fremmer aktiviteter, der er i modstrid med EU-forskrifter? Hvilke foranstaltninger vil den i bekræftende fald træffe med henblik herpå?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(5. oktober 1999)

1. Det grænseoverskridende industriområde mellem Achen og Heerlen modtager ganske rigtigt EU-støtte gennem Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, for det nederlandske Limburg under mål 2, for Nordrhein-Westfalen under EU-initiativet Rechar og for Euregio-området Maas-Rhinen (Tyskland/Nederlandene/Belgien) under EU-initiativet Interreg II A.
2. Kommissionen er blevet informeret om påbegyndelsen af arbejdet. Adskillige gange har Kommissionen anmodet de nationale myndigheder om at tage stilling til de indgivne klager om eventuelle overtrædelser af Rådets direktiv 79/0409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾. Efter at have undersøgt de seneste officielle reaktioner har Kommissionen indledt det forberedende arbejde i forbindelse med overtrædelsesproceduren.

Pr. brev af 6. og 8. juli 1999 sendt til henholdsvis de nederlandske og tyske myndigheder anmodede Kommissionen dem om at suspendere al betaling af EU-støtte under mål 2 til det nederlandske Limburg og under Rechar til Nordrhein-Westfalen. EU-støtten under Interreg II A er ikke blevet suspenderet, for den vedrører udelukkende undersøgelser og forvaltning.

3. I henhold til forordning (EØF) 2052/88, ændret ved Rådets forordning (EF) 3193/94 af 19. december 1994, om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter og forordning (EØF) 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) 2052/88⁽²⁾ henviser alle Kommissionens beslutninger om godkendelse af programmer under strukturfondene til forpligtelsen om forenelighed med bestemmelserne i traktaterne og EU-politikkerne, herunder miljøbeskyttelsespolitikken.

Forvaltningen af EU-programmerne er i stor udstrækning decentraliseret: ansvaret for udvælgelsen af projekter er placeret hos de nationale myndigheder.

4. For den kommende programmeringsperiode 2000-2006 er forpligtelsen om forenelighed med de forskellige EU-politikker ligeledes fastsat ved artikel 12 i Rådets forordning (EF) 1260/1999 af 21. juni 1998 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽³⁾. Desuden er det ved artikel 8 i denne forordning fastsat, at EU's indsats fastlægges ved et »partnerskab« mellem Kommissionen og medlemsstaten sammen med myndigheder og organer, der udpeges af medlemsstaterne som de mest repræsentative

partnere på nationalt, regionalt, lokalt eller andet plan for bl. a. at fremme en bæredygtig udvikling ved at inddrage krav til miljøbeskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten.

Den nye forordning indeholder ligeledes bestemmelser om en række foranstaltninger til forebyggelse af overtrædelser, såsom strategiske miljøevalueringer af planerne og programmerne for regionaludvikling (detaljeret forhåndsevaluering, herunder evaluering af overholdelsen af forpligtelserne og af miljøvirkningerne), anvendelsen af miljøindikatorer, indførelsen af tættere overvågning og en midtvejsevaluering på miljøområdet.

5. Hvis forebyggelsen viser sig at være utilstrækkelig, er det endvidere ved artikel 39 i den nye forordning fastsat, at i tilfælde af at en medlemsstat ikke har draget konsekvenserne af en uregelmæssighed, som er påvist i gennemførelsen af et projekt, vil Kommissionen være berettiget til at suspendere de fejlagtige mellemliggende betalinger og, efter at have modtaget medlemsstatens bemærkninger, om fornødent foretage eventuelle korrektioner.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 337 af 24.12.1994.

(³) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 170 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1391/99

af Jannis Sakellariou (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Anvendelse af EFRU/EUGFL-midler

Inden for rammerne af EFRU/EUGFL har Kommissionen stillet bevillinger til rådighed til udvidelse og forbedring af overrislingsområderne i Zone Guaro. I sektorerne 6, 7, 8 og 9 i højre afsnit blev der imidlertid aldrig lagt vandledninger.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvorfor bevillingerne til dette afsnit ikke blev anvendt efter hensigten, hhv. hvor disse bevillinger i givet fald er blevet anvendt?
2. Er Kommissionen bekendt med klager over, at der ikke er lagt vandledninger i dette afsnit, og hvilke foranstaltninger har den i bekræftende fald truffet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(12. oktober 1999)

Ifølge oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaten, gennemføres de projekter, der medfinansieres i henhold til aktion 6.1.1. i det operationelle program for Andalusien for perioden 1994-1999, alle på venstre bred af floden Vélez undtagen medfinansieringen af opførelsen af dæmningen i Viñuela. De hertil knyttede arbejder er praktisk talt afsluttet på nuværende tidspunkt.

De nationale myndigheder har officielt meddelt Kommissionen, at de projekter, som det ærede medlem henviser til, sandsynligvis vil blive iværksat i en senere fase. På nuværende tidspunkt er der ikke indsendt ansøgning om støtte for disse projekter. Desuden skal Kommissionen bemærke, at hvis der senere indgives en støtteansøgning, kan den kun komme i betragtning, hvis den fastsatte procedure overholdes, og hvis medlemsstaten officielt indgiver ansøgningen.

Der er ikke indgivet nogen officiel klage. I betragtning af de oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaten, kan Kommissionen ikke fastslå nogen ulovlig omgang med EF-midler.

(2000/C 170 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1393/99**af Bernd Lange (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Støtte til Vion VvaG

Forsikringselskabet HDI (Haftpflichtverband der Deutschen Industrie) med hjemsted i Hannover og det bayerske forsikringselskab HUK-Coburg har planer om at fusionere i juli 1999. Det nye forsikringselskab, der derved opstår, kommer til at hedde Vion VvaG og får juridisk hjemsted i Coburg. Valget af Coburg skyldes betydelige finansielle støtteforanstaltninger fra delstaten Bayern, hvis omfang ikke kendes officielt.

1. Har Kommissionen kendskab til den finansielle støtte fra delstaten Bayerns regering til Vion VvaG? Hvor høj er den finansielle støtte fra Bayern i bekræftende fald i dette tilfælde?
2. Har Bayern anmeldt støtten og støtteforanstaltningerne til Kommissionen som offentlig støtte?
3. Er denne støtte i strid med EU-rettens bestemmelser vedrørende konkurrence og offentlig støtte, særlig artikel 87?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. november 1999)

Kommissionen har erfaret, at fusionen mellem HDI Haftpflichtverband der Deutschen Industrie og HUK-Coburg som selskabet Vion Vvag ikke vil finde sted, og der er ikke tale om statsstøtteforanstaltninger.

På grundlag af disse oplysninger vil Kommissionen ikke efterforske sagen yderligere.

(2000/C 170 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1396/99**af Hedwig Keppelhoff-Wiechert (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Modsætninger i forbindelse med ydelse af støtte

Der er en stor forskel mellem de økonomisk stærkeste områder i Den Europæiske Union og de struktursvageste områder. Målet med Fællesskabets strukturpolitik er at fjerne denne forskel. Med henblik herpå har Kommissionen fastlagt seks hovedopgaver inden for strukturpolitikken og defineret dem som såkaldte »mål«.

1. Kender Kommissionen til modsætninger som følge af støtten til disse mål, når f.eks. en virksomhed flytter sit hjemsted fra et område, der ikke er struktursvagt, til et støtteområde, for at opnå EU-støtte på det nye hjemsted, mens flytningen forårsager tab af hundredvis af arbejdspladser på det gamle hjemsted og dermed også svækker den pågældende bys økonomi?
2. Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre med henblik på at eliminere dette paradoks, nemlig at der på den ene side skabes arbejdspladser, mens der på den anden side går arbejdspladser til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. oktober 1999)

1. EU-virksomheders ret til at vælge det geografiske hjemsted, som passer til deres særlige behov, er sikret ved etableringsretten, der er indskrevet i EF-traktaten. Enhver beslutning om at flytte en eksisterende virksomhed er en kompleks opgave, der påvirkes af mange faktorer, f. eks. generelle strategier for omstrukturering, specialisering eller koncentration af en given virksomheds aktiviteter for derigennem at opnå en øget effektivitet.

EU har imidlertid en særlig interesse i det tilfælde, hvor en virksomhed, som modtager støtte i form af offentlige midler på det aktuelle eller kommende hjemsted, flytter sine aktiviteter. Ved undersøgelsen af de enkelte tilfælde skal Kommissionen tage hensyn til alle omstændigheder med bevidstheden om, at der blandt de forskellige muligheder, virksomheden står over for, indgår en etablering uden for EU eller en fuldstændig afvikling af aktiviteterne.

2. Det indre markeds succes afhænger i stor udstrækning af EU's konkurrenceregler, navnlig reglerne om statsstøtte, som har til formål at hindre fordrejninger og understøtte en loyal konkurrence. Kommissionen har tilføjet særlige bestemmelser i de nyligt vedtagne regler om statsstøtte og strukturfondene for at behandle de mulige problemer i forbindelse med virksomhedsflytninger. I Kommissionens retningslinjer for statsstøtte reduceres navnlig de maksimale støttesatser til investeringer i de officielt udpegede støtteregioner. De nye satser skal gøre det muligt for ugunstigt stillede regioner at tiltrække nye, mobile investeringer gennem tilskyndelser, samtidig med at disse reduktioner burde mindske risikoen for, at regionerne overbyder hinanden. Endvidere er der både i retningslinjerne og strukturfondsforordningen (Rådets forordning (EF) 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾) indført den betingelse, at de investeringer, som der ydes støtte til, skal stå uberørte hen i mindst fem år.

Endelig er Kommissionen særlig opmærksom på større investeringsprojekter, da den skal bekræfte eller ændre støtten fra strukturfondene til disse projekter (investeringer på over 50 mio. EUR) på individuelt grundlag. En del af analysen går ud på at vurdere sådanne projekters virkninger på beskæftigelsen for hele EU.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 170 E/006)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1403/99
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Mærkning af fødevarer

1. Kan Kommissionen gøre rede for det logiske i, at fødevarer produceret i land A, men pakket i land B kan mærkes med land B som oprindelsesland?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke ordninger for støtte til landbrugsprodukter Det Forenede Kongerige ikke deltager i?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. oktober 1999)

Bestemmelserne vedrørende mærkning af levnedsmidler, som foreskrevet i Rådets direktiv 79/0112/EØF af 18. december 1978 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽¹⁾, senest ændret ved Rådets direktiv 97/0004/EF⁽²⁾, opererer ikke med den af det ærede medlem nævnte mulighed.

Kommissionen vil være det ærede medlem taknemmelig for nærmere oplysninger vedrørende den konkrete sag, han refererer til.

For så vidt angår det ærede medlems andet spørgsmål og Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, markedsdelen, drejer det sig om foranstaltninger, som på visse betingelser giver de begunstigede ret til de beløb, der er anført i bestemmelserne om den fælles landbrugspolitik. Disse bestemmelser gælder i samtlige medlemsstater, og enhver af disse er forpligtet til at anvende dem. Til gengæld er der i forbindelse med visse særlige aktioner, som finansieres af EUGFL, Garantisektionen, tale om fakultativ anvendelse. Således yder Det Forenede Kongerige ikke støtte til modtagere af socialhjælp til køb af smør (Rådets forordning (EØF) 2990/82 af 9. november 1982 om salg af smør til nedsat pris til personer, der får socialhjælp⁽¹⁾), hvilket kun sker i Irland. Desuden har Det Forenede Kongerige fra 1999 afskaffet ordningen med uddeling af landbrugsprodukter til de dårligst stillede personer i Fællesskabet (Rådets forordning (EØF) 3730/87 af 10. december 1987 om almindelige regler for levering til visse organisationer af levnedsmidler fra interventionslagre med henblik på uddeling til de socialt dårligst stillede personer i Fællesskabet⁽²⁾).

Der tilgår direkte det ærede medlem samt Europa-Parlamentets generalsekretariat en liste over de landbrugsordninger, i forbindelse med hvilke Det Forenede Kongerige ikke har angivet udgifter i regnskabsåret 1998.

⁽¹⁾ EFT L 33 af 8.2.1979.

⁽²⁾ EFT L 43 af 14.2.1997.

⁽³⁾ EFT L 314 af 10.11.1982.

⁽⁴⁾ EFT L 352 af 15.12.1987.

(2000/C 170 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1413/99

af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Dyr lægebehandling af heste

Blandt dyrlæger og hesteejere hersker der voksende foruroligelse over, at en lang række vigtige præparater til behandling af heste ikke længere må bruges, hvilket sætter både dyrenes sundhed og velfærd på spil. Årsagen hertil er, at lægemiddelproducenterne er forpligtet til med store omkostninger til følge at fastlægge de maksimale grænser for restkoncentrationer for alle lægemidler, der anvendes til dyr, som indgår i levnedsmiddelproduktion.

Disse omkostninger er uforholdsmæssigt store for produkter, der anvendes til »mindre betydelige« arter, som giver et ringe kommercielt afkast. I EU er hesten klassificeret som et dyr, der anvendes til levnedsmidler, selv om mindre end 15 % af dyrene indgår i menneskets fødekæde. En eventuel løsning vil være at klassificere hesten som kæledyr. Kan Kommissionen bekræfte, at dette er under overvejelse, samt at der ligeledes drøftes andre løsninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. november 1999)

Adgangen til lægemidler til dyr, som indgår i levnedsmiddelproduktion, er et vanskeligt problem. Heri indgår et dyrevelfærdsaspekt, eftersom nødvendige behandlinger ikke kan gennemføres på grund af forbud mod anvendelse af visse præparater, og på den anden side et forbrugerbeskyttelsesaspekt. Hele problemet er udtryk for en interessekonflikt mellem landbrugets behov, de krævede investeringer i farmaindustrien og offentlighedens opfattelse af problemet som helhed. Til alt dette kommer et ikke uvæsentligt internationalt aspekt, idet en betydelig del af det hestekød, der anvendes til konsum i Fællesskabet, er importeret fra tredjelande.

I henhold til EF-traktaten er enhovede dyr (æsler, heste og krydsninger heraf) landbrugsdyr. Rådets direktiv 64/0433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet⁽¹⁾ gælder for hestekød. En omklassificering af de nævnte arter til kæledyr ville fratage et betragteligt antal borgere et af deres traditionelle næringsmidler.

Heste opdrættes i Fællesskabet først og fremmest til andre formål end levnedsmiddelproduktion, men slagtning af dyrene fra en vis alder er almindelig og ikke i modstrid med fællesskabslovgivningen. Ingen af medlemsstaterne forbyder slagtning af heste og handel med heste med slagtning for øje. Når det tages i betragtning, hvilken alder en hest kan opnå, hvor ofte ejeren og dennes nationalitet kan skifte, og de forskellige formål, hesten i løbet af sin tilværelse kan anvendes til, må det erkendes, at håndhævelse af en generel skelnen mellem heste som kæledyr og som landbrugsdyr ville være vanskelig.

Beskyttelsen af de europæiske forbrugeres sundhed sikres ved Rådets forordning (EØF) 2377/90 af 26. juni 1990 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærmedicinske præparater i animalske levnedsmidler^(?). Stoffer, for hvilke sådanne grænseværdier ikke kan fastsættes (fordi disse stoffer eller deres metabolitter er giftige i enhver koncentration), er det ikke længere tilladt at markedsføre til anvendelse til dyr, der anvendes til levnedsmidler. De stoffer, for hvilke der er fastsat midlertidige grænseværdier for restkoncentrationer, vil forsvinde fra markedet fra den 1. januar 2000, hvis industrien ikke forinden har etableret definitive grænseværdier.

Tabet af visse stoffer betyder dog ikke, at der ikke findes terapeutiske alternativer. Visse af de stoffer, der ikke er fastsat grænseværdier for, kan blive erstattet af andre stoffer, for hvilke der er fastsat grænseværdier, og som er effektive i identiske kliniske situationer. Men det skal indrømmes, at visse af disse alternativer er væsentlig dyrere eller vanskeligere at anvende.

Hvis man vil gøre status over den nuværende situation, konstaterer man, at Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA) har udfærdiget en liste over lægemidler, som ikke kan undværes, og som der ikke ville findes nogen erstatning for til behandling af dyr, der anvendes til levnedsmidler, fra den 1. januar 2000. Kommissionen har meddelt Parlamentet^(?), at det er færre end femten stoffer, der falder i denne kategori.

Også uofficiel anvendelse af medikamenter, herunder også stoffer, der er udviklet til mennesker, har stor betydning og er i dag almindelig i forbindelse med behandling af heste. En sådan behandling kræver imidlertid, at dyret fjernes fra fødekæden.

Rådets direktiv 81/0851/EØF af 28. september 1981 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om veterinærmedicinske præparater^(*) indeholder bestemmelser, der skal forebygge mangel på lægemidler. I artikel 4 i dette direktiv er der fastsat særlige betingelser for anvendelsen af medicinske præparater, der indeholder stoffer i en sammensætning, der ikke er givet tilladelse til at anvende på dyr, der skal anvendes til levnedsmidler i en given medlemsstat. Denne »kaskade« kræver, at de pågældende stoffer er tilladt i den pågældende medlemsstat som bestanddele af et andet lægemiddel til dyr, der anvendes til levnedsmidler. Der skal i så fald iagttages en venteperiode på 7-28 dage, alt efter hvilket næringsmiddel det pågældende dyr bruges til.

Moderne hestemedicin er særdeles avanceret og kan udmærket sammenlignes med kæledyrmedicin og til dels også humanmedicin. Det er ikke usædvanligt, at dyrlæger til heste anvender lægemidler, der er udviklet til behandling af mennesker eller kæledyr. For stoffer, der indgår i sådanne lægemidler, vil der muligvis aldrig blive fastsat grænseværdier, og der kommer nye lægemidler på markedet hver eneste dag. En sådan uofficiel anvendelse af lægemidler til andre end de beregnede formål, kræver, at det pågældende dyr fjernes fra fødekæden.

Der findes ikke nogen nem eller hurtig løsning på de komplekse problemer, der opstår i forbindelse med adgangen til lægemidler til dyr, der bruges til levnedsmidler. Der er behov for en samordnet aktion med deltagelse af Kommissionen og medlemsstaternes myndigheder, farmaindustrien, landbruget og fiskeriet for at sikre en effektiv medicinsk behandling af de »mindre almindelige arter«.

Under hensyntagen til de særlige forhold, der gælder for enhovede dyr, oplyste Kommissionen Rådet »landbrug« den 14. juni 1999 om, at den har til hensigt så snart som muligt at forelægge passende forslag. Disse forslag på grundlag af artikel 152 (tidligere artikel 129) i EF-traktaten skal behandle muligheden for at give enhovede dyr stoffer, for hvilke der ikke findes grænseværdier, under bestemte, kontrollerede betingelser under overholdelse af de krævede tilbagetrækningsperioder.

(¹) EFT 121 af 29.7.1964.

(²) EFT L 224 af 18.8.1990.

(³) Udvalget om miljø, folkesundhed og forbrugerbeskyttelse, den 1.-2. september 1999.

(⁴) EFT L 317 af 6.11.1981.

(2000/C 170 E/008)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1415/99
af Olivier Duhamel (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: *Caulerpa taxifolia*

Der har gennem flere år i Middelhavet udviklet sig en muterende tropisk algeart, »*Caulerpa taxifolia*«. Denne økologiske katastrofe berører særlig Frankrig, Italien, Spanien, Grækenland og Kroatien. Kommissionen har fra 1992 til 1995 gennem det finansielle instrument LIFE finansieret et internationalt projekt med henblik på at udforske udbredelsen af denne dræberalge og vurdere den fremtidige udvikling af dette fænomen. I 1995 blev der bevilget en ny finansiering til et opfølgingsprogram, og dette projekt blev koordineret af en fransk videnskabelig sammenslutning med hjemsted i Marseille. I 1997 afholdtes der et internationalt kollokvium om kontrollen med udbredelsen af *Caulerpa*.

Råder Kommissionen over konkrete resultater fra de projekter, den har støttet?

Er Kommissionen enig i, at der er tale om et problem, som bør behandles på europæisk plan med henblik på en udvidelse af forskningen og af midlerne til tilintetgørelse af disse alger?

Da de strukturelle foranstaltninger fortsat henhører under de berørte medlemsstaters ansvar, kan Kommissionen da ikke opfordre disse medlemsstater mere indtrængende til at iværksætte bekæmpelsen af denne økologiske trussel og støtte alle offentlige initiativer med henblik på at udforske de eksisterende muligheder for udryddelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

LIFE-projektet, som er blevet finansieret fra 1992 til 1995, havde blandt andet til formål nærmere at præcisere den faktiske udbredelse af algearten *Caulerpa taxifolia*, at følge dennes udvikling og forudberegne dens fremtidige udviklingstendenser. Projektet skulle endvidere bidrage til at skabe viden og teknikker, som er nødvendige for udryddelsen heraf. Dette grænseoverskridende projekt er blevet gennemført i samarbejde med en række spanske og italienske partnere (universiteter, lokale myndigheder samt videnskabelige centre).

Herved er det blevet muligt at fastslå, at udbredelsen af arten *Caulerpa taxifolia* fortsætter med uformindsket hast. Man er netop nu ved at udarbejde en oversigt over de berørte steder og områder. Dens udbredelse truer nu den biologiske mangfoldighed i havet: Arternes mangfoldighed (herunder især visse algerarter) og biotopernes forskelligartethed (blandt andre søgræsforekomsterne med *posidonia*arter. De giftige metabolitter, der produceres af *Caulerpa taxifolia*, spiller en væsentlig direkte eller indirekte rolle i konkurrencen med de indfødte arter. Udryddelsen af algearten *Caulerpa taxifolia* er umulig, når der er tale om meget store områder (snese- eller endog hundredvis af hektarer).

Det projekt, der er finansieret fra 1996 til 1999, havde som vigtigste formål at demonstrere en strategi til kontrol med udbredelsen af arten gennem hurtig sporing ved de nye stationer samt oplysning af offentligheden, forsøg med nye udryddelsesmetoder, forbedret kendskab til de mulige følgevirkninger af algens videre udbredelse samt oplysning af landene syd for Middelhavet, som må forventes på lidt længere sigt at ville blive berørt af *Caulerpa taxifolia*'s udbredelse.

Resultaterne af det andet projekt er ved at blive evalueret hos Kommissionen. Det har allerede givet anledning til to internationale seminarer i 1997 og 1999 samt talrige initiativer hos de lokale og nationale myndigheder. Desuden har underskriverne af Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavets havmiljø og kystegne for nylig fået forelagt et forslag om omsætning i praksis af de henstillinger, der er udarbejdet af eksperter på disses møde i Heraklion i marts 1998, blandt andet som følge af LIFE-projektet. Kommissionen støtter dette forslag.

Man kan altså skønne, at mere oplysning af alle de involverede parter (videnskabsfolk, myndigheder, brugere af kystområderne samt den brede offentlighed) har kunnet finde sted inden for rammerne af LIFE-projekterne. Med forbehold af nye elementer, som måtte fremgå af den igangværende evaluering, er det nu op til medlemsstaterne at følge arbejdet op under skyldig hensyntagen til, at der er tale om et specifikt problem for Middelhavsområdet.

(2000/C 170 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1423/99**af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen***(1. september 1999)*

Om: Forbindelserne EU-Tyrkiet og nuklear sikkerhed

Den tyrkiske regerings afgørelse om at lade et internationalt konsortium opføre et atomkraftværk i det jordskælvsplagede område Akkuyu i Tyrkiet med reaktorer af typen CANDU, der ifølge de seneste oplysninger er forbundet med sikkerhedsproblemer og ikke opfylder de internationale sikkerhedsnormer, udgør en trussel for befolkningen i Middelhavsområdet, på Balkan, i Sortehavsområdet og i Mellemøsten.

1. Hvilke oplysninger råder Kommissionen over, og hvor vidt er den projekterede opførelse af atomkraftværket kommet?
2. Vil Kommissionen rejse spørgsmålet om atomkraftværket over for de kompetente EU-organer og inden for rammerne af EU's forbindelser med Tyrkiet for at få stoppet dette projekt?
3. På Det Europæiske Råds møde i Luxembourg blev der opstillet noget kriterier for Tyrkiets tiltrædelse af EU, ligesom Det Europæiske Råd også fastsatte nogle kriterier herfor på mødet i København, bl.a. ansøgerlandenes overholdelse af EU's regelværk vedrørende nuklear sikkerhed og miljøbeskyttelse. Er det på den baggrund muligt, at EU accepterer opførelsen af et sådant atomkraftværk, som kan udgøre en trussel mod folkesundheden i Grækenland og i regionen generelt?
4. Er det muligt at vedtage Kommissionens forslag til forordning om uddybning af toldunionen mellem EU og Tyrkiet, i henhold til hvilket der skal ske en indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen med henblik på overtagelse af EU's regelværk og udvikling af foranstaltninger, der også omfatter miljøbeskyttelse med tildeling af over 135 mio €, når den tyrkiske regerings afgørelse om at opføre et sådant atomkraftværk er i modstrid med målsætningerne i dette forordningsforslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen*(18. oktober 1999)*

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har til rådighed, har de tyrkiske myndigheder endnu ikke truffet afgørelse om, hvilken virksomhed der vil stå for opførelsen af atomkraftværket i Akkuyu. Oplysningerne angiver heller ikke, hvornår en sådan afgørelse vil blive truffet. Under disse omstændigheder forekommer det endnu for tidligt at fastsætte, hvilken type reaktor der vil blive anvendt. Reaktortypen CANDU indgår kun i et af de tre tilbud, som de tyrkiske myndigheder er ved at undersøge. Myndighederne har oplyst, at de udvalgte ansøgere skal kunne dokumentere, at de er anerkendte for planlægning, opførelse og drift af mindst to atomkraftværker, hvoraf mindst et skal kunne tjene som reference for Akkuyu-projektet. Det bør endelig understreges, at selv om Kommissionen følger sagen om opførelsen af atomkraftværket i Akkuyu med stor opmærksomhed, har den ikke kompetence til at deltage i afgørelserne vedrørende opførelsen eller placeringen af kraftværket. Det er de tyrkiske myndigheder, nærmere bestemt den tyrkiske atomenergi-kommission (TAEA), der står for disse afgørelser.

Hvad angår projektets sikkerhed og dets indvirkninger på miljøet, har de tyrkiske myndigheder tidligere meddelt, at området i Akkuyu er blevet valgt efter meget grundige seismiske, geologiske og miljømæssige undersøgelser. Specielt hvad angår de seismiske forhold i området, er der i byggeplanerne for atomkraftværket ifølge Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) taget højde for muligheden for et jordskælv, der er kraftigere, end noget jordskælv der hidtil er registreret i dette område, og med den hypotese, at epicentret befinder sig ved selve kraftværket, og ikke på den nærmeste brudlinje 20 kilometer derfra. Ifølge IAEA ville det dramatiske jordskælv, der fandt sted i det nordvestlige del af Tyrkiet i august måned, ikke have haft nogen teknisk indflydelse på de hypoteser, der er anvendt ved disse beregninger.

Samarbejdet mellem Fællesskabet og Tyrkiet på energiområdet har til dato været ret begrænset på grund af manglende finansiel støtte til Tyrkiet decideret til dette område. I den europæiske strategi over for Tyrkiet ⁽¹⁾, som blev vedtaget af Kommissionen i marts 1998 efter anmodning fra det Europæiske Råd i Luxembourg med henblik på at forberede Tyrkiet på tiltrædelse, er der imidlertid åbnet mulighed for at genoprette et sådan samarbejde. Spørgsmålene om kerneenergi, herunder nuklear sikkerhed og miljøbeskyttelse, vil kunne diskuteres inden for disse rammer.

Kommissionen forelagde forslag til to forordninger i oktober 1998 ⁽²⁾ vedrørende finansiel støtte til den europæiske strategi. Når budgetmyndigheden har godkendt disse forslag, vil samarbejdet på energiområdet omsider kunne tage form.

⁽¹⁾ KOM(98) 124 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 408 af 29.12.1998.

(2000/C 170 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1427/99
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: INTERREG-støtte til Kärnten/Slovenien

Hele den østrigske delstat Kärnten udgør et INTERREG-støtteområde. Dette gælder også for Slovenien, der grænser direkte op til EU. I forbindelse med udbygningen af lufthavnen i Ljubljana har Slovenien modtaget midler fra ovennævnte støtteprogram. I henhold til oplysninger, jeg er i besiddelse af, var der derfor nogle projekter i Kärnten, som ikke modtog støtte.

Kommissionen bedes på denne baggrund oplyse følgende:

1. I hvilket omfang er der blevet udbetalt INTERREG-støtte til Slovenien?
2. Hvilke planlagte, igangværende eller allerede afsluttede projekter i Slovenien er hidtil blevet støttet med INTERREG-midler?
3. I hvilket omfang er der blevet udbetalt INTERREG-støtte til Kärnten (inden for samme tidsramme som for Slovenien)?
4. Hvilke projekter i Kärnten, som der blev søgt om INTERREG-støtte til, er blevet afvist, og med hvilken begrundelse?
5. Er Kommissionen bekendt med den umiddelbare eller direkte sammenhæng mellem de projekter i Kärnten, der ikke har modtaget støtte, og den samtidige støtte til projekter i Slovenien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. oktober 1999)

Interreg IIA-programmet Østrig-Slovenien dækker områderne Unterkärnten og Klagenfurt-Villach i delstaten Kärnten og Südweststeiermark og Oststeiermark i delstaten Steiermark. Programmet tager især sigte på grænseområderne Wolfsberg, Völkermarkt, Villach-Stadt, Villach-Land, Klagenfurt-Stadt og Klagenfurt-Land i delstaten Kärnten og Deutschlandsberg, Leibnitz og Radkersburg i delstaten Steiermark.

Slovenien er ikke blandt de støtteberettigede områder i Interreg IIA-programmet Østrig-Slovenien, og det modtager derfor ikke finansiel støtte fra dette program. I forbindelse med Interreg IIA kan der kun gives støtte til projekter, der ligger inden for Fællesskabet. Projekterne skal desuden have et klart grænseoverskridende indhold og tage sigte på samarbejde med naboregionerne.

Tilsvarende projekter på den slovenske side af grænsen kan finansieres ved hjælp af PHARE CBC-programmet (den grænseoverskridende del). I perioden 1995-1999 har der under PHARE CBC været afsat et vejledende beløb på 14 mio. EUR til Sloveniens grænseoverskridende samarbejde med Østrig.

De disponible bevillinger, som Fællesskabet har afsat til Interreg IIA-programmet Østrig-Slovenien i perioden 1995-1999, beløber sig til i alt 8 911 657 EUR. Af disse bevillinger er 4 078 318 EUR afsat til Kärnten og 4 833 339 EUR til Steiermark. Kommissionen har indtil nu udbetalt 4 879 800 EUR til Østrig. Den østrigske forbundsregering har ledt 25 217 184 østrigske schilling (1 832 600 EUR) videre til delstaten Kärnten.

150 projekter modtager støtte fra Interreg IIA-programmet, hvoraf 54 er afsluttet. Eftersom udvælgelsen af projekterne sker decentralt i medlemsstaterne og regionerne, har Kommissionen ikke noget overblik over indgivne, men afviste projektforslag.

Alle projekter skal opfylde nogle generelle udvælgelses- og prioriteringskriterier på programniveau og nogle særlige udvælgelses- og prioriteringskriterier på foranstaltningsniveau som nævnt i programmet. Udvalgte og prioriteringskriterierne fastsættes efter aftale mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

Ifølge Kommissionens oplysninger er der intet, der tyder på, at der er en forbindelse mellem godkendelsen af projekter i Slovenien og afvisningen af projekter i Kärnten. Det skal bemærkes, at Interreg og PHARE CBC i budgetsammenhæng er to forskellige og adskilte finansieringsinstrumenter. Slovenske grænseprojekter kan kun opnå støtte fra PHARE CBC-programmet, hvorimod grænseprojekter i Kärnten får støtte fra Interreg-programmet.

(2000/C 170 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1431/99

af Gary Titley (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Kontrakter tildelt af Kommissionen til eksterne konsulenter

Vil Kommissionen oplyse arten og effektiviteten af de kontrolprocedurer, den anvender for at kontrollere, at udbud vedrørende undersøgelser tildeles på hel objektiv vis, især i de tilfælde hvor den begrænsede udbudsprocedure anvendes?

Vil Kommissionen udtale sig om det hensigtsmæssige i at anvende den begrænsede udbudsprocedure for tildeling af undersøgelser, hvis konklusioner formentlig vil få stor indflydelse på nye lovforslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaele Schreyer

(28. oktober 1999)

I forbindelse med udbud, der iværksættes af Kommissionen, og især udbud vedrørende undersøgelser, gælder de generelle principper i EF-traktaten om ligebehandling og gennemsigtighed, uanset hvilken udbudsprocedure der er tale om, og hvor stor kontrakten er. Desuden gælder reglerne i EU-direktiverne om offentlige indkøb, nemlig Rådets direktiv 93/0036/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb⁽¹⁾, Rådets direktiv 93/0037/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter⁽²⁾ og Rådets direktiv 92/0050/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler⁽³⁾; desuden gælder aftalerne om offentlige indkøb indgået inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) og Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) samt de regler for anvendelse inden for enkeltsektorer, der er fastsat i forskellige retsakter. Endelig er disse forskellige principper og regler gengivet detaljeret i artiklerne i finansforordningen⁽⁴⁾.

Et vigtigt aspekt i sammenhæng med overholdelsen af principperne om ligebehandling og gennemsigtighed er måden, hvorpå kontrakter om offentlige indkøb offentliggøres. Selv om direktiverne om offentlige indkøb fastsætter, at offentliggørelse skal ske i ét bestemt »medie« (De Europæiske Fællesskabers Tidende), når et bestemt tærskelbeløb overskrides, opfordres Kommissionen dog til sideløbende hermed at foretage offentliggørelse på Internettet.

Alt efter hvilken retsakt der udgør retsgrundlaget, gælder der forskellige tærskelbeløb. Under en anslået kontraktværdi på 13 200 EUR kan der indgås en direkte aftale med en kontrahent; ved en kontraktværdi

på mellem 13 200 og 49 999 EUR skal der foretages en sammenligning mellem mindst tre tilbud, inden der vælges en kontrahent; ved en kontraktværdi på mellem 50 000 og 133 914 EUR vælges kontrahenten, efter at denne har modtaget opfordring til at afgive tilbud efter en udvælgelse, der normalt sker efter en første indkaldelse af bud; fra og med en kontraktværdi på 133 914 EUR skal direktiverne om offentlige indkøb obligatorisk anvendes, idet kontrakter om undersøgelser står opført i bilag IA til direktivet om tjenesteydelsesaftaler (undtagen visse kontrakter under kategori 8, der vedrører forskning og udvikling).

Det er i første række ordregiverne i de forskellige generaldirektorater, der er ansvarlige for at iværksætte en objektiv udbudsprocedure, der overholder gældende regler. I sammenhæng med »Sound and efficient management« (SEM) 2000 har finansafdelingerne i de enkelte generaldirektorater fået tildelt en øget rolle, bl.a. ud fra ønsket om at forbedre Kommissionens kontraktindgåelsespraksis.

Desuden anstiller Det Rådgivende Udvalg for Indkøb og Aftaler (CCAM) i Kommissionen undersøgelser af alle aftaler, der ikke drejer sig om ekstern støtte, og hvis kontraktværdi er større end 46 000 EUR, for at kontrollere, om gældende principper og regler er overholdt.

Forpligtelsesbevillinger over budgettet, der har forbindelse med kontrakter, underkastes ligeledes en ex ante-kontrol fra finanskontrollens side, herunder også vedrørende aspektet om overholdelse af udbudsreglerne. Udbuds- og ordretildelingsprocedurerne underkastes ligeledes undersøgelse fra finanskontrollens side i forbindelse med interne auditter.

Endelig skal alle undersøgelser, der påtænkes iværksat af Kommissionens tjenestegrene, indgå som led i den generelle planlægning, der forestås af Generalsekretariatet. Denne planlægning har til formål at undgå overlapning og sikre gennemsigtighed mellem samtlige generaldirektorater. Når der én gang er truffet beslutning om at iværksætte en undersøgelse, indlæses undersøgelsen i ADAM-databasen, der er offentligt tilgængelig, og hvori står opført alle undersøgelser, der iværksættes af Kommissionen.

Til sidst skal den færdige undersøgelse beskrives i en sammenfattende oversigt, hvori der skal gives følgende oplysninger: formål, titel, resumé, sammenfatning, vurdering og eventuel offentliggørelse. Undersøgelsen ledsaget af den endelige betalingsordre arkiveres derefter sammen med ovennævnte oversigt i Generalsekretariatets historiske arkiver, hvorefter Generalsekretariatet påtegner betalingsordren og sender den til finanskontrollen til påtegning inden betaling.

Med hensyn til brug af begrænset udbud i forbindelse med undersøgelser skal det bemærkes, at direktiverne om offentlige indkøb ikke fastsætter begrænsninger for brug af denne procedure og altså sidestiller offentligt og begrænset udbud. Begrænset udbud kan være en hensigtsmæssig procedure for at indhente tilbud af høj kvalitet og opnå administrativ effektivitet. Det er dog af altafgørende betydning i denne forbindelse at udvælge ansøgerne efter objektive kriterier. Hvis det alligevel skulle vise sig, at et såkaldt begrænset udbud har ført til forskelsbehandling i en udbudsprocedure, opfordres det ærede medlem til ved først givne lejlighed at underrette Kommissionen herom.

(¹) EFT L 199 af 9.8.1993.

(²) EFT L 199 af 9.8.1993.

(³) EFT L 209 af 24.7.1992.

(⁴) EFT L 356 af 31.12.1977.

(2000/C 170 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1434/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Den europæiske forsvarsindustri — virksomhederne i den spanske militære flådesektor — sagen Bazán i Ferrol

I Kommissionens meddelelse af december 1997 om situationen i de forsvarsrelaterede industrier (KOM(97) 0583 endel.) anses det for væsentligt at få etableret et integreret europæisk marked for forsvarsmateriel, og det foreslås, at man anvender en samlet strategi, der skal udmøntes i en handlingsplan for en europæisk forsvarsmaterielpolitik.

I den fælles holdning, som Kommissionen i sin tid foreslog, fastsættes det, at den fælles holdning skal tages op til fornyet overvejelse efter 18 måneder, og denne tidsfrist udløber netop i disse dage.

Desuden blev den erklæring, som blev vedtaget den 20. april 1998 af forsvarsministrene fra Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien, og hvori de genbekræftede deres vilje til at fremskynde konsolideringen af den europæiske forsvarsindustri, efterfulgt af en hensigtserklæring fra samme stater samt Sveriges og Det Forenede kongeriges forsvarsministre i juli 1998.

I erklæringen fra Det Europæiske Råd i Köln i juni 1999, der syntes at være indledningen til en ægte europæisk politik på dette område, blev der givet udtryk for politisk vilje til at fremskynde omstrukturen af forsvarsindustrien.

På baggrund af ovenstående bedes Kommissionen oplyse, hvilken indvirkning dette kan få for de spanske virksomheder inden for militærsektoren, navnlig for så vidt angår mulighederne for etablering af multinationale forsvarsvirksomheder, herunder helt konkret virksomheden Bazán og dens fabrik i Ferrol, Galicia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(13. oktober 1999)

Kommissionen mener, at Fællesskabet skal råde over en forsvarsindustri, som både er konkurrencedygtig og dynamisk. Den har i to meddelelser⁽¹⁾ ⁽²⁾ om dette emne insisteret på, at det haster med en omstrukturering på europæisk plan af denne sektor, og at det er nødvendigt sideløbende hermed at etablere de juridiske rammer for et europæisk marked for forsvarsmateriel.

Selv om ansvaret for omstrukturen først og fremmest påhviler virksomhederne selv, er forsvarssektoren fremdeles en politisk følsom sektor. Regeringernes rolle i omstrukturen er altafgørende, og det er nødvendigt, at medlemsstaterne træffer alle de nødvendige foranstaltninger for at anspore til og støtte oprettelsen af virksomheder, som virkelig er europæiske. Selv når der ikke er tale om, at medlemsstaten direkte ejer kapitalandele, udøver den en væsentlig indflydelse som følge af dens rolle som storkunde, dens økonomiske støtte til forskning og udvikling (F&U), dens støtte til lancering af programmer samt dens rolle som eksportkontrollerende myndighed og som certificeringsmyndighed.

På baggrund af målsætningerne i hensigtserklæringen fra juni 1998 samt erklæringerne fra Det Europæiske Råds møde i Köln i juni 1999 lader det til, at medlemsstaterne nu ønsker at koncentrere sig om virkeliggørelsen af det indre marked og i højere grad overlade det til virksomhederne selv at indgå alliancer. Kommissionen selv går helt ind for denne holdning, som den har slået til lyd for i sine meddelelser.

Derfor kan Kommissionen i princippet kun være tilfreds med en udvikling i retning af flere transnationale sammenslutninger, hvilket virksomhederne selv ønsker. Helt i samme ånd er det op til virksomheden Bazán selv at fastlægge sine strategiske retningslinjer med hensyn til industrielle alliancer, eventuelt i samråd med den spanske regering.

For så vidt angår den fælles holdning som foreslået af Kommissionen i dens meddelelse fra 1997, drøftes denne fortsat i Rådet. Vedtagelsen heraf ville konsolidere de initiativer, der for øjeblikket tages af Kommissionen i overensstemmelse med dens handlingsplan for forsvarsindustrierne.

⁽¹⁾ KOM(97) 583 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(96) 10 endelig udg.

(2000/C 170 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1436/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Den spanske regerings plan om at udarbejde og vedtage »en plan for geografisk mobilitet«

Den 1. juni 1999 bebudede den spanske regering, at den har til hensigt at udarbejde og vedtage en »plan for geografisk mobilitet«, der skal have som mål at overflytte arbejdskraft til Middelhavsregionen under

påskud af, at udbuddet af arbejdspladser er større i dette område. Hvis dette projekt bliver gennemført, vil det medføre massive investeringer på bolig-, transport-, uddannelses- og sundhedsområdet, for ikke at tale om indvirkningerne på skattniveauet og socialsikringsområdet, i den udstrækning hvor det ville blive nødvendigt at overflytte arbejdsløse fra andre områder i Spanien til denne region.

Den spanske regerings politik på dette område vil betyde, at anvendelsen af offentlige midler vil medvirke til at konsolidere ja endda øge de eksisterende territoriale skævheder i stedet for at forsøge at afhjælpe det historiske efterslæb i den spanske Atlanterhavsregion, for så vidt angår infrastrukturer og udvikling, hvilket udmønter sig i en meget høj arbejdsløshedsprocent, der i Galicia når op på 17 % af den erhvervsaktive befolkning.

Hvis den spanske regering skulle forelægge Kommissionen en anmodning herom, ville Kommissionen så give den tilladelse til at anvende midler fra strukturfondene og Samhørighedsfonden til at iværksætte en politik, der helt klart er i modstrid med målsætningen om at fremme økonomisk og social samhørighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. oktober 1999)

Kommissionen har ikke kendskab til den »plan for geografisk mobilitet«, som det ærede medlem henviser til, og som ifølge oplysningerne endnu skulle være på planlægningsstadiet. Uden selve planens tekst eller i det mindste detaljerede oplysninger om dens målsætninger og gennemførelsesbestemmelser kan Kommissionen ikke udtale sig om eventuel støtte fra strukturfondene.

Hvad angår Samhørighedsfonden, er dens eksklusive interventionsområder investeringer i transportinfrastrukturer og miljøbeskyttelse, jf. Rådets forordning (EF) 1164/94 af 16. maj 1994 om oprettelse af Samhørighedsfonden⁽¹⁾. Der kan derfor ikke ydes midler fra Samhørighedsfonden på de områder, som det ærede medlem nævner.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 25.5.1994.

(2000/C 170 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1437/99 af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Projekter inden for telekommunikation, audiovisuelle tjenester og edb i Galicia

For så vidt angår den territoriale politik er det absolut nødvendigt, at Galicia bliver fuldstændigt integreret i de transeuropæiske transport-, telekommunikations- og energinet. Da Galicia er støtteberettiget under strukturfondenes mål nr. 1, har regionen kunne opnå store støttebeløb herfra.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter og programmer der er blevet finansieret i Galicia gennem strukturfondene og Samhørighedsfonden i perioden 1994-1999 på områderne for telekommunikation, audiovisuelle tjenester og edb (herunder udvikling og integration af båndnettene og tjenesterne i industrien, samt de sociale applikationer så som sundhed og uddannelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. oktober 1999)

Listen over de projekter, som i slutningen af marts 1999 blev medfinansieret af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling i Galicien inden for telekommunikation, audiovisuelle tjenester og informationsteknologi, sendes til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

Det bør understreges, at visse tjenester i industrien hører under akserne »udvikling af industristruktur«. For fuldstændighedens skyld bør det desuden nævnes, at visse projekter er opført på listen både under erhvervsuddannelse og uddannelse.

Hvad angår Samhørighedsfonden, er dens eksklusive interventionsområder investeringer i transportinfrastruktur og miljøbeskyttelse, jf. Rådets forordning (EF) 1164/94 af 16. maj 1994 om oprettelse af Samhørighedsfonden⁽¹⁾. Der kan derfor ikke ydes midler fra Samhørighedsfonden på de områder, som det ærede medlem nævner.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 25.5.1994.

(2000/C 170 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1438/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Integration af Galicia i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog

Galicia har i endnu højere grad end andre europæiske områder behov for at blive integreret i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog på grund af den klare historiske marginalisering, der er sket af området i forbindelse med struktureringen af den spanske stats transportnet. Men dette synes ikke at være taget i betragtning i de tekniske og budgetmæssige overslag for planen for det transeuropæiske jernbanesystem frem til år 2010. Det galiciske samfund vil således igen blive koblet af udviklingen, ligesom det var tilfældet i forbindelse med anlægget af det motorvejsnet, der forbinder områderne på Den Iberiske Halvø indbyrdes og med Europa.

Kommissionen bedes med henblik på at træffe de nødvendige foranstaltninger oplyse følgende: Hvordan er udsigterne for integration af Galicia i de tidsmæssige og budgetmæssige overslag for det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog frem til år 2010?

Hvilke forslag har den spanske stat forelagt Den Europæiske Union i den forbindelse?

(2000/C 170 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1440/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Forbindelse mellem Galicia og Portugal gennem et højhastighedstog

Kan Kommissionen oplyse, hvilke tidsmæssige og budgetmæssige overslag der findes for en højhastighedstogforbindelse mellem Galicia og Portugal for strækningen Lissabon-Porto-Vigo-Coruna-Ferrol på baggrund af den overordentligt store økonomiske betydning, der må tillægges et tværnationalt område med 14 millioner indbyggere, som er placeret ved en vigtig europæisk Atlanterhavskyst?

Samlet svar

**afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-1438/99 og E-1440/99**

(11. oktober 1999)

Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/0096/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾ rummer som bilag en række kort, der — om end kun vejledende — viser, hvordan dette nets masker og knuder kan komme til at fremstå i år 2010. Hvad angår højhastighedstog, skelnes der mellem de linjer, der allerede var i drift i 1996, og dem, der befinder sig på et mere eller mindre fremskredent projektstadium.

Hvad specielt angår Galicia, stemmer det, at der på tidspunktet for fastlæggelsen af disse retningslinjer ikke eksisterede noget konkret højhastighedsprojekt, hverken i retning mod Portugal eller til det centrale Spanien. Dog viser kortene fra 1996 allerede et projekt i Portugal, nemlig en jernbanelinje fra Lissabon til Porto, fulgt af en konventionel linje i retning mod Galicia, ligesom et moderniseringsprojekt i Spanien med henblik på at nå op på hastigheder i størrelsesordenen 200 kilometer i timen fra Valladolid og næsten helt til Orense, ligeledes fulgt af en konventionel forbindelse til Orense og Santiago.

Efter beslutningen af 1996 er der blevet finansieret en række undersøgelser over budgettet for det transeuropæiske transportnet med henblik på at modernisere jernbaneforbindelserne i denne region. Desuden medførte det af Kommissionen fremsatte forslag i 1997 til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning af 1996 om ændring af beslutning nr. 1692/0096/EF for så vidt angår søhavne, flod- og kanalhavne og intermodale terminaler samt projekt nr. 8 i bilag III⁽¹⁾ en ændring af titlen på det særlige projekt nr. 8 fra »motorvej mellem Lissabon og Valladolid« til »multimodal forbindelse mellem Portugal-Spanien og resten af Europa«. I den tilknyttede begrundelse blev det udtrykkeligt understreget, at det var nødvendigt at udbygge denne korridor, hvoraf en af de tre forgreninger netop forbinder Galicia (La Coruña) med Portugal (Lissabon).

På baggrund af de ændringsforslag, Europa-Parlamentet fremsatte den 10. marts 1999 efter førstebehandlingen, har Kommissionen forelagt et ændret forslag samt en meddelelse⁽²⁾ om Rådets nye fælles holdning, som er under udarbejdelse. Kommissionen agter bl.a. at godkende den af Europa-Parlamentet foreslåede ændring, som går ud på at præcisere målsætningen for projekt nr. 8, så forbindelsen mellem Galicia og det transeuropæiske net fremgår tydeligere.

For så vidt angår finansieringen, skal det bemærkes, at andre fonde (Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Samhørighedsfonden samt Den Europæiske Investeringsbank) er blevet benyttet og fortsat kan benyttes til finansiering af undersøgelser og infrastrukturer med henblik på forbedring af jernbaneforbindelserne i den pågældende region.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽²⁾ KOM(97) 681 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(1999) 277 endelig udg.

(2000/C 170 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1441/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Støtte til malkekvægbrug i Galicia som led i støtte til familielandbrug

Det galiciske landbrug har i de seneste årtier gennemgået en udvikling, der har ført til specialisering i malkekvægbrug. Denne udvikling er imidlertid blevet skadet ved tildelingen af en malthusiansk mælkekvote, som de facto fratager det galiciske landbrug retten til modernisering på linje med landbrug i de centrale dele af Den Europæiske Union.

Denne situation forværres yderligere af den alvorlige de facto-diskrimination, som det galiciske landbrug er udsat for, hvad angår EF-støtte. I 1998 modtog landbruget i Galicia, som beskæftiger 18,5 % af samtlige erhvervsaktive i landbruget i Spanien, kun 1,2 % af de 852 903 millioner pesetas fra EUGFL-Garantisektionen, som det spanske landbrug tildeles gennem ordninger, der navnlig tilgodeser de meget store landbrug, hvilket i øvrigt er grunden til en uhensigtsmæssig anvendelse af EU's strukturfondsmidler i Spanien.

Påtænker Kommissionen på den baggrund at indføre en ordning for særlig støtte til familiekvægbrug, navnlig malkekvægbrug, for at kompensere for den meget alvorlige forskelsbehandling, som områder, som Galicia udsættes for ved anvendelsen af en ordning for støtte fra EUGFL-Garantisektionen, som er klart urimelig og uretfærdig over for landbrugserhvervet i området?

Svar afgivet af Franz Fischler På Kommissionens vegne

(5. oktober 1999)

Rådet måtte indføre mælkekvoter i 1984 for at rette op på en kostbar skævhed inden for mejerisektoren. Rådet har som led i reformen i forbindelse med Agenda 2000 for nylig besluttet, at kvoterne skal anvendes indtil 2008. Rådet fastsatte ved samme lejlighed punktuelle forhøjelser for medlemsstater med vedvarende vanskeligheder. Især for Spanien er der fastsat to på hinanden følgende forhøjelser på henholdsvis 350 000 t i 2000 og 200 000 t i 2001 (dvs. i alt + 10 %), hvilket skulle gøre det muligt for landet at tage højde for den særlige situation i Galicien, som det ærede medlem beskriver. Disse forhøjelser skal lægges til de tidligere forhøjelser for Spanien i 1987 og i 1993/1994, dvs. tilsammen over 20 %.

Desuden kan landbrugerne og især familiebedrifterne udnytte EU-foreanstaltningerne til strukturelle effektivitetsforbedringer. Denne støtte, som omfatter en investeringsstøtte, ydes i øjeblikket inden for landbrugsafsnittet af mål nr. 1-programmet for Galicien. Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen, udbetalte i 1998 4 153 mio. pesetas til sådanne foranstaltninger, hvilket svarer til 19 % af denne fonds udgifter i mål nr. 1-regionerne i Spanien.

I fremtiden vil den nye politik for udvikling af landdistrikterne som anden søjle inden for den fælles landbrugspolitik sikre den fortsatte støtte til familiebedrifterne. Desuden giver de nye bestemmelser de regionale myndigheder endnu større smidighed ved tilpasningen af foranstaltningerne til behovene og de særlige forhold i regionerne. Dermed kan særlige problemer som dem, det ærede medlem nævner, løses på en hensigtsmæssig måde.

(2000/C 170 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1452/99
af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Harmonisering på trafikikkerhedsområdet

Europa-Kommissionen beskæftiger sig meget med trafikområdet, blandt andet fordi det ikke kun er et spørgsmål om så hurtigt som muligt at skabe forbindelser mellem punkt A og punkt B og tilbagelægge strækningen så hurtigt og miljøskånende som muligt, men også om at højne trafikikkerheden på europæiske veje og jernbaner.

For så vidt angår trafikikkerheden har jeg følgende spørgsmål:

- Har Kommissionen gjort sig overvejelser eller afholdt drøftelser, eller findes der retsregler vedrørende nedenstående spørgsmål?
  - I bekræftende fald udbedes nøjagtige oplysninger om henholdsvis drøftelsernes stade og retsnormerne samt eventuelle overgangsperioder.
1. Hvor mange retsnormer har EU indtil nu udstedt vedrørende bilisters sikkerhed?
  2. Foreligger der på grund af forsinket indførelse af nationale retsregler en mulighed for, at europæiske statsborgere kan køre bil uden at være i besiddelse af en tilladelse hertil?
  3. Findes der ensartede bestemmelser i Europa for formen på og den optiske udformning af bilers nummerplader?
  4. Er der ensartede bestemmelser i Europa om højresving ved et rødt trafiklys?
  5. Kan det forekomme, at forskellige lyssignaler betyder forskellige ting i de forskellige medlemslande (gult — blinkende trafiklyssignal)?
  6. Er der på europæisk plan fastsat bestemmelser om skiltningen af trafikveje samt om den optiske udformning (farvemæssig) af trafikskilte?
  7. Findes der i Unionen ensartede normer for udstødningsgasser for både lastvogne og personvogne? I benægtende fald bedes oplyst, hvor stor forskellen er mellem den strengeste og den mest generøse grænseværdi?
  8. Er der en generel pligt til at anvende sikkerhedssele samt ensartet hastighedsbegrænsning på europæiske veje?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. oktober 1999)

1. Kommissionen har været meget aktiv, når det drejer sig om at fastsætte retlige normer for konstruktion af køretøjer, kaldet »typegodkendelse«. Over 50 direktiver er til dato blevet vedtaget, hvoraf

mange senere er blevet ændret ved yderligere lovgivning for at afspejle tekniske udviklinger i køretøjsdesign. De fleste af disse kan anses for direkte eller indirekte at påvirke bilisternes sikkerhed. En fortegnelse over disse direktiver sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Ud over lovgivning vedrørende typegodkendelse omfatter anden europæisk lovgivning, der har betydning for bilisternes sikkerhed, Rådets forordning (EØF) 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport⁽¹⁾ og forordning (EØF) 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport⁽¹⁾, som behandler bilisternes hviletid. Direktiv 91/0439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort⁽²⁾, direktiv 96/0096/EF af 20. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽³⁾, direktiv 92/0006/EF af 10. februar 1992 om montering og anvendelse af hastighedsbegrænsende anordninger i visse klasser af motorkøretøjer i Fællesskabet⁽⁴⁾, direktiv 91/0671/EØF af 16. december 1991 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler i køretøjer på under 3,5 t⁽⁵⁾, samt en stor pakke lovgivning vedrørende transport af farligt gods (direktiv 94/0055/EF af 21. november 1994⁽⁶⁾).

2. Direktiv 91/0439/EØF om kørekort gælder ikke for motorkøretøjer med en beregnet maksimumfart på 50 km/t eller derunder eller med en motor på 50 cm³ eller derunder. Landbrugs- og skovkøretøjer undtages også fra direktivets anvendelsesområde. Dette betyder, at de enkelte medlemsstater kan vælge at tillade personer at køre sådanne køretøjer på offentlige veje på deres nationale territorium uden nogen form for kørekort. Endvidere er der borgere i medlemsstaterne, som har kørekort, men som aldrig har taget en køreprøve, da de fik kørekort før man indførte køreprøver i deres medlemsstat.

3. Der findes ingen standardbestemmelser for nummerplader, men der findes en norm for, hvor disse plader placeres på køretøjet. Endvidere findes Rådets forordning (EF) 2411/98 af 3. november 1998 om gensidig anerkendelse af registreringslandets kendingsbogstaver for motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil ved kørsel inden for Fællesskabet.⁽⁷⁾

4. og 5. Der findes ingen EF-lovgivning om bestemmelser vedrørende trafiklys. Konventionen om vejskilte, som blev afholdt af FN's Økonomiske Kommission for Europa i 1968, fastlægger bestemmelser om trafiklys (i artikel 23 og 24). Den fastsætter, at rødt lys betyder, at et køretøj ikke må køre frem, mens et blinkende gult lys betyder, at et køretøj må køre frem med forsigtighed. Det bør dog bemærkes, at ikke alle medlemsstater har undertegnet konventionen eller gennemført den fuldt ud. Kommissionen har intet mandat til at sikre, at alle medlemsstaterne gennemfører denne konvention fuldt ud. De enkelte medlemsstater kan derfor vælge at tillade trafikken at dreje til højre for rødt lys eller anvende blinkende gule lys, hvis de ikke anvender konventionen.

6. Der er ingen fællesskabslovgivning vedrørende bestemmelserne for trafikskilte. De enkelte medlemsstater beslutter den farvemæssige udformning af trafikskilte. Ovennævnte konvention om vejskilte fastsætter harmoniseret udformning for vejskilte, der giver bilisterne advarende oplysning. Der foreligger dog ingen harmonisering af farven af retningskiltning. Det bemærkes igen, at ikke alle medlemsstaterne har undertegnet konventionen.

7. Der findes en stor pakke lovgivning om normer for udstødningsgasser i Fællesskabet i typegodkendelsessystemet gennem Rådets direktiv 70/0220/EØF af 20. marts 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af udstødningsgas fra køretøjsmotorer med styret tænding⁽⁸⁾, senest ændret ved direktiv 98/0077/EF⁽⁹⁾. Denne række direktiver fastsætter obligatoriske, ensartede emissionsnormer.

Endvidere kræver Rådets direktiv 96/0096/EF af 20. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽¹⁰⁾, at køretøjerne regelmæssigt kontrolleres, og under denne kontrol kontrolleres emissionsnormen.

8. Rådets direktiv 91/0671/EØF af 16. december 1991 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler i køretøjer på under 3,5 t⁽¹⁾ gør det obligatorisk at anvende sikkerhedsseler på køretøjernes for- og bagsæder. Der findes ingen standardhastighedsbegrænsning for de europæiske veje.

⁽¹⁾ EFT L 370 af 31.12.1985.

⁽²⁾ EFT L 237 af 24.8.1991.

⁽³⁾ EFT L 46 af 17.2.1997.

⁽⁴⁾ EFT L 57 af 2.3.1992.

⁽⁵⁾ EFT L 373 af 31.12.1991.

⁽⁶⁾ EFT L 319 af 12.12.1994.

⁽⁷⁾ EFT L 299 af 10.11.1998.

⁽⁸⁾ EFT L 76 af 6.4.1970.

⁽⁹⁾ EFT L 286 af 23.10.1998.

⁽¹⁰⁾ EFT L 46 af 17.2.1997.

⁽¹¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991.

(2000/C 170 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1463/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Den canadiske fiskerilov C-27

Europa-Kommissionen har fastslået, at ovennævnte canadiske fiskerilov C-27 ikke er i overensstemmelse med international lovgivning, at den ikke er blevet ændret under parlamentsbehandlingen heraf, selv om EU gentagne gange har krævet dette, og at der under det seneste topmøde mellem EU og Canada i juni 1999 ikke er sket fremskridt med dette alvorlige problem, og at de ekstraterritoriale aspekter af den canadiske fiskerilov derfor stadig gør sig gældende, og at dette i henhold til Europa-Kommissionens udsagn i dens svar på min tidligere forespørgsel forud for topmødet (E-0942/99)⁽¹⁾ »er noget, Fællesskabet ser på med stor alvor«.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke nye foranstaltninger den vil træffe over for den manglende canadiske vilje til at løse dette alvorlige stridsspørgsmål, som, så længe det er uløst, vil skade det gode forhold mellem EU og Canada?

⁽¹⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 145.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. oktober 1999)

Den canadiske lovgivning, der giver Canada mulighed for at gennemføre FN-aftalen om fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter (lov nr. C-24) er et af de vigtigste spørgsmål i forholdet mellem EU og Canada. Det førte til nærmere kontakt med Canada, både på ekspert- og ministerniveau i forlængelse af topmødet mellem EU og Canada i juni 1999. I løbet af disse drøftelser er der gjort væsentlige fremskridt. Canada har fremlagt skriftlige redegørelser, der kaster lys over formålet med den ekstraterritoriale lovgivning og den lovgivning, der for nylig er trådt i kraft, og som bekræfter, at de nye lovbestemmelser er udformet, så de stemmer overens med bestemmelserne i FN-aftalen, og at de vil blive gennemført korrekt. Da disse redegørelser er til Fællesskabets tilfredsstillelse, kan drøftelserne om de mest følsomme politiske spørgsmål afsluttes. Derfor sendte Kommissionen den 30. september 1999 Canada en verbalnote, hvori der blev redegjort for Fællesskabets opfattelse af disse politiske spørgsmål, samtidig med at Fællesskabet tog forbehold vedrørende visse andre ekstraterritoriale aspekter af den canadiske fiskerilovgivning. Med hensyn til det sidste kan det blive nødvendigt at genoptage drøftelserne vedrørende visse resterende lovaspekter af mere teknisk art, når Kommissionens gennemgang af de canadiske gennemførelsesbestemmelser er afsluttet. Med henblik herpå vil der inden længe blive afholdt et møde mellem Kommissionen og canadiske eksperter.

(2000/C 170 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1465/99**af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Forbud mod azofarvestoffer i EU

Azofarvestoffer er tilladt i EU, selv om det er konstateret, at de kan forårsage eksem, snue og andre allergiske reaktioner. I Finland og Sverige har fødevarerindustrien traditionelt afholdt sig fra at anvende azofarvestoffer.

Europa-Kommissionen har afvist den svenske regerings forslag om en fritagelse fra direktivet fra 1994 om farvestoffer og at hindre, at slik og drikkevarer, som er tilsat azofarvestoffer, kommer i handlen i Sverige.

Hvorfor har Kommissionen ikke godkendt det svenske forbud mod farvestoffer, når formålet ikke er konkurrenceforvridning, men beskyttelse af forbrugernes, især børn og unges helbred? Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre for at sikre, at fødevarerindustrien indstiller sin brug af azofarvestoffer, hvis eneste funktion er at give fødevarerne et mere fristende udseende? Vil Kommissionen træffe foranstaltninger for at forbyde azofarvestoffer i hele EU?

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne

(15. oktober 1999)

Begrundelsen for Kommissionens beslutning om Sveriges anmodning om undtagelse fra disse Rådets direktiv 94/0036/EF af 30. juni 1994 om farvestoffer til brug i levnedsmidler ⁽¹⁾, for så vidt angår azofarvestoffer, fremgår af Kommissionens beslutning af 21. december 1998 om de nationale bestemmelser, der er meddelt af Kongeriget Sverige om anvendelse af visse farvestoffer og sødestoffer i levnedsmidler ⁽²⁾.

Direktiv 94/0036/EF om farvestoffer til brug i levnedsmidler blev vedtaget på grundlag af udtalelser om farvestoffer fra Den Videnskabelige Komite for Levnedsmidler (SCF). Rådet og Europa-Parlamentet var på det tidspunkt, hvor direktivet blev vedtaget, bekendt med udtalelser fra SCF om, at azofarvestoffer fremkalder allergi hos visse personer. Derfor er direktivet ret restriktivt med hensyn til betingelserne for brug af azofarvestoffer, idet der er sat grænser for, hvilke levnedsmidler disse tilsætningsstoffer må anvendes i, og i hvilke mængder. EU har valgt en løsning, der bygger på oplysning af forbrugerne. Dem, der er allergiske over for bestemte ingredienser, skal kunne vælge levnedsmidler, som de ikke findes i. Rådets direktiv 79/0112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler ⁽³⁾ giver forbrugerne denne mulighed ved at gøre det obligatorisk at anføre tilsætningsstoffer på etiketten.

Kommissionen erkender, at de foranstaltninger, Sverige har truffet med hensyn til azofarvestoffer, bygger på hensyn til befolkningens sundhed. Kommissionen finder imidlertid ikke Sveriges anmodning berettiget, idet Sveriges foranstaltninger anses for at være mere vidtgående end nødvendigt; der kunne være benyttet mindre restriktive foranstaltninger til at opnå samme resultat, f.eks. mærkning af produkterne.

Kommissionen er i øjeblikket ved at indhente oplysninger om indtagelse af tilsætningsstoffer til levnedsmidler i EU og vil til næste år fremlægge en rapport om denne undersøgelse for Europa-Parlamentet og Rådet. Skulle rapporten vise, at der er behov for at revidere den gældende lovgivning, vil Kommissionen tage de fornødne skridt hertil.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 10.9.1994.

⁽²⁾ EFT L 3 af 7.1.1999.

⁽³⁾ EFT L 33 af 8.2.1979.

(2000/C 170 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1480/99**af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen***(1. september 1999)*

Om: Genopbygning af de broer over Donau, der blev ødelagt under Kosovo-krigen

Blandt de katastrofale virkninger af NATO's krig kan nævnes ødelæggelsen af broerne over Donau, som udgør en blokering af økonomien i hele regionen, som vil få særlig alvorlige konsekvenser for Bulgariens og Rumæniens handel.

1. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe, for at genopbygningen af de broer over Donau, som blev ødelagt under krigen, straks kan påbegyndes?
2. Hvilken og hvor stor en støtte vil Kommissionen yde for at forhindre, at de økonomiske forbindelser mellem landene i denne region og mellem disse og EU-landene lider yderligere skade?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(15. oktober 1999)*

1. Kommissionen er klar over de alvorlige økonomiske virkninger, som ødelæggelsen af broerne over Donau har haft for de nærliggende lande. Dette gælder ikke alene de bilaterale økonomiske forhold mellem Serbien og dets nabolande, men også andre lande langs floden, der traditionelt anvender Donau som sejlroute mellem Rhinen og Sortehavet. For nylig er der også udtrykt bekymring over eventuelle oversvømmelser langs floden.

I betragtning af det nuværende politiske regime i Beograd, og sanktionerne mod Serbien, har Rådet under de nuværende omstændigheder udelukket enhver bistand fra Fællesskabet, ud over en ren humanitær bistand. Der er derfor ingen mulighed for, at Kommissionen deltager i genopbygningen af broerne.

Det ærede medlem burde være klar over, at myndighederne i Beograd, ifølge de oplysninger som Kommissionen har til rådighed, lægger pres på det internationale samfund for at få ophævet sanktionerne og opnå medlemskab i de internationale finansieringsinstitutioner, ved til gengæld at genopbygge broerne og genåbne de serbiske sektioner af Donau for skibsfart.

Kommissionen er også klar over, at Donau-kommissionen undersøger de forskellige muligheder for at nå frem til en løsning, der tager hensyn til Donau-staternes problemer. Kommissionen er imidlertid helt klar over, at enhver støtte fra det internationale samfund let kan manipuleres af Milosevic-styret og blive præsenteret som et vellykket skridt mod ophævelse af sanktionerne eller som det internationale samfunds anerkendelse af regimet. Dette bør så vidt muligt undgås.

2. Kommissionen yder via Phare- og Obnova-programmerne et væsentligt bidrag til omstillingsprocessen i dette område. Parallelt hermed, og som følge af krisen i Kosovo, har Kommissionen stillet et beløb på 392 mio. EUR til rådighed som humanitær bistand til hele området.

I henhold til Phare-programmet modtager bl.a. Bulgarien, Ungarn, Rumænien, Slovakiet og Slovenien støtte til forberedelsen af deres tiltrædelse, mens Albanien, Bosnien-Hercegovina og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM) modtager støtte til deres demokratiske reformer og økonomiske ændringer. De grænseoverskridende samarbejdsprogrammer er af særlig betydning, fordi de er tilpasset de særlige problemer i grænseområder, og har til formål at fremme samarbejdet mellem lande og regioner langs grænserne til Fællesskabet og CØE-landene, med hovedvægt på især finansiering af infrastruktur og miljøprojekter.

Obnova-programmet er et fællesskabsinitiativ til rehabilitering og genopbygning af Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Forbundsrepublikken Jugoslavien (FRJ) og FYROM. Programmet lægger navnlig vægt på projekter om regionalt samarbejde og godt naboskab, genopbygning af infrastruktur og andre installationer, der er

blevet beskadiget under konflikterne, konsolideringen af demokrati og civilsamfund, tilbagevenden af flygtninge og forberedelser til økonomisk genrejsning. FRJ kan for øjeblikket komme i betragtning til støtte inden for rammerne af Obnova-programmet, men Serbien modtager af ovennævnte grunde kun humanitær bistand, hjælp til demokratisering og støtte til uafhængige medier.

Af særlig betydning er bidraget fra Kommissionen med sigte på at mindske udgifterne til flygtninges tilbagevenden i nabolandene, hvor der er stillet 100 mio. EUR til rådighed i form af budgetstøtte til Albanien (62 mio. EUR), FYROM (25 mio. EUR) og Republikken Montenegro (13 mio. EUR).

(2000/C 170 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1483/99

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet

(1. september 1999)

Om: Initiativer til fordel for Cyperns befrielse

Den 20. juli 1974 blev den nordlige del af Cypern invaderet og besat af Tyrkiet. Denne arbitrære besættelse, som er baseret på overgreb og magt, har nu stået på i 25 år. Den er kendetegnet ved en endeløs og systematisk overtrædelse af folkeretten og menneskerettighederne: tusindvis af mennesker har mistet livet som følge af invasionen, invasionstropperne har fordrevet flere hundrede tusinder græsk-cyprioter fra deres områder, og det samme er sket for flere tusinder tyrkisk-cyprioter gennem en systematisk etnisk udrensningspolitik (samme form for etnisk udrensning, som skete i forbindelse med Kosovo-tragedien, og som vækker harme hos så mange retskafne mennesker).

Ikke en eneste af FN's resolutioner med henblik på en fredelig bilæggelse af krisen er blevet ført ud i livet på grund af den uforsonlige holdning hos tyrkerne, der får støtte fra supermagten USA.

1. Mener Rådet ikke, at det bør handle på egen hånd og i alle internationale fora med henblik på håndhævelse af folkeretten og respekt for menneskerettighederne i forbindelserne mellem Tyrkiet og Cypern?

2. Finder Rådet det ikke presserende nødvendigt at bidrage aktivt til forberedelsen af en international konference om Mellempøsten, der kan fastlægge realistiske veje og midler til i tide at slukke arnesteder for kriser, der ellers ville ulme videre og resultere i en kæmpebrand?

Svar

(2. december 1999)

Rådet finder, at den bedste vej frem i det cypriotiske spørgsmål, herunder med hensyn til menneskerettighedssituationen, er at fortsætte bestræbelserne på at nå frem til en løsning i FN-regi. Rådet udtrykker tilfredshed med konklusionerne fra G8-topmødet den 9. og 10. juni 1999 og resolution 1250 og 1251 af 29. juni 1999 fra FN's Sikkerhedsråd, og det finder, at opfordringen til samtaler i FN-regi dette efterår uden forhåndsbetingelser sammen med resolutionerne på ny har sat skub i forhandlingerne. Formandskabet vil fortsat sammen med andre EU-partnere og internationale aktører støtte de bestræbelser, som FN's generalsekretær, Kofi Annan, gør for at mindske spændinger og bidrage til fremskridt hen imod en forhandlingsløsning.

Unionen finder også, at fremskridt hen imod tiltrædelse af EU og hen imod en retfærdig og varig løsning på det cypriotiske problem bør styrke hinanden. Den mener, at Cyperns tiltrædelse af EU skal komme alle befolkningsgrupper til gode og medvirke til at skabe fred og forsoning mellem borgerne på øen. Den beklager, at det ikke har været muligt at nå frem til en politisk løsning inden starten på tiltrædelsesforhandlingerne. Formandskabet arbejder fortsat (i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Luxembourg) for at inddrage repræsentanter for det tyrkisk-cypriotiske samfund i tiltrædelsesforhandlingerne med EU.

Rådet har gentagne gange over for Tyrkiet understreget, og det vil fortsætte hermed, at Tyrkiet skal bidrage positivt til en løsning på det cypriotiske problem. Rådet forventer, at lande, der ønsker en tilnærmelse til Europa, samarbejder med det om dets større prioriteter, og en af disse prioriteter er Cyperns tiltrædelse af EU og en løsning på det cypriotiske spørgsmål. Desværre har Tyrkiet blokeret den politiske dialog med Unionen om nogle følsomme spørgsmål, herunder Cypern, siden Det Europæiske Råd i Luxembourg. Men efter jordskælvene i Tyrkiet og Grækenland og forbedrede bilaterale forbindelser mellem Grækenland og Tyrkiet er atmosfæren i forbindelserne mellem EU og Tyrkiet blevet bedre og vil forhåbentlig bane vejen for en dialog, der også vil omfatte Cypern.

Rådet er ikke enig med det ærede parlamentsmedlem i, at en international konference om Mellemøsten vil kunne være nyttig i Cyperns tilfælde.

(2000/C 170 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1494/99
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Albanien: korridor 8 og 10

Ifølge oplysninger fra Albanien synes der at aftegne sig en plan i retning af at privilegere anlæggelsen af »korridor 10«, forbindelsesvejen mellem Grækenland og Montenegro via Albanien, på bekostning af anlæggelsen, selv om den hidtil blev betragtet som prioriteret, af »korridor 8«, forbindelsesvejen mellem Syditalien, Durres, Pristina, Skopje, Sofia og dermed også mellem Albanien og Kosovo og mellem Albanien og Makedonien, Bulgarien og Rumænien.

Ligger Kommissionen inde med yderligere oplysninger om dette spørgsmål? Er Kommissionen klar over de alvorlige risici, som gennemførelsen af en sådan plan ville indebære, dels for stabiliteten i hele området, dels for den interne stabilitet i Republikken Albanien, dels for den samlede udvikling af forbindelserne mellem EU på den ene side og Albanien, Makedonien og Kosovo på den anden?

Kan Kommissionen endvidere give oplysninger og data om, hvor langt man – med eventuelle forsinkelser og begrundelsen herfor – er nået med anlæggelsen af korridor 8 og 10, og om EU's bidrag hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. oktober 1999)

De paneuropæiske transportkorridorer VIII og X er to ud af i alt seks korridorer, som krydser Balkanregionen og danner forbindelse til de transeuropæiske net (TEN) samt hele det sydøsteuropæiske område.

Korridor VIII går fra øst mod vest i Balkan-området. Den forbinder Syditalien og Adriaterhavet med Sortehavet. Den går over havnebyerne Durrës/Flores, Tirana (Albanien) og Skopje (den tidligere jugoslaviske republik Makedonien (TJRM)) og derfra til Sofia (Bulgarien) samt de bulgarske havnebyer Burgas og Varna ved Sortehavet.

Korridor X går fra nordvest mod sydøst. Den forbinder Salzburg (Østrig) via Ljubljana (Slovenien), Zagreb (Kroatien), Beograd (Forbundsrepublikken Jugoslavien (»FRJ«)) og Skopje (»TJRM«) med Thessaloniki (Grækenland). Foruden denne hovedvejs-forbindelse er der yderligere fire forgreninger: (1) en gren fra Graz (Østrig) via Maribor (Slovenien) til Zagreb (Kroatien); (2) en gren fra Budapest (Ungarn) til Beograd (»FRJ«), som begge har forbindelse til Korridor V; (3) en gren fra Nis (»FRJ«) til Sofia (Bulgarien) og videre mod korridor IV til Istanbul; (4) en gren fra Veles (»TJRM«) via Florina (Grækenland) til Via Egnatia.

Forbindelserne mellem Albanien og Rumænien er således sikret i form af forbindelserne fra korridor IV til korridor VIII. På tilsvarende vis er Albanien ligeledes forbundet med »FRJ« gennem forbindelserne fra korridor VIII til korridor X. Albanien er derfor ikke negativt berørt af udviklingen af korridor X.

Udviklingen af disse korridorer organiseres i form af »aftalememoranda« mellem de lande, som korridorerne krydser, og Kommissionen. Konkrete forbedringer i forbindelse med hver enkelt korridor er

fremdeles i hænderne på parterne i det pågældende aftalememorandum. Et udkast til aftalememorandum i forbindelse med korridor VIII er næsten fuldført og vil blive undertegnet i løbet af efteråret 1999. Det indledende arbejde med et aftalememorandum i forbindelse med korridor X er blevet udsat i adskillige måneder på grund af den politisk vanskelige situation i regionen, og som følge af krisen i Kosovo. Kommissionen har ingen oplysninger, der kan bekræfte, at der gøres noget forsøg på at fremme udviklingen af korridor X på bekostning af korridor VIII.

I den allernærmeste fremtid forventes udviklingen af korridorerne i Balkan-området, herunder også korridor VIII og X, at blive gennemført inden for rammerne af stabilitetspagten for det sydøstlige Europa, der blev indgået den 10. juni 1999, og som Kommissionen også vil yde et aktivt bidrag til virkeliggørelsen af.

Udvikling af korridorer, som tjener til integrering af de berørte lande i de udvidede transeuropæiske net, indgår i den nuværende fællesskabsstrategi for stabiliserings- og associeringsprocessen i området. Hidtil er der blevet ydet finansiel støtte fra Fællesskabet til fremme af korridor VIII og X som led i PHARE-programmet, men Kroatien og »FRJ« er lige nu ikke berettigede til at modtage denne støtte i Balkan-regionen.

I Albanien på vejkorridor VIII har man via PHARE fra 1994 til 1997 ydet støtte (for et samlet beløb på 60,6 mio €) til udbedring af en række delstrækninger, herunder udvidelse af veje, opførelse af helt nye broer samt total udskiftning af vejbelæggningerne. Samtidig hermed beløb PHARE-bidraget til istandsættelsen af havnen i Durrës sig til i alt 3,6 millioner €.

I Bulgarien er forskellige afsnit af landets hovedvejsnet blevet udbedret, herunder visse strækninger langs korridor VIII, for et samlet bidrag fra PHARE på i alt 40 mio €.

I »TJRM« på vejkorridor X har man via PHARE-programmerne for 1996 og 1997 finansieret to grænsestationsprojekter i hhv. Bogorodica og Medzitlija med et bidrag på i alt 6 mio €. Derudover har moderniseringen af grænsevejstrækningen mellem Demir Kapija og den græske grænse modtaget støtte som led i PHARE i form af en bevilling på 11 mio €. Et lån fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB) på i alt 70 mio € med renteletelse fra Fællesskabets side på 12 mio € er ligeledes blevet stillet til rådighed til forbedring af en række forskellige vejsektorer i forbindelse med korridor VIII og X.

(2000/C 170 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1498/99
af Hans Kronberger (NI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Virksomheder, der formidler lejetropper

Der er i den seneste tid indløbet stadig flere beretninger om virksomheder, der formidler lejetropper, og der som regel er organiseret ud fra Europa og først og fremmest opererer i Afrika, men også på andre krigsskuepladser.

1. Har Kommissionen kendskab hertil?
2. Ser Kommissionen en opgave i bekæmpelsen af disse virksomheder, der må løses på EU-plan?
3. Har Kommissionen allerede taget skridt til at forhindre denne suspekte adfærd? I bekræftende fald hvilke? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(7. oktober 1999)

Kommissionen er vidende om beretninger om grupper, der formidler lejetropper til lande i Afrika og til andre krigsområder og er bekymret over denne udvikling. Kommissionen mener, at verdenssamfundet bør overveje effektive foranstaltninger for at imødegå dette fænomen og noterer sig med interesse det arbejde, De Forenede Nationer udfører på dette område.

Kommissionen mener i tilfælde, hvor sådanne grupper er etableret i medlemsstater eller formidler lejetropper i medlemsstaterne, at ansvaret for indgreb mod deres virksomhed og eventuel bekæmpelse heraf, hovedsageligt påhviler myndighederne i de pågældende medlemsstater.

(2000/C 170 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1503/99**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Situationen for den del af fiskerflåden, som indgår i fællesforetagender EU-Argentina

Inden udløbet af fiskeriaftalen mellem EU og Argentina, har sidstnævntes regering ensidigt indført en række bestemmelser om fiskeriet, som er klart diskriminerende over for EUs flåde, idet den svækker og strider mod den eksisterende aftale med hensyn til fordeling og nedsættelse af fangstkvoterne, salgsbestemmelser, som kun gælder frysefartøjer, begrænsning af antallet af arbejdstagere fra EU ved besætningernes sammensætning, vanskeligheder for EU-arbejdstagere ved opnåelse af visum, osv. Denne situation har bevirket, at fiskerskipperne fra EU — som overvejende er fra Galicien — har indgivet en klage over Kommissionen til EU-Domstolen over den manglende retlige beskyttelse som følge af EU-institutionernes fuldstændige passivitet over for de foranstaltninger, som Argentina ensidigt har indført.

Kommissionen bedes derfor oplyse, hvad den vil gøre for at forsvare de interesser, som fællesforetagenderne EU-Argentina har i dette lands farvand? Hvornår agter Kommissionen at indføre disse foranstaltninger? Hvorfor har EU hidtil ikke gjort nogen indsats på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. oktober 1999)

Inden for de seneste år er der sket en voldsom stigning i fangsterne af sydvestatlantisk kulmule i Argentinas eksklusive økonomiske zone, hvorved bevarelsen af denne bestand har været truet. Den argentinske regering har derfor erklæret »fiskerimæssig undtagelsestilstand« og vedtaget en række forvaltnings- og bevarelsesforanstaltninger.

Nogle af disse foranstaltninger har haft konsekvenser for fiskeriet i forbindelse med fiskeriaftalerne mellem EU og Argentina. Det faktum, at de er blevet vedtaget uden, at EU er blevet hørt, har ifølge EU forskubbet den overordnede balance i aftalen.

Kommissionen har ved flere lejligheder klart givet udtryk for sin holdning over for Argentina, bl.a. vedrørende forskelsbehandlingen af fartøjer med fryseanlæg og fartøjer, der lander fersk fisk. Udbetalingen af restbeløbet til det videnskabelige og tekniske samarbejde inden for rammerne af fiskeriaftalen mellem EU og Argentina er desuden blevet indefrosset.

Selvom aftalen og alle de rettigheder og pligter, den var forbundet med for de kontraherende parter, udløb den 24. maj 1999, og såvel de blandede selskaber som de fartøjer, der blev overført som følge af aftalen, er underlagt argentinsk lovgivning, så opretholder Kommissionen kontakten med de argentinske myndigheder, og den følger nøje udviklingen i denne sag.

(2000/C 170 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1505/99**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Situationen for fiskerflåden i NAFO-zonen i forbindelse med de tosidede forbindelser mellem EU og Canada

Fællesskabets fiskerflåde, som driver fangst i internationalt farvand under multilateral NAFO-kontrol, har i de sidste fem år oplevet en drastisk nedsættelse af antallet af fartøjer og af de tilladte fangstmængder. Delegationer fra EU og Canada mødtes forleden i København i Tyskland med henblik på underskrivelse af en samarbejdsaftale om handel og økonomi, herunder fiskerispørgsmål. Der er imidlertid ikke nogen garanti

for, at Canada ophæver lov nr. C-27, hvis formål er at sætte staten i stand til at handle uden for den eksklusiv fiskerizone på 200 sømil og strider mod international ret. Dette førte i sin tid til opbringning af fiskerfartøjet Estai, som førte til en konflikt, der endnu ikke har fundet sin juridiske løsning.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse, hvorfor den undlader at løse eksisterende fiskerikonflikter? Hvad påtænker EU at gøre for at forsvare sine fiskeres interesser — som i særdeleshed berører Galicien — inden for NAFO-zonen i betragtning af den forøgede tilladte fangstmængde og i spørgsmålet om ophævelse af den canadiske lov C-27?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. oktober 1999)

Det bør erindres, at den tvist, der opstod inden for Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO) om delingen af hellefiskbestanden, og som kulminerede i, at Canada opbragte det spanske fiskerfartøj »Estai« i internationalt farvand i marts 1995, blev bilagt dels gennem indgåelsen af »fiskeriaftalen i form af et godkendt protokollat, en brevveksling, en noteveksling og bilag hertil mellem Det Europæiske Fællesskab og Canada i tilknytning til NAFO-konventionen« af 20. april 1995⁽¹⁾, dels, som hensigten var, gennem NAFO's senere vedtagelse (»multilateralisering«) på det 17. årsmøde den 11.-15. september 1995 af den foranstaltningsspakke, man var blevet enige om. I henhold til denne aftale fjernede Canada Spanien og Portugal fra listen over de stater, på hvilke den canadiske fiskerilov af 1994 (den såkaldte lov C-29) kan finde anvendelse.

Det bør også bemærkes, at Canada under forhandlinger om den nye lovgivning, der skal sætte Canada i stand til at gennemføre FN-aftalen fra 1995 om fælles fiskebestande og stærkt vandrede fiskearter (den såkaldte lov C-27), skriftligt gentog, at Canada efter det godkendte protokollat fra 1995 mellem Canada og EU fjernede Spanien og Portugal fra listen over stater, på hvilke bestemmelserne i lov C-29 kunne finde anvendelse; disse to stater står fortsat ikke på listen, og vedtagelsen af lov C-27 ændrer ikke dette forhold.

Kommissionen mener, at fastholdelse af de vedtagne principper er den bedste måde, hvorpå man kan undgå en gentagelse af begivenhederne fra 1995. På linje hermed har den altid gjort indvendinger mod ekstraterritoriale aspekter af den canadiske fiskerilovgivning. Ydermere understreger den nu som tidligere det vigtige i at følge retsstatsprincippet, hvad internationale fiskeriforbindelser angår, og i at give international lovgivning prioritet (dvs. NAFO-konventionen og i nærværende tilfælde international sædvaneret) over indenlandsk lovgivning samt endelig det vigtige behov for at have hensigtsmæssige procedurer for fredelig bilæggelse af internationale tvister. Hvad det sidste angår, er Kommissionen vedholdende gået ind for at fortsætte og fremskynde arbejdet vedrørende en særlig mekanisme for bilæggelse af tvister inden for rammerne af NAFO. På dette års NAFO-årsmøde, der blev afholdt den 13.-17. september 1999, blev forslaget herom på trods af Canadas oprindelige modstand herimod mødt med velvilje.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 95/0586/EF af 22. december 1995, EFT L 327 af 30.12.1995.

(2000/C 170 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1508/99

af Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Støtte til de beskyttede naturområder »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg« (i Sachsen, Tyskland) som led i fællesskabsinitiativet vedrørende omstilling af forsvarsafhængige områder

Som led i fællesskabsinitiativet KONVER er der afsat penge til de beskyttede naturområder »Königsbrucker Heide« og »Am Spitzberg« i Sachsen.

Kommissionen anmodes om følgende oplysninger:

1. I hvilket omfang og med hvilket formål er der ydet tilskud og lån, og hvilke konkrete foranstaltninger er blevet støttet med disse penge?

2. Har de iværksatte foranstaltninger bevirket tilsidesættelse af områdernes beskyttede status (f.eks. gennem ødelæggelse af biotoper, tilplantning af åbne arealer, anlæggelse af brandveje gennem skovområder)?
3. Har de iværksatte foranstaltninger bevirket, at områdernes potentielle status som levested for dyre- og plantearter (direktiv 92/0043/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter) ⁽¹⁾ er bragt i fare?
4. Er de støttede foranstaltninger i strid med gældende miljø- og naturbeskyttelsesbestemmelser, eller tilsidesættes den i fællesskabsinitiativet KONVER indeholdte bestemmelse om, at støttede foranstaltninger skal tjene til forbedring af miljøet?
5. Er det Kommissionen bekendt, at der er indgivet anmodning om ophævelse af den beskyttede status for naturområdet »Am Spitzberg« med henblik på ansøgning om flere penge fra fællesskabsinitiativet KONVER?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(6. oktober 1999)

I indeværende programmeringsperiode (1994-1999) modtager Sachsen strukturfondsmidler inden for rammerne af Fællesskabets Konver-initiativ.

I henhold til partnerskabs- og nærhedsprincipperne er det de nationale og regionale myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af de operationelle programmer og udvælgelsen af særlige projekter. I Sachsen er det økonomiministeriet, der har det øverste ansvar. Det har selvfølgelig pligt til at følge EU-lovgivningen, herunder lovgivningen om naturbeskyttelse.

Hvad angår Fællesskabets Konver-initiativ, er der på forhånd udstukket nogle prioriterede finansieringsretningslinjer; de særlige projekter udvælges under gennemførelsen af programmet. Det er således muligt at indsende projektansøgninger til de ansvarlige myndigheder i overensstemmelse med prioriteringerne.

Hvis bestemmelserne ifølge det ærede medlem er blevet overtrådt i sagen vedrørende »Am Spitzberg« eller i andre tilfælde, opfordres han til at fremlægge yderligere oplysninger, så Kommissionen kan tage problemet op med de tyske myndigheder.

(2000/C 170 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1510/99

af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Overdreven anvendelse af europæiske strukturfonde til vejbygningen i de fem nye delstater og Berlin-Øst (mål 1-område i Forbundsrepublikken Tyskland)

Den tyske Forbundsregering har besluttet, at der fra strukturfondene skal tilflyde de nye lande det store beløb på 3,4 mia. DEM fra EFRU til den grundlæggende infrastruktur, idet 2/3 er afsat til hovedvejstrafik og kun 1/3 til jernbanetrafik.

Dette er i modstrid med nedenstående principper, som gælder for strukturfondene, og som også af Europa-Parlamentet anses for at være vigtige:

- en harmonisk afbalanceret og bæredygtig udvikling;
- udvikling af beskæftigelsen;
- beskyttelse og forbedring af miljøet;

- kravet om balance mellem transportformerne;
  - kravet om hensyntagen til lokale transportsystemer, navnlig samfundsnettene;
  - kravet om at skifte til bæredygtige transportformer for at efterkomme løftet til Fællesskabet om at nedsætte drivgasemissioner;
  - partnerskabsprincippet, som inddrager de lokale og regionale myndigheder samt arbejdsmarkedets parter og miljøorganisationer i afgørelsen vedrørende programplanlægningen;
  - additionsprincippet, hvorefter strukturfonden ikke må misbruges til at lukke budgethuller i de nationale budgetter.
1. Mener Kommissionen, at der på baggrund af disse mangler kan gives tilladelse til en udviklingsplan for mål 1-området i Tyskland?
  2. I benægtende fald, hvilke planlægningsforsinkelser kan man så forvente for den samlede planlægning for mål 1-området?
  3. Hvordan bedømmer Kommissionen den store andel af nye byggeprojekter inden for grundlæggende infrastruktur, når der i midtvejsevalueringen for delstaten Brandenburg konstateres forekomst af kvantitativ tilstrækkelig mange veje og jernbanelinier, men i modsætning hertil en stærk nedgang i beskæftigelsen?
  4. Hvordan bedømmer Kommissionen overholdelsen af de europæiske principper, når der anvendes EFRU-midler til vejbygningsprojekter, som udgør et betydeligt indgreb i et beskyttelsesværdigt naturligt miljø, og mod hvilke der findes betydelig modstand i den berørte befolkning?
  5. Hvilke konkrete skridt agter Kommissionen at iværksætte for at få den tyske Forbundsregering til at overholde de for strukturfondsforordningen gældende principper?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. oktober 1999)

Kommissionen er ikke på nuværende tidspunkt i stand til at udtale sig om de spørgsmål, det ærede medlem har rejst, da den endnu ikke har fået forelagt den tyske plan for mål 1 i den kommende programmeringsperiode (2000-2006).

Kommissionen vil besvare de pågældende spørgsmål, så snart den har modtaget og gennemgået den pågældende plan.

(2000/C 170 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1519/99 af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Anvendelse af direktiverne om affald vedrørende tekstilaffald i Prato

Den italienske regering har for nylig udarbejdet en forordning, hvorefter tekstilaffald i forbindelse med bortskaffelse betragtes som et særligt affaldsprodukt. Imidlertid tages der i forordningen ikke højde for Prato tekstilområdets særlige karakter, og det kan bringe snesevis af lokale virksomheder i alvorlige vanskeligheder, hvis den gennemføres med alt for stor strengthed.

Det pågældende tekstilaffald kan således betragtes som affald, så snart det forlader fabrikken, men udgør rent faktisk et råmateriale for en stor del af produktionen i området.

Det er derfor klart, at anvendelsen af direktiv 91/0156/EØF⁽¹⁾ og 91/0689/EØF⁽²⁾ ikke vil være relevant i tilfælde af denne særlige slags tekstilaffald.

1. Bør Kommissionen ikke anmode om en udsættelse af forordningen (som træder i kraft den 30. juni 2000) og af en eventuel overtrædelsesprocedure, der måtte blive indledt på grund af manglende gennemførelse af de pågældende europæiske direktiver?
2. Bør Kommissionen ikke se nærmere på den egentlige art af dette tekstilaffald og dets klassificering som særligt affald, eventuelt ved at høre de berørte virksomheder og arbejdstagere samt arbejdsmarkedets parter?
3. Kan Kommissionen udtale sig generelt om spørgsmålet?

(¹) EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

(²) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 1999)

Artikel 1 i Rådets direktiv 75/0442/EØF om affald (¹), som ændret ved direktiv 91/0156/EØF, lyder som følger: I dette direktiv forstås ved »affald« ethvert stof eller enhver genstand, som henhører under kategorierne i bilag I, og som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med. I artikel 1, stk. 3, i direktiv 91/0689/EØF om farligt affald henvises der til denne definition.

På grundlag af denne definition samt EF-domstolens fortolkning heraf kan tekstilaffald ikke udelukkes fra anvendelsesområdet for Fællesskabets affaldslovgivning. I sin dom af 25. juni 1997 i sag nr. C-304/94, 330/94, 342/94 og 224/95 udtalte Domstolen: Begrebet »affald« i Rådets direktiv 75/0442/EØF, som ændret ved direktiv 91/0156/EØF, og omhandlet i artikel 1, litra 3), i Rådets direktiv 91/0689/EØF om farligt affald og i artikel 2, litra a), i forordning (EØF) 0259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, skal ikke forstås sådan, at stoffer og genstande, som kan genudnyttes økonomisk, er udelukket herfra, heller ikke selv om de pågældende materialer er genstand for økonomiske transaktioner eller figurerer på offentlige eller private handelsfortegnelser.

I lyset af ovenstående og på grundlag af de informationer og begrundelser, det ærede medlem har fremført, mener Kommissionen ikke, at det italienske udkast til dekret om karakterisering af tekstilaffald som særligt affald er i strid med Fællesskabets affaldsbestemmelser. Kommissionen må dog først gennemgå den endelige tekst til dekretet, før den kan udtale sig om dette spørgsmål. De firmaer samt arbejdsmarkedets parter, der måtte være involveret i sagen, kender udmærket til den ovennævnte kendelse fra Domstolen, som har forret med hensyn til fortolkning af fællesskabsretten, for så vidt angår definitionen af begrebet »affald« i Fællesskabets lovgivning.

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975.

(2000/C 170 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1522/99

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Udvidelse af Gardaland-forlystelsesparken, Castelnuovo del Garda, Verona

I svaret på forespørgsel om samme emne af 14.7.1998 (E-2513/98) (¹) er Kommissionen tilsyneladende ikke klar over den utilfredshed og den kritik, som i årevis er blevet rettet mod Gardaland — som startede med opførelse af bygninger, der for størstedelen var ulovlige — som følge af deres miljømæssige og socio-økonomiske indvirkning. Den nuværende placering af parken er først og fremmest i modstrid med retningslinjerne i områdeplanen for Gardasøen, der er indeholdt i den regionale samordningsplan, som er et vigtigt planlægningsinstrument i Veneto (²). Denne plan foreskriver bl.a. beskyttelse af de naturlige og landskabelige ressourcer og den deraf følgende indskrænkning af byggeriet i det område, der ligger mellem vejen »Gardesana« og søen, som er det område, hvor parken befinder sig, og udvidelsen er planlagt. To alvorlige miljøspørgsmål er stadig ikke blevet løst, nemlig støjforureningen og trafikken. Hvad angår førstnævnte fremgår det af de seneste prøver foretaget af det regionale miljøorgan, at grænseværdierne for støjforureningen næppe kan overholdes af parken (³). Hvad angår sidstnævnte har virksomheden Leoncini,

som har større betydning for den stabile beskæftigelse end Gardaland, truet med at gå rettens vej, hvis de enorme projekter vedrørende omlægningen af det lokale vejnet, der er foreslået Gardaland, skulle blive gennemført. Hvad angår spørgsmålet om miljøkonsekvensvurderingen, så udløb fristen for gennemførelse af direktiv 97/0011/EØF om miljøkonsekvensvurderingen⁽⁴⁾ den 14. marts (i artikel 4, stk. 2 kræves en miljøkonsekvensvurdering for temaparker). Endvidere må udvidelsen anses for at kræve en miljøkonsekvensvurdering i henhold til den seneste regionallov⁽⁵⁾. Endvidere forstår forespørgeren ikke, hvorfor der skal ydes et europæisk lån, når selskabet har gode muligheder for finansiering. I mellemtiden har den manglende gennemførelse af den planlagte notering af selskabet på børsen foranlediget en række aktionærer (bl.a. Sammenslutningen af Schweiziske Banker, som ejer 25 % af aktiekapitalen) til at anlægge sag mod ledelsen⁽⁶⁾.

Hvad mener Kommissionen, når den udtaler: »hovedformålet med Gardaland-temaparken er at diversificere udbuddet af naturaktiviteter...«⁽⁷⁾, når parken har ændret den orografiske struktur ved at opføre bygninger, som er fuldstændig fremmede for det oprindelige naturlige miljø? Hvordan kan den retfærdiggøre et projekt, som er i modstrid med bestemmelserne i de gældende planlægningsbestemmelser? Hvordan agter den at sørge for, at der foretages en miljøkonsekvensvurdering i forbindelse med udvidelsen af parken? Hvordan er det muligt, at EIB kan yde støtte til et projekt, der er i strid med målet om en bæredygtig udvikling i Unionen, og som er forelagt af et finansielt stærkt selskab? Mener Kommissionen ikke, at de indre uoverensstemmelser i selskabet kunne få indvirkning på den gennemskuelige og effektive anvendelse af det europæiske lån?

⁽¹⁾ EFT C 297 af 15.10.1999, s. 18.

⁽²⁾ Jf. forordning fra Venetos regionalråd nr. 250/1991.

⁽³⁾ Jf. den italienske rammeloav om støjforurening nr. 447 af 26. oktober 1995.

⁽⁴⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽⁵⁾ Jf. Venetos regionallov nr. 10 af 26. marts 1999, bilag B2, punkt qq.

⁽⁶⁾ Søgsmål registreret ved landsretten i Verona under nr. RG 239298 og 239398.

⁽⁷⁾ Jf. svar fra Kommissionen på forespørgsel E-2513/98 af Gianni Tamino.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. oktober 1999)

»Gardaland«-temaparken ligger ganske vist i området ved Gardasøen, men ikke direkte på søbredden. Den er placeret i et sletteområde, hvilket betyder, at dens botaniske og topografiske indvirkning er ubetydelig.

For så vidt angår anvendelsen af proceduren for vurdering af indvirkningen på miljøet (VVM) i forbindelse med planerne om en udvidelse af Gardaland, er Kommissionen altid parat til at undersøge enhver specifik og detaljeret klage over en eventuel overtrædelse af fællesskabslovgivningen vedrørende VVM. Skulle Kommissionen være af den opfattelse, at en sådan klage afslører et brud på fællesskabslovgivningen, kan den indlede en overtrædelsesprocedure i medfør af EF-traktatens artikel 226 (fhv. artikel 169).

Kommissionen vil gerne understrege, at Rådets direktiv 97/0011/EF af 3. marts 1997 om ændring af Rådets direktiv 85/0337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ i bilag II angiver følgende kategorier af projekter: forlystelsesparker (12 e) samt ændringer eller udvidelser af projekter opført i bilag I eller bilag II, som allerede er godkendt, udført eller ved at blive udført, når de kan være til skade for miljøet (13). For så vidt angår projekter opført i bilag II, er medlemsstaterne forpligtet til ved en undersøgelse fra sag til sag eller på grundlag af tærskler eller kriterier, der er fastsat af medlemsstaten, at bestemme, hvorvidt projektet skal gøres til genstand for en miljøkonsekvensvurdering i henhold til artikel 5-10. Imidlertid er projekter, der er forelagt til godkendelse inden 14. marts 1999, omfattet af bestemmelserne i Rådets direktiv 85/0337/EØF før ændringerne heraf. Forlystelsesparker var ikke medtaget i bilagene til direktiv 85/0337/EØF.

Den Europæiske Investeringsbank (EIB) har ydet et lån på 31 mio. € (60 000 mio. lire) til Gardaland i marts 1998. Den vigtigste begrundelse herfor var at støtte det stedlige erhvervsliv i et område, som er stærkt afhængigt af turismen. Gardaland blev oprettet i 1975 og spiller en meget vigtig rolle med hensyn til at tiltrække turister til regionen. Dog medførte i begyndelsen af 1990'erne mangelen på investeringer samt den økonomiske afmatning en nedgang i antallet af besøgende i parken. Moderniserede faciliteter ansås for livsvigtige for at kunne opretholde parkens attraktive karakter og øge beskæftigelsen på længere sigt. Beslutningen om finansiering blev ligeledes truffet som led i EIB's politik med at støtte investeringer i små og mellemstore virksomheder (SMV). Projektet kom endvidere i betragtning på grund af dets positive afsmittende virkninger for regionens turisme og de tilknyttede servicefag. På det tidspunkt, hvor EIB traf sin beslutning, havde projektet fået planlægningsmæssig godkendelse af de italienske myndigheder. Det

faldt uden for anvendelsesområdet for direktiv 85/337, og direktiv 97/11 fandt heller ikke anvendelse. Dog tog de italienske myndigheder stilling til projektets økologiske følgevirkninger. I betragtning af projektets karakter samt de udvælgelseskriterier, der er anført i bilag III til Rådets direktiv 97/11, indtog de det standpunkt, at projektet ikke krævede en komplet VVM.

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2000/C 170 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1523/99
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Måling af dioxinindholdet i levnedsmidler

I en skrivelse fra juni 1999 oplyser det tyske Bund für Lebensmittelrecht und Lebensmittelkunde (BLL), at de belgiske myndigheder erklærer slutprodukter »dioxinfri«, selv om der kun lægges målinger af 7 pcb-stoffer til grund herfor. Denne målemetode kan eventuelt anvendes i forbindelse med spild- og smøreolier, men ikke på levnedsmiddeldområdet.

1. Har de belgiske myndigheder orienteret Kommissionen om denne kritisable målemetode?
2. Er Kommissionen enig i, at der ikke må anvendes vilkårlige målemetoder på grund af det store risikopotential i forbindelse med pcb-stoffer?
3. Er Kommissionen enig i, at en toleranceværdi på 1-4 pg/kg er helt meningsløs og vilkårlig og ikke garanterer, at sundhedsfarer er udelukket?
4. Hvornår vil Kommissionen fastsætte grænseværdier for dioxin i levnedsmidler for at sætte en stopper for den skandaløse situation med manglende beregning af grænseværdier og uforsvarlig »selvregulering« i levnedsmiddelindustrien?
5. Er Kommissionen orienteret om, at det amerikanske Environmental Protection Agency (EPA) ligger inde med resultaterne af nye undersøgelser, som påviser, at langt flere pcb-stoffer (end de kun syv stoffer, vi regner med) må klassificeres som toksiske? Har Kommissionen kendskab til disse undersøgelser? Hvilke konsekvenser vil den drage heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. oktober 1999)

Den kontaminering af levnedsmidler, Belgien den 27. maj 1999 meddelte Kommissionen og de andre medlemsstater, karakteriseres ved et unormalt højt dioxinindhold i genbrugsfædtsstoffer, som ved et uheld blev anvendt til foder i visse bedrifter, der opdrætter fjerkræ, svin og kvæg.

Kommissionen har gennemgået de forskellige undersøgelser af denne særlige kontaminering, der har været foretaget i Belgien. Disse undersøgelser viser, at den kan påvises i fedtstoffer gennem tilstedeværelsen af 7 indikatorer for polychlorerede biphenyler (pcb), nr. 28, 52, 101, 118, 138, 153 og 180. Denne målemetode egner sig ikke til andre dioxinkontamineringer i andre sammenhænge. Der skal da bruges andre pcb-indikatorer for dioxinkontaminering eller andre indikatorer i tilfælde, hvor dioxinkontamineringen ikke står i forbindelse med tilstedeværelsen af pcb. I ethvert tilfælde af utilsigtet kontaminering med dioxiner søger man således de mest pålidelige indikatorer, som ikke i alle tilfælde er de mest giftige.

Da eftersporning af dioxiner i levnedsmidler tager lang tid, koster mange penge og kræver et omfattende teknisk udstyr, er det kun få laboratorier, der kan påtage sig denne form for analyser. I tilfælde af en mere omfattende undersøgelse er det derfor altid at foretrække at gennemføre billigere og hurtigere analyser ved hjælp af pcb-stofferne, som er pålidelige, og som trods alt giver mulighed for identifikation af kontaminede produkter, og som i givet fald kan føre til eftersøgning af dioxiner.

I spørgsmålet om fastsættelse af grænseværdier for dioxinindholdet i levnedsmidler indledte Kommissionen i juni 1998 en tilbundsående undersøgelse af de kontamineringsniveauer, der var konstateret i levnedsmidler i flere medlemsstater. Denne undersøgelse indgår i programmet for videnskabeligt samarbejde mellem medlemsstaterne (SCOOP). De foreløbige resultater af denne undersøgelse, som skulle være klar i nær fremtid, samt resultaterne af det igangværende arbejde i Det Fælles Forskningscenter og Institutet for Referencemålinger og -materialer vil gøre det muligt at få et bedre skøn over risikoen og vil danne grundlag for senere overvejelser.

Indtil der foreligger elementer, der giver Kommissionen mulighed for at udtale sig om grænseværdier for dioxiner i levnedsmidler, har den som udgangspunkt valgt den videnskabelige evaluering fra Verdenssundhedsorganisationen (WHO), som har anbefalet en daglig toleranceværdi på 1-4 µg pr. kg kropsvægt for dioxiner. Da WHO fastsatte denne værdi, ønskede den at sikre den menneskelige sundhed mest muligt, idet den samtidig erkendte, at der findes en underliggende dioxinrisiko i alle industrialiserede lande. De tilsynsordninger, der er etableret i disse lande, herunder i medlemsstaterne, tog indtil 1999 i alt væsentligt sigte på at hindre markedsføring af kontaminede mælkeprodukter og mælk. Kommissionen vil foreslå medlemsstaterne at efterforske dioxiner og pcb-stoffer i alle kød- og fiskeprodukter og afledte produkter fra år 2000.

(2000/C 170 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1534/99

af Jan Mulder (ELDR) til Rådet

(8. september 1999)

Om: Gennemførelse af forordning 258/97 (nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser)

Rådet er sikkert bekendt med, at der for nylig i Det Forenede Kongerige under varemærket »Benecol« er bragt forskellige produkter på markedet (herunder margarine, minarine og ost), der er tilsat stanoler med henblik på at nedbringe kolesterolindholdet. Producenten af disse nye produkter påberåber sig den forudgående tilladelse og markedsføring i Finland af et margarineprodukt, som ligeledes er tilsat stanoler, hvilket skulle bevirke, at forordning (EØF) 0258/97⁽¹⁾ ikke skulle finde anvendelse.

1. Bør Kommissionen efter Rådets opfattelse ved vurderingen af produkter, som hævdes at være bragt på markedet tidligere, og som falder ind under forordning 258/97, være orienteret om indhold og omfang af tilladelsen i den pågældende medlemsstat? Gør det i den forbindelse nogen forskel, om tilladelsen drejer sig om et produkt eller en ingrediens?
2. Kan Rådet undersøge, om Kommissionen havde adgang til den pågældende tilladelse ved sin vurdering af, hvorvidt forordning 258/97 finder anvendelse på det oprindelige Benecol-margarineprodukt og i givet fald den kolesterolsænkende ingrediens? Hvilke oplysninger indeholder tilladelsen med hensyn til forskellen mellem produkt og ingrediens?
3. Hvilke kvantitative kriterier i forbindelse med markedsføringen af et bestemt produkt skal være opfyldt, hvis forordning 258/97 ikke skal finde anvendelse, fordi produktet eller ingrediensen »i nævneværdigt omfang« har været anvendt til konsum i Fællesskabet?
4. Hvilke kvalitative kriterier skal et produkt opfylde, hvis det som følge af tidligere markedsføring skal falde uden for anvendelsesområdet for forordning 258/97? Skal produktet have samme sammensætning som det produkt, der har været markedsført »i nævneværdigt omfang«, eller er det tilladt at ændre sammensætningen, og i bekræftende fald i hvilket omfang? Kan en ingrediens, der anvendes i det oprindelige produkt, også tilsættes andre produkter, uden at forordning 258/97 finder anvendelse? Efter hvilke kriterier skal disse spørgsmål besvares?
5. Er det efter Rådets opfattelse Kommissionens opgave at undersøge, i hvor høj grad de margarine-, minarine- og osteprodukter, der nu markedsføres i Det Forenede Kongerige, afviger fra det oprindelige margarineprodukt? Hvor langt strækker Kommissionens undersøgelsespligt sig i benægtende fald?
6. Kan Rådet oplyse, om Kommissionen — officielt eller uofficielt — er blevet anmodet om en udtalelse om, hvorvidt de nye Benecol-produkter falder uden for anvendelsesområdet for forordning 258/97? Hvad var i bekræftende fald indholdet af denne udtalelse, og hvad var den baseret på?

⁽¹⁾ EFT L 43 af 14.2.1997, s. 1.

Svar

(2. december 1999)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at det i Amsterdam-traktaten bekræftes, at forbrugerpolitik er et område, hvor Det Europæiske Fællesskab kan og skal sikre en ekstra gevinst. I artikel 153, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab defineres Fællesskabets mål på dette område, navnlig under hensyntagen til forbindelserne med sundhedspolitikken og med fremme af forbrugernes ret til oplysning.

I denne forbindelse og især vedrørende de spørgsmål, der er stillet, kan Rådet meddele det ærede parlamentsmedlem, at forordning 258/97, som han henviser til, kun gælder for levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, der er markedsført inden dens ikrafttræden, hvis de »ikke hidtil har været anvendt til konsum i nævneværdigt omfang« (forordningens artikel 1, stk. 2). I så fald finder proceduren for en første vurdering i artikel 6 anvendelse.

Det tilkommer Kommissionen, nærmere bestemt Den Stående Levnedsmiddelkomité (se forordningens artikel 1, stk. 3), ved komitéproceduren at fastlægge, om et levnedsmiddel eller en levnedsmiddelingrediens falder ind under forordningen, og — i princippet i hvert enkelt tilfælde — at fastsætte de kvalitative kriterier, der gælder for hvert levnedsmiddel og hver ingrediens, og som er bestemmende for, om de skal være omfattet af forordningen eller ikke.

Det skal desuden understreges, at der i artikel 1 i forordning 258/97 ikke skelnes mellem levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, og dette gælder navnlig, når det skal fastslås, hvilket indhold og omfang godkendelsen i den pågældende medlemsstat har.

Endelig foreslår Rådet det ærede parlamentsmedlem at henvende sig direkte til Kommissionen med de ubesvarede spørgsmål, da de hører under Kommissionens kompetenceområde.

(2000/C 170 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1537/99
af Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Gennemførelse af Rådets forordning (EF) 1239/98 og det deri omhandlede forbud mod fiskeri med drivgarn

Ifølge Rådets forordning (EF) 1239/98⁽¹⁾ af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) 0894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne forbydes det Unionens fiskerfartøjer at drive fiskeri med drivgarn fra den 1. januar 2002. Forordningen giver dog mulighed for en gradvis afskaffelse af denne form for fiskeri, idet det i artikel 1, stk. 3, hedder, at i 1998 må det højeste antal fiskerfartøjer, der af en medlemsstat kan få tilladelse til at opbevare om bord eller drive fiskeri med et eller flere drivgarn, ikke overstige 60% af det antal fiskerfartøjer, der anvendte et eller flere drivgarn i perioden 1995-1997.

Da vi nu befinder os i den anden årlige sæson for fiskeri af hvid tun (*Thunnus alalunga*) siden ovennævnte forordnings ikrafttræden, bedes Kommissionen oplyse, om den mener, at den hidtidige afvikling af disse to fangstsæsoner kan betragtes som tilfredsstillende, og hvorledes den bedømmer de berørte fiskerflåders håndhævelse af den ovennævnte forordning?

⁽¹⁾ EFT L 171 af 17.6.1998, s. 1.

(2000/C 170 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1561/99
af Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Fortegnelse over fartøjer, der er ophørt med at anvende drivgarn i overensstemmelse med forordning (EF) 1239/98

Rådets forordning (EF) 1239/98⁽¹⁾ om ændring af forordning (EF) 0894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne forbyder EF-fartøjernes anvendelse af drivgarn fra den

1. januar 2002. Da det tillades, at medlemsstaternes fartøjer gradvis afvikler anvendelsen af dette fiskeredskab, fastsættes det i forordningens artikel 1, ny artikel 11a, stk. 4, at medlemsstaterne senest den 30. april hvert år for hver målart, som er medtaget i forordningens bilag VIII, meddeler Kommissionen en fortegnelse over de fartøjer, der har tilladelse til fiskeri med drivgarn, og at meddelelsen konkret for 1998 dog senest sker den 31. juli 1998.

1. Kan Kommissionen på den baggrund meddele fortegnelsen over de fartøjer, der havde tilladelse til fiskeri med drivgarn i perioden 1995-1997?

2. Kan Kommissionen meddele fortegnelserne over de fartøjer, der havde tilladelse til fiskeri med drivgarn i 1998 og 1999, som allerede bør være indgivet af medlemsstaterne?

3. Kan Kommissionen ved sammenholdelse af de pågældende fortegnelser garantere, at bestemmelserne i forordning (EF) 1239/98, artikel 1, ny artikel 11a, stk. 3, overholdes?

(¹) EFT L 171 af 17.6.1998, s. 1.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler P-1537/99 og E-1561/99

(8. oktober 1999)

De pågældende medlemsstater har sendt Kommissionen de oplysninger, der er nævnt i artikel 11a, stk. 4, i forordning (EF) 0894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (¹).

På grundlag af de oplysninger, der er sendt til Kommissionen, kan antallet af fiskerfartøjer, der anvendte drivgarn til fiskeri efter hvid tun i det nordøstlige Atlanterhav i perioden 1995-1997, og antallet af tilladte fartøjer i 1998 og 1999 opgøres således:

	1995	1996	1997	1998	1999
Frankrig	60	63	43	43	41
Irland	> 30			18	18
Storbritannien	12	8	5	6	6
I ALT	76	77	51	67	65

Ifølge oplysningerne fra de pågældende medlemsstater vil forpligtelsen i artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) 0894/97 være overholdt. I forbindelse med den kontrol, der foretages i henhold til artikel 29 i Rådets forordning (EØF) 2847/93 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik (²), vil Kommissionen kontrollere de oplysninger, medlemsstaterne har fremsendt for 1995-1997.

(¹) EFT L 132 af 23.5.1997.

(²) EFT L 261 af 20.10.1993.

(2000/C 170 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1558/99
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Regionalstøtte

Er det virkelig rigtigt, at Luxembourg, som er den rigeste medlemsstat efter BNP pr. indbygger, har haft den største procentvise andel af regionalstøttetildeling efter Agenda 2000? Finder Kommissionen, at dette er berettiget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. oktober 1999)

Efter vedtagelsen af strukturfondsforordningerne, nærmere betegnet Rådets forordning (EF) 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 1261/1999 af 21. juni 1999 om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling⁽¹⁾, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 1262/1999 af 21. juni 1999 om Den Europæiske Socialfond⁽¹⁾, traf Kommissionen den 1. juli 1999 beslutning om den vejledende fordeling mellem medlemsstaterne af forpligtelsesbevillingerne til mål 1, 2 og 3 samt af forpligtelsesbevillingerne til det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet (uden for mål 1) for perioden 2000-2006. Ud af en samlet bevilling til strukturfondene på 195 010 mio. EUR er der via Kommissionens beslutninger disponeret over 183 564 mio. EUR (1999-priser).

Af de femten medlemsstater er det Luxembourg, der modtager den mindste del af dette beløb, nemlig 0,04 %.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 170 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1563/99**af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Medlemsmedarbejdere ansat i GD XII

1. Hvor mange medarbejdere til medlemmer af Europa-Parlamentet er blevet ansat i GD XII og FFC, med hvilken kontrakttype og til varetagelse af hvilke opgaver?
2. Er nogen af Kommissionens tjenestegrene, UCLAF eller andre organer i færd med eller har de afsluttet administrative og/eller retslige undersøgelser mod personer ansat i GD XII, der har haft en sådan udvikling i deres karriere?
3. Hvilke anklager er der i bekræftende fald og under fuld hensyntagen til de berørtes rettigheder og alle gældende bestemmelser blevet formuleret, og hvor langt er disse sager nået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(14. oktober 1999)

1. Blandt de personer, der inden for den seneste valgperiode er blevet ansat i det tidligere generaldirektorat »Videnskab, forskning og udvikling« (GD XII), og Det Fælles Forskningscenter (FFC), har nogle tidligere været ansat i andre institutioner med en anden status, herunder bl.a. som medarbejdere hos parlamentsmedlemmer.

Kommissionen kan navnlig oplyse, at den er bekendt med, at nogle tidligere medarbejdere hos parlamentsmedlemmer (7 i GD XII og én i FFC), er blevet ansat i løbet af den seneste valgperiode enten som tjenestemænd, midlertidigt ansatte eller medhjælpere via de gældende administrative procedurer (udvælgelsesprøver, udvælgelser, tests), og i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

2. og 3. Der er for øjeblikket ikke nogen administrativ eller retslig procedure i gang og en sådan har heller ikke været indledt mod personer, der inden for de seneste fem år er blevet ansat i GD XII eller FFC, og som eventuelt tidligere har været medarbejdere hos parlamentsmedlemmer.

(2000/C 170 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1571/99
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Illegal markedsføring af genetisk modificeret majs fra såsædkoncernen Pioneer

I begyndelsen af maj 1999 kom det frem, at såsædkoncernen Pioneer Hi-Bred i Sydtykland har solgt genetisk modificeret majs, der ikke var godkendt.

1. Blev Kommissionen informeret om denne overtrædelse af EU's bestemmelser og af den tyske lov om genteknologi?
2. Hvilken dato blev Kommissionen informeret om denne overtrædelse?
3. Hvilke skridt og konsekvenser vil Kommissionen tage som følge af denne overtrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. oktober 1999)

Kommissionen blev den 31. maj 1999 underrettet om, at der i den sydlige del af Tyskland var leveret såsæd, som muligvis indeholdt genetisk modificerede korn, der ikke er godkendt i Fællesskabet. De pågældende genetisk modificerede organismer (GMO'er) blev fundet i sække med angiveligt GMO-fri »Pioneer«- majs. At der er tale om en overtrædelse af fællesskabsretten, er dog fortsat ikke blevet bekræftet. Overtrædelse af den tyske lovgivning skal ikke nødvendigvis vurderes af Kommissionen (for så vidt som fællesskabsretten ikke er involveret).

Kommissionen har opfordret de tyske myndigheder til at tage stilling hertil. Da undersøgelsen af, om der var uautoriserede GMO'er til stede, endnu ikke er afsluttet, kan der endnu ikke gives noget svar på dette spørgsmål. Det bør tilføjes, at det er forhastet at bruge ordet »overtrædelse«, så længe spørgsmålet ikke er afgjort.

(2000/C 170 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1573/99
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Manglende grænseværdier for dioxin og pcb-stoffer

På baggrund af dioxinskandalen i Belgien og den femte betragtning i Kommissionens afgørelse af 3. juni 1999, hvori det konstateres, at der ikke er blevet fastsat maksimalværdier for dioxinforureningen for de enkelte basislevnedsmidler, og at der ikke findes maksimalværdier for dioxin på internationalt plan, på fællesskabsplan eller på nationalt plan, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvorfor har Kommissionen undladt at fastsætte en grænseværdi for pcb-stoffer, dioxin og andre klorforbindelser?
2. Hvornår vil Kommissionen rette denne forsømmelse?
3. Hvornår kan der nøjagtigt forventes et direktiv eller en forordning med de ovennævnte grænseværdier?
4. Agter Kommissionen at tage initiativ til oprettelsen af en uafhængig, neutral levnedsmiddelkontrolcentral på EU-plan?

5. Er det rigtigt, at der på EU-plan ikke findes retsfor skrifter hverken for animalske eller vegetabiliske produkter, som indeholder bestemmelse om maksimalværdier for pcb-stoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Liikanen

(18. oktober 1999)

Der findes ikke for tiden nogen anerkendt international standard med grænseværdier for indholdet af dioxiner og polychlorbiphenyler (PCB) for forskellige typer levnedsmidler. Undersøgelserne på dette område giver ikke klare resultater. Nogle medlemsstater har allerede, foranlediget af udtalelser fra nationale eksperter, fastsat grænseværdier for visse levnedsmidler, men disse grænseværdier er ikke altid indbyrdes overensstemmende.

I forbindelse med »dioxinkrisen«, som brød ud i Belgien i slutningen af maj 1999, blev Kommissionen nødsaget til at træffe hasteforanstaltninger, bl.a. fastsættelse af grænser for PCB-indholdet i animalske produkter. I Kommissionens beslutning 1999/441 af 9. juli 1999⁽¹⁾ er der således fastsat grænseværdier for indholdet af PCB i mælk og mejeriprodukter og fjerkræprodukter. Herudover fastsætter Kommissionens beslutning 1999/0551/EF af 6. august 1999⁽²⁾ om ændring af beslutning 1999/0449/EF midlertidige grænseværdier for okse- og svinekød samt for produkter fremstillet heraf. Disse grænser gælder kun for den kontamination, der er afsløret i Belgien, da dioxin- eller PCB-kontamination kan give sig forskelligt udslag alt efter omstændighederne. I Kommissionens bestemmelser tages der hensyn til de grænseværdier, der er fastsat i flere af medlemsstaterne. Kommissionen har allerede anmodet de europæiske videnskabelige komitéer om at fremsætte udtalelse, så den på dette grundlag i givet fald kan indføre EU-grænseværdier for PCB.

Med hensyn til grænseværdier for dioxiner i foderstoffer, indledte Kommissionen endvidere i juni 1998 en tilbunds gående undersøgelse af den forurening af levnedsmidler, der er fundet i flere medlemsstater. Undersøgelsen indgår i det videnskabelige samarbejdsprogram mellem medlemsstaterne (SCOOP). De foreløbige resultater af undersøgelsen, som ventes at foreligge meget snart, samt resultaterne af de undersøgelser, der foregår i Det Fælles Forskningscenter (Institutet for Referencematerialer og -målinger), vil give mulighed for en bedre bedømmelse af risikoen og danne grundlag for den videre behandling af spørgsmålet.

Indtil da bygger Kommissionen fortsat på en videnskabelig vurdering foretaget af Verdenssundhedsorganisationen (WHO), som for dioxiner har anbefalet en daglig acceptabel dosis på 1-4 picogram pr. kg. legemsvægt pr. dag. Ved fastsættelsen af denne værdi ønskede WHO størst mulig beskyttelse af menneskers sundhed. Samtidig erkender WHO, at der i alle industrilandene findes en »baggrundsforurening« med dioxiner, som ikke må ignoreres.

Medlemsstaternes overvågningsplaner tog indtil 1999 hovedsagelig sigte på at undgå markedsføring af kontamineret mælk og mejeriprodukter. Fra år 2000 vil Kommissionen kræve, at denne overvågning også omfatter kød og fisk. Resultaterne af overvågningsplanerne skulle kunne give et klart billede af situationen i Europa.

Ud over de grænseværdier, der er fastsat i Kommissionens beslutninger vedrørende den specifikke dioxinkrise i Belgien, er der i den nuværende EU-lovgivning, nemlig i bilag I, B, punkt 21, i Rådets direktiv 1999/0029/EF af 22. april 1999 om uønskede stoffer og produkter i foderstoffer⁽³⁾, fastsat en grænseværdi for dioxiner i citruskvas. Endvidere arbejdes der med et forslag om fastsættelse af grænseværdier for PCB i råvarer og færdigprodukter til foderbrug.

Kommissionen er endelig i færd med at undersøge muligheden for at oprette et uafhængigt europæisk levnedsmiddelagentur. De forskellige løsningsmodeller for et sådantagentur vil inden årets udgang blive fremlagt i en hvidbog med forslag om en handlingsplan for levnedsmiddelsikkerhed.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 10.7.1999.

⁽²⁾ EFT L 209 af 7.8.1999.

⁽³⁾ EFT L 115 af 4.5.1999.

(2000/C 170 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1574/99**af Alonso Puerta (GUE/NGL) og
Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Regionale udviklingsprogrammer

Hvad er fristen for forelæggelse for Den Europæiske Union af udviklingsplaner for perioden 2000-2006 for medlemsstater med mål 1-regioner?

(2000/C 170 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1575/99**af Alonso Puerta (GUE/NGL) og
Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Regionale udviklingsprogrammer

Påregner Kommissionen på baggrund af sammenfaldet mellem afholdelsen af regionale og lokale valg i Spanien med tidsplanen for udarbejdelsen af de regionale udviklingsprogrammer at forlænge fristen for modtagelsen af de regionale udviklingsprogrammer for perioden 2000-2006 for at gøre det lettere at skabe enighed om programmerne mellem institutionerne og de øvrige kræfter i samfundet?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier
på skriftlige forespørgsler E-1574/99 og E-1575/99**

(11. oktober 1999)

Ifølge artikel 15, stk. 2, andet afsnit, i Rådets forordning (EF) 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ skal regionaludviklingsplanerne forelægges senest fire måneder efter udarbejdelsen af listen over støtteberettigede områder, medmindre der er truffet anden aftale med den berørte medlemsstat. Da Kommissionen vedtog listen over områder, der er omfattet af mål 1, den 1. juli 1999, er fristen for forelæggelse af mål 1-planerne den 1. november 1999. Denne frist kan forlænges efter anmodning fra medlemsstaten og med Kommissionens godkendelse for at lette arbejdet med udarbejdelsen af planen.

⁽¹⁾ EFT L 162 af 26.6.1999.

(2000/C 170 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1576/99**af Alonso Puerta (GUE/NGL) og
Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Regionale udviklingsprogrammer

Hvad er Kommissionens holdning til regionale udviklingsprogrammer for perioden 2000-2006, som er indsendt af medlemsstater med mål 1-regioner, uden at disse har gennemført den obligatoriske politiske og institutionelle dialog og forhandling med repræsentanter for samfundslivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. oktober 1999)

Ifølge artikel 15, stk. 2, første afsnit, i Rådets forordning (EF) 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ forelægger medlemsstaterne planer for regionaludvikling efter høring af parterne som fastsat i artikel 8 i samme forordning (regionale og lokale myndigheder og øvrige kompetente offentlige myndigheder, arbejdsmarkedets parter og økonomiske interesseorganisationer

og andre relevante kompetente organer). Høringen foretages på de betingelser, som medlemsstaterne fastsætter, sammen med de mest repræsentative parter, som medlemsstaterne udpeger. Kommissionen forbeholder sig dog ret til at spørge medlemsstaterne om de forholdsregler, de har truffet for høringen, og som de skal redegøre for ifølge artikel 16, stk. 1, litra d), i nævnte forordning. Den vil udnytte denne mulighed hver gang, det er nødvendigt.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2000/C 170 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1581/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Direktivet om skaldyrshygijne

Er Kommissionen klar over følgerne af direktiv 91/0492/EØF (¹) for skaldyrsfiskere i farvande, der er klassificeret som kategori C? Klassifikationen sker ved kontrol for E.coli, en afprøvningsproces, som ikke er en tilstrækkelig indikator i forbindelse med skaldyr, hvor den sygdomsfremkaldende organisme er en virus og ikke en bakterie. Anvendelsen af denne metode i forbindelse med muslinger, der koges og følgelig udgør en mindre trussel for folkesundheden end østers, som normalt spises i rå tilstand, opfattes desuden som uhensigtsmæssig. Fiskernes udkomme ved floden Teign, som befinder sig på grænsen mellem kategori B og C, trues, fordi metoden anvendes i forbindelse med muslinger. Vil Kommissionen straks tage direktivet op til fornyet overvejelse, således at den lange tradition med skaldyrsfiskeri kan overleve?

(¹) EFT L 268 af 24.9.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. november 1999)

Tilsynet med produktionsområder i forbindelse med den klassifikation, der er fastsat i kapitel I i bilaget til Rådets direktiv 91/0492/EØF af 15. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af levende toskallede bløddyr sker på grundlag af det samlede antal fækale colibakterier eller E.coli. Denne klassifikation vedrører produktionsområder for levende toskallede bløddyr og fastsætter, hvorvidt levende toskallede bløddyr kan anvendes direkte til konsum eller skal renses eller genudlægges.

De mikrobiologiske kriterier for produktion af kogte muslinger til salg til konsum er fastsat i Kommissionens beslutning 93/0051/EØF af 15. december 1992 om mikrobiologiske kriterier for produktion af kogte krebsdyr og bløddyr (¹).

Kommissionen har endvidere for at sikre et effektivt tilsynssystem for testning af vira og etablering af standarder for kontaminering med vira og bakterier fremsat et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om referencelaboratorier til kontrol af bakteriologisk og viral kontaminering af toskallede bløddyr (²). Parlamentet afgav en udtalelse herom (³), og Rådet vedtog forslaget efter at have ændret retsgrundlaget fra artikel 100 A til artikel 43 i EF-traktaten, den 29. april 1999, ved Rådets beslutning 1999/0313/EF af 29. april 1999 om referencelaboratorier til kontrol af bakteriologisk og viral kontaminering af toskallede bløddyr (⁴).

Kommissionen forbereder i øjeblikket en samlet revision af Fællesskabets lovgivning om levnedsmiddelhygijne, herunder en revision af lovgivningen om produktion og markedsføring af produkter af animalsk oprindelse.

Floden Teign er for nylig blevet klassificeret i henhold til Rådets direktiv 79/0923/EØF om kvalitetskrav til skaldyrvande. Den beskyttelse, der følger af denne klassificering af området i kategorien skaldyrvande, skulle med tiden medføre en nedsættelse af forureningen.

(¹) EFT L 13 af 21.1.1993.

(²) EFT C 267 af 3.9.1997.

(³) EFT C 304 af 6.10.1997.

(⁴) EFT L 120 af 8.5.1999.

(2000/C 170 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1582/99**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: »Grøn« forarbejdning af fisk

Vil Kommissionen overveje at give finansiel støtte til fiskeindustrien, således at den tilskyndes til at fremskaffe anlæg til udnyttelse af fiskeaffald snarere end til industrielt fiskeri?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. oktober 1999)

Modsat hvad der synes at være underforstået i det ærede medlems spørgsmål, søger Kommissionen ikke at fremme industrifiskeri (i betydningen fiskeri efter andet end spisefisk).

Når det gælder finansielle incitamenter for forarbejdningsindustrien, er det udtrykkeligt anført i det gældende retsgrundlag, Rådets forordning (EF) 2468/98 af 3. november 1998 om kriterier og betingelser for EF-strukturinterventioner inden for fiskeri, akvakultur og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter⁽¹⁾, at der ikke ydes »støtte til investeringer, der gælder fiskerivarer og akvakulturprodukter, som er bestemt til at blive anvendt og forarbejdet til andre formål end konsum, medmindre investeringerne udelukkende gælder behandling, forarbejdning og afsætning af affald fra fiskerivarer og akvakulturprodukter« (bilag II, nr. 2.4). Kommissionen har foreslået, at denne bestemmelse også medtages i det retsgrundlag, som kommer til at gælde for strukturfondenes næste programmeringsperiode (2000-2006).

⁽¹⁾ EFT L 312 af 20.11.1998.

(2000/C 170 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1586/99**af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Stigende sundhedsmæssige problemer som følge af omstrefjende kæledyr og landbrugshusdyr i Kosovo

Er Kommissionen bekendt med en artikel af Ray Gutman i Washington Post, hvori det nævnes, at der er stigende sundhedsmæssige problemer blandt mennesker i Kosovo på grund af omstrefjende kæledyr og landbrugshusdyr, som er opgivet af deres ejere?

Er Kommissionen klar over, at sygdomme såsom brucellose og tuberkulose breder sig meget hurtigt blandt mennesker som følge heraf?

Er det muligt at indfange omstrefjende kæledyr og landbrugshusdyr og anbringe dem i karantæne, således at dyrenes retmæssige ejere kan afhente dem?

Er Kommissionen villig til i sit hjælpeprogram at lægge mere vægt på dette spørgsmål gennem målrettet støtte til dyrlæger og veterinærlaboratorier i Kosovo og gennem målrettede forebyggelsesprogrammer i samråd med de berørte instanser f.eks., Verdensorganisationen for Dyrebeskyttelse WSPA, der i øjeblikket allerede er engageret i Kosovo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. oktober 1999)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring med hensyn til situationen i Kosovo, og med hensyn til de sundhedsmæssige problemer, der er forbundet med de nuværende betingelser for både mennesker og dyr.

For øjeblikket og inden for en overskuelig fremtid omfatter Kommissionens hjælpeprogrammer for Kosovo først og fremmest humanitær bistand og nødreparationer af boliger, for at sætte befolkningen i stand til at klare den kommende vinter, og for det andet materiel genopbygning.

Herudover kan Kommissionen under hensyntagen til risikoen for sundhedsmæssige problemer for både mennesker og dyr som følge af omstrefjende kæledyr og landbrugshusdyr i Kosovo meddele det ærede medlem, at Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) allerede har indledt drøftelser med FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO) vedrørende et program for vaccination af alle omstrefjende kæledyr og landbrugshusdyr i Kosovo. Dette program vil gøre det muligt at foretage en optælling af dyr i provinsen og medvirke til at forhindre spredningen af sygdomme i befolkningen. Programmet skal supplere taskforce-programmet om genåbning eller genopbygning af veterinærlaboratorier i Kosovo.

(2000/C 170 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1587/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Genoprettelse af skaderne på kulturelle mindesmærker efter krigen i Jugoslavien

På mødet i Weimar i juni 1999 besluttede medlemsstaternes kulturministre at opfordre Europa-Kommissionen til at træffe foranstaltninger med henblik på at genoprette skaderne på de kulturelle mindesmærker i Kosovo. I henhold til de undersøgelser, der er foretaget af ICOMOS (Det Europæiske Råd for Historiske Bygninger og Områder), består de 160 udvalgte kulturelle mindesmærker af 13 arkæologiske områder, 60 klostre og kirker, i moské samt en række traditionelle bygninger og markedspladser.

Kan Kommissionen derfor give følgende oplysninger :

1. Med hvor store beløb har den til hensigt at støtte genopretningsprojekterne?
2. Foreligger der et konkret program for genopretningen af de kulturelle mindesmærker, som er baseret på videnskabelige undersøgelser, tidshorisonter og prioriteringer?
3. Har Kommissionen til hensigt at samarbejde med ICOMOS og UNESCO, der allerede har vist interesse for sagen?
4. Vil Kommissionen på samme måde støtte foranstaltninger til genoprettelse af mindesmærker i det øvrige Jugoslavien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. oktober 1999)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring med hensyn til de ødelæggende virkninger, som konflikten i Kosovo har haft for dets civile og religiøse kulturarv.

Som det ærede medlem er klar over, har Kommissionen selv ingen kompetence til at træffe foranstaltninger med henblik på beskyttelse af Kosovo's kulturelle mindesmærker. Kommissionen er naturligvis villig til at samarbejde med FN's organisation for uddannelse, videnskab og kultur (UNESCO) eller Det internationale Råd for historiske bygninger og områder (ICOMOS), hvis disse tager et initiativ i denne retning.

Ved genopbygningsarbejdet i Kosovo prioriterer man for øjeblikket fjernelsen af miner, leveringen af de nødvendige materialer til reparation af boliger og offentlige bygninger, toldsamarbejdet, beskæftigelsen i byerne samt renovationen af hospitalet i Mitrovica.

Hvad angår de øvrige dele af Forbundsrepublikken Jugoslavien, har der ikke været nogen ødelæggelser af mindesmærker i Republikken Montenegro. For Republikken Serbien er det for øjeblikket kun muligt at yde humanitær bistand eller støtte til demokratisering og uafhængige medier.

(2000/C 170 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1589/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Støtte til familier, hvis medlemmer omkom under bombardementet af det jugoslaviske tv's bygninger

Europa-Kommissionen har besluttet at opføre 700 000 euro med henblik på støtte til de massemedier, der led skade som følge af krigen i Jugoslavien. Under bombardementerne af Beograd den 23. april blev det jugoslaviske tv's bygninger også ramt, og en lang række af dets ansatte mistede i den forbindelse livet.

Kan Kommissionen oplyse, om den har til hensigt at give en del af ovenstående bevillinger til de familier, hvis medlemmer omkom under bombardementet af det jugoslaviske tv's bygninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. oktober 1999)

Nej, Kommissionen har ikke sådanne planer. Endvidere kan midlerne fra den pågældende budgetpost ikke anvendes til de formål, som foreslås af det ærede medlem. Den ekstra støtte på 700 000 EUR til de uafhængige medier i Forbundsrepublikken Jugoslavien som meddelt af Kommissionen den 25. juni 1999 er bestemt til at støtte fordrevne journalister, etablering af uafhængige medier og til at sikre korrekt information i Forbundsrepublikken Jugoslavien, hvor pressen har været genstand for grov undertrykkelse.

Kommissionen støtter to web-steder, hvor journalister kan levere uafhængig information og jugoslaviske borgere kan modtage disse. Fjernsynsstationer i hele området er for øjeblikket ved at blive forsynet med digitalt satellitstyr, der gør det muligt at modtage europæiske programmer dagligt. Journalister fra Kosovo får støtte til at genoptage deres arbejde. Dernæst ydes der i samarbejde med humanitære organisationer støtte til en informationstjeneste for hjemvendte flygtninge.

Kommissionen har hidtil i 1999 bidraget med 56,1 mio. EUR i humanitær bistand til Serbien, hvoraf den største del er grundlæggende fødevare- og sundhedsbistand, men også støtte til husly for flygtninge og fordrevne. Støtten tilkendes ud fra humanitære kriterier efter en omhyggelig behovsevaluering.

(2000/C 170 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1590/99**af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: Om forsvundne penge (op til 40 mio. €) fra hjælpeprogrammet ECIP (EU's hjælpefond for virksomheder i udviklingslande)

Kan Kommissionen bekræfte, at der er forsvundet ca. 40 mio. € fra hjælpeprogrammet ECIP?

Hvornår er disse penge forsvundet, og hvornår har Kommissionen bemærket dette problem?

Hvilke kommissionsmedlemmer og tjenestegrene i Kommissionen er først og fremmest ansvarlige for ECIP og for den finansielle kontrol med dette program?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at opspore det forsvundne beløb, hvilke resultater har man kunnet fortælle i denne forbindelse, og hvad har Kommissionen gjort for fremover at forhindre sådanne problemer?

(2000/C 170 E/048)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1594/99
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(1. september 1999)

Om: ECIP-programmets effektivitet

Programmet »EC International Investment partners« (ECIP) er det finansielle instrument, som siden september 1988 har ydet finansiell støtte til 60 udviklingslande i Asien, Latinamerika, Middelhavsområdet og Sydafrika (den såkaldte ALAMEDSA-gruppe). ECIP-programmet udstyres med meget omfattende finansielle midler. Opmærksomhed i forbindelse med programmets forvaltning er derfor sikkert påkrævet. Revisionsretten antydede allerede i sin årsberetning 1993 en række uregelmæssigheder.

For kort tid siden indrømmede Kommissionen, at der var iværksat undersøgelser vedrørende en række mangler hos ECIP. Det tyske ugeblad STERN afslørede i begyndelsen af august 1999, at 42 mio. euro er forsvundet. Ugebladet stillede i denne forbindelse spørgsmål med hensyn til kommissionsmedlem Maríns rolle, og hvorvidt en højtstående europæisk embedsmand var involveret.

1. Kan Kommissionen give mig en fuldstændig oversigt over alle projekter, som støttes af ECIP-programmet med oplysning om de deltagende partnere både fra EU's side og fra det begunstigede land? Kan Kommissionen samtidig oplyse, hvor langt man er nået i undersøgelsen af forvaltningen af ECIP-programmet? Kan Kommissionen gøre rede for, hvorfor denne undersøgelse først er blevet indledt for nylig.
2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har foretaget i anledning af Revisionsrettens bemærkninger (beretning 1993) om ECIP-programmet? Dersom den ikke har truffet foranstaltninger, hvem har været ansvarlig herfor? Hvis der er truffet foranstaltninger, hvilken opfølgning har disse foranstaltninger fået?
3. Kan Kommissionen oplyse, om der er iværksat en undersøgelse om, hvorvidt der er involveret embedsmænd, dvs. den af STERN nævnte embedsmand? I bekræftende fald, hvor langt er man nået med denne undersøgelse? I benægtende fald, har den stadig i sinde at indlede en sådan undersøgelse?
4. Kan Kommissionen oplyse, siden hvornår det pågældende kommissionsmedlem har været klar over eventuelle former for underslæb?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-1590/99 og E-1594/99**

(26. oktober 1999)

Presseforlydenderne om, at 42 mio. EUR fra det finansielle instrument EC Investment Partners (ECIP) er »forsvundet«, er ukorrekte. Disse forlydender var baseret på en fejlfortolkning i pressen af et offentligt notat fra Kommissionen til Parlamentets budgetudvalg, hvoraf det fremgik, at de finansielle institutioner, som er tilsluttet ECIP-netværket, var i gang med tilbagebetalingen af 42 mio. EUR, som vedrører 1348 gennemførte ECIP-aktioner. En sådan tilbagebetaling er en normal foranstaltning i forbindelse med ECIP-instrumentet. Midlerne befinder sig i finansieringsinstitutioner, som er akkrediteret ECIP-netværket, og som hver især har indgået en særlig rammekontrakt med Kommissionen. I overensstemmelse med Rådets forordning (EF) 0213/96 af 29. januar 1996 om gennemførelse af det finansielle instrument »European Communities Investment Partners« til fordel for lande i Asien, Latinamerika, Middelhavsområdet samt Sydafrika⁽¹⁾ er anvendelsen af disse midler blevet revideret. Skulle gennemgangen af denne revision give anledning til mistanke om uregelmæssigheder eller eventuel svig, vil OLAF straks blive underrettet herom. I 1999 har Kommissionen øget sine bestræbelser på at afslutte disse sager og inddrive det beløb på 42 mio. EUR, som man fandt frem til ved den uafhængige revision.

Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser er ansvarligt for ECIP-programmet. Den finansielle gennemførelse varetages af Den Fælles Tjeneste for Eksterne Forbindelser.

Kommissionen forelægger hvert år Rådet og Parlamentet en detaljeret rapport omfattende en statistik over gennemførelsen af ECIP-programmet. Kommissionen sender en kopi af rapporten for 1997 og en oversigt for 1998 direkte til det ærede medlem og Parlamentets Sekretariat.

I overensstemmelse med ECIP-forordningen har Kommissionen desuden efter et offentligt internationalt udbud indgået en kontrakt med Deloitte S.A. om at gennemføre en uafhængig evaluering, som skal være afsluttet inden udgangen af 1999, og som vil blive forelagt Rådet og Parlamentet, så snart den er til rådighed.

Foranstaltningerne med henblik på yderligere at styrke forvaltningen af ECIP-programmet efter 1995 blev drøftet og aftalt med Rådet og Parlamentet i 1994-1995 og er indføjet i den nuværende ECIP-forordning. Disse foranstaltninger er gennemført fuldt ud af Kommissionen. De omfatter uafhængige evalueringer (1990 Touche Ross, 1994 SEMA Group, 1999 Deloitte (under udførelse), uafhængige finansielle revisioner (1996 Coopers & Lybrand, 1997 Price Waterhouse Coopers), enheder for teknisk bistand (1997 og fremover), og særlige bestemmelser om bekæmpelse af svig samt straffeklausuler i alle kontrakter.

(¹) EFT L 28 af 6.2.1996.

(2000/C 170 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1591/99

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(1. september 1999)

Om: Import af Victoria-aborrer

Kan Kommissionen oplyse, hvor ofte i de forløbne 3 år EU har blokeret import af Victoria-aborrer fra Uganda, Kenya og /eller Tanzania?

Kan Kommissionen for de enkelte tilfælde meddele, hvad der har været årsag til blokaden og hvor længe blokaden i de enkelte tilfælde har varet?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen selv truffet for at støtte den pågældende fiskeeksportindustri i Uganda, Kenya og Tanzania via udviklingsstøtten navnlig hvad angår EU's hygiejniske krav?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at bistå de europæiske partnere inden for fiskeeksportindustrien omkring Victoriasøen i deres samordningsaktiviteter med de pågældende fiskeeksportindustrier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(27. oktober 1999)

I løbet af de sidste tre år har Kommissionen for Kenya og Tanzanias vedkommende kun én gang suspenderet importen af fiskerivarer, herunder nilaborrer fra Victoriasøen. Kommissionen har aldrig suspenderet importen fra Uganda. Baggrunden for suspenseringen forklares tydeligt i betragtningerne til Kommissionens beslutning 1999/0253/EF af 12. april 1999 om beskyttelsesforanstaltninger over for visse fiskerivarer fra eller med oprindelse i Kenya og Tanzania (¹). Disse foranstaltninger er stadig i kraft.

Derudover vedtog Kommissionen i april 1997 beslutningerne 97/0272/EF, 97/0273/EF og 97/0274/EF om beskyttelsesforanstaltninger over for visse fiskerivarer med oprindelse i henholdsvis Kenya, Uganda og Tanzania (²). Disse indeholder bestemmelser om, at alle fiskerivarer, som importeres til Fællesskabet, systematisk skal undersøges for salmonella. Foranstaltningerne blev vedtaget efter et kontrolbesøg, som bekræftede, at der forekom stærk mikrobiologisk kontamination af Victoriasøens vand og mangelfuld hygiejnisk håndtering af fiskerivarerne i disse lande.

Nye beskyttelsesforanstaltninger blev vedtaget ved Kommissionens beslutning 97/0878/EF af 23. december 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for visse fiskerivarer med oprindelse i Uganda, Kenya, Tanzania og Mozambique (³) og bekræftet ved Kommissionens beslutning 98/0084/EF af 16. januar 1998 om beskyttelsesforanstaltninger over for visse fiskerivarer med oprindelse i eller forsendt fra Uganda, Kenya, Tanzania og Mozambique og om ophævelse af beslutning 97/0878/EF (⁴), fordi de af sundhedsmyndighederne i disse lande anvendte foranstaltninger var utilstrækkelige til at kontrollere det udbrud af kolera, som forekom i disse lande i slutningen af 1997. De vedtagne foranstaltninger omfattede systematisk undersø-

gelse af alle fiskerivarer for *Vibrio cholerae* og *parahaemolyticus*. De frister, der er nødvendige til gennemførelse af disse undersøgelser, gjorde det nødvendigt at forbyde indførsel af friske fiskerivarer. Disse foranstaltninger blev ophævet den 30. juni 1998 ved Kommissionens beslutning af 30. juni 1998 om ophævelse af beslutning 98/0084/EF om beskyttelsesforanstaltninger over for visse fiskerivarer med oprindelse i eller forsendt fra Uganda, Kenya, Tanzania og Mozambique og om ændring af sundhedscertifikatet for fiskerivarer med oprindelse i eller forsendt fra Uganda, Kenya og Mozambique⁽¹⁾.

De aktuelle forhold i området har ikke på nuværende tidspunkt ført til specifikke anmodninger om projekter eller støtte fra nogle af de tre involverede lande. Uganda, Kenya og Tanzania har dog fået omfattende rådgivning fra Kommissionen om, hvordan man kan forbedre standarden af prøvningslaboratorierne og eksportprocedurerne. Hvis nogle af dem kommer til den konklusion, at de ikke er i stand til at gennemføre disse forbedringer selv, er Kommissionen naturligvis rede til at hjælpe dem i henhold til en anmodning eller anmodninger fremsat inden for rammerne af den nuværende Lomé-konvention.

Derudover er Kommissionen ved at forberede et projekt om forbedret kontrol af fiskerivarernes kvalitet i alle lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene). Kommissionen har allerede modtaget en række officielle anmodninger fra AVS-landene. Man forventer, at Udvalget for Den Europæiske Udviklingsfond godkender dette projekt, som beløber sig til 5 mio. EUR, inden udgangen af 1999. Til at begynde med vil det blive anvendt til at støtte AVS-landene med at etablere de lovgivningsmæssige rammer, udarbejde adfærdskodekser for den lokale industri, etablere kompetente institutioner og tjenester, uddanne de menneskelige ressourcer inden for procedurer for kvalitetskontrol, uddanne laboratoriepersonale og etablere laboratorier.

(1) EFT L 98 af 13.4.1999.

(2) EFT L 108 af 25.4.1997.

(3) EFT L 356 af 31.12.1997.

(4) EFT L 15 af 21.1.1998.

(5) EFT L 190 af 4.7.1998.

(2000/C 170 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1595/99

af Christoph Konrad (PPE-DE) til Rådet

(20. september 1999)

Om: Om: EU's særlige udsendinge og koordinører

1. Hvor mange aktive og inaktive (dvs. kun udnævnte) særlige EU-udsendinge/koordinører findes der? Hvem er det? For hvilke regioner og lande er de ansvarlige, og i hvilket omfang samarbejder de med andre internationale organisationer?
2. På hvilket retsgrundlag foretager man udnævnelserne af disse personer? Hvor længe varer deres mandater? Hvad er deres hjemsted eller det sted, hvor deres hverv hovedsageligt udføres? Hvilke finansielle midler og udstyr (inkl. rejsebudget) stilles der til deres rådighed? Hvor meget personale har de ansat (stillingsfortegnelse)?
3. Udnævnelsen den 2. juli 1999 af Bodo Hombach som særlig EU-udsending for stabilitetspagten for Sydøsteuropa udløb den 31. juli 1999 i afventning af en formel bekræftelse, jf. artikel 2 (fælles aktioner). Betragtes den formelle afgørelse om stabilitetspagten som en sådan bekræftelse?
4. Hvordan forklarer Rådet, at der nu findes 2 EU-fora, der er indblandet i processen for stabilitet i Sydøsteuropa, nemlig a) Royaumont-processen under EU-udsendingen P. Roumeliotis med sæde i Thessaloniki og et budget på 550.000 euro fra maj 1999- maj 2000, og b) stabilitetspagten uden EU-udsendingen B. Hombach med sæde i Bruxelles og et budget på 850.000 euro i 1999? Hvordan er de to foras arbejdsopgaver afgrænset indbyrdes og over for hvem skal de hver især aflægge beretning og regnskab (f. eks. den nye »hr. FUSP«, J. Solana)?

Svar

(29. november 1999)

EU har i øjeblikket følgende særlige udsendinge og særlige repræsentant, som er udpeget på grundlag af artikel 18, stk. 5, i TEU:

1. Aldo Ajello: EU's særlige udsending for De Store Søers Område i Afrika (fælles aktion 96/250/FUSP). Årligt mandat (det nuværende udløber den 31. juli 2000 – jf. Rådets afgørelse 1999/423/FUSP). Nuværende budget: 1 137 000 EUR. Personale: fire ansatte. Kontor i Bruxelles.
2. Miguel Angel Moratinos: EU's særlige udsending for fredsprocessen i Mellemøsten (fælles aktion 96/676/FUSP). Årligt mandat (det nuværende udløber den 31. december 1999). Nuværende budget: 2 400 000 EUR. Personale: ni ansatte. Kontor i Bruxelles.
3. Niels Eriksson: EU-rådgiver for Den Palæstinensiske Myndighed vedrørende terrorisme (fælles aktion 97/289/FUSP). Blev i første omgang udpeget for en treårsperiode, som siden er blevet forlænget til den 31. maj 2002 (fælles aktion 1999/440/FUSP). Budget: 3 600 000 EUR indtil den 30. juni 2000. Personale: tre ansatte. Base i Ramallah.
4. Bodo Hombach: EU's særlige udsending, som er udpeget til at fungere som koordinator i forbindelse med stabilitetspagten for Sydøsteuropa. Blev udpeget ved Rådets afgørelse 1999/345/FUSP og bekræftet ved Rådets fælles aktion 1999/523/FUSP af 29. juli 1999 indtil den 31. december 1999. Budget: 850 000 EUR. Personale: 22 ansatte. Kontor i Bruxelles.
5. Panagiotis Roumeliotis: EU's særlige repræsentant i forbindelse med Royaumont-processen (stabilitet og godt naboskab i Sydøsteuropa – jf. fælles holdning 98/633/FUSP). Årligt mandat – det nuværende udløber den 31. maj 2000 (Rådets afgørelse 1999/361/FUSP). Nuværende budget: 550 000 EUR. Personale: fire ansatte. Kontor i Bruxelles.

Royaumont-processen blev indledt den 13. december 1995. Det er meningen, at processen på et eller andet tidspunkt skal integreres i OSCE. Den omfatter menneskerettigheds- og demokratiseringsspørgsmål vedrørende Sydøsteuropa som helhed.

Stabilitetspagten blev formelt vedtaget i Köln den 10. juni 1999. Formålet med pagten er at udvikle et samarbejde og et samspil mellem organisationer og andre initiativer i området. Demokratisering og menneskerettigheder er et vigtigt aspekt af stabilitetspagten. I den forbindelse bidrager EU's særlige repræsentant Panagiotis Roumeliotis aktivt til arbejdet i stabilitetspagtens arbejdspanel vedrørende demokratisering og menneskerettigheder.

I artikel 2 i fælles aktion 1999/523/FUSP fastslås det desuden, at EU's særlige udsending Bodo Hombach og EU's særlige repræsentant Panagiotis Roumeliotis skal koordinere deres indsats.

Med hensyn til EU's særlige udsendinges og særlige repræsentanters rapporteringspligt hedder det i artikel 4 i fælles aktion 1999/523/FUSP, at »EU's særlige udsending modtager retningslinjer fra formandskabet og aflægger under ansvar af formandskabet, der bistås af generalsekretæren, regelmæssigt og efter behov rapport til Rådet [...]«. Når Amsterdam-traktaten er trådt i kraft, vil denne tekst blive indsat i alle fremtidige fælles aktioner vedrørende EU's særlige udsendinge og særlige repræsentanter.

(2000/C 170 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1596/99

af James Nicholson (PPE-DE) til Rådet

(20. september 1999)

Om: Menneskerettighederne i Usbekistan

Bekymrede kristne i EU henleder til stadighed vores opmærksomhed på krænkelse af menneskerettigheder i Usbekistan. De har nævnt præsten Rashid Turibayev, Parhad, Yangibayev, Iset Tanishiev og Nail Asanov, som de mener er blevet fængslet på grundlag af falske beskyldninger for besiddelse af narkotika.

Følger Rådet med i menneskerettighedssituationen i Usbekistan, især hvad angår behandlingen af konverterede kristne, og hvilke henvendelser har den rettet til den usbekiske regering i forbindelse med de ovennævnte fire fanger?

Svar

(29. november 1999)

Rådet følger nøje menneskerettighedssituationen i Usbekistan.

EU tager jævnligt dette spørgsmål op med de usbekiske myndigheder. I en henvendelse i Tashkent i juli 1999 og på det første møde i samarbejdsrådet EU-Usbekistan den 13. september 1999 udtrykte Unionen bekymring over religionsfriheden og navnlig mishandlingen af kristne i Usbekistan. Den opfordrede den usbekiske regering til at respektere de internationale principper om religionsfrihed inden for rammerne af partnerskabs- og samarbejdsaftalen, som blev indgået for nylig, og Usbekistans OSCE-forpligtelser. EU udtrykte også stærk bekymring over fængsling på grund af politisk eller religiøs overbevisning og over fængselsforholdene i Usbekistan.

Rådet vil blive ved med nøje at følge menneskerettighedssituationen i Usbekistan i alle dens aspekter og jævnligt tage spørgsmålet op med de usbekiske myndigheder.

(2000/C 170 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1600/99 af Marco Cappato (TDI) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Tilbageholdelsen af Ashot Bleyan, tidligere undervisningsminister i Republikken Armenien

Ifølge den tidligere armenske undervisningsminister Ashot Bleyans advokat og ifølge oplysninger fra pressen er Ashot Bleyan, som har været tilbageholdt i flere måneder, blevet udsat for mishandling i fængslet og er anbragt i sikringscelle.

Hvilke oplysninger vedrørende Ashot Bleyan råder Kommissionen over, herunder især oplysninger om hovedanklagerne mod ham, overholdelsen af de straffeprocessuelle regler, fængslingsforholdene og hans aktuelle sundhedstilstand.

Hvilke initiativer har Kommissionen allerede iværksat eller påtænkt at iværksætte for at sikre, at forsvarets rettigheder respekteres i Ashot Bleyans tilfælde, og at han i øvrigt sikres de rettigheder, der tilkommer alle indsatte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(4. oktober 1999)

Kommissionen har med opmærksomhed fulgt de armenske myndigheders tilbageholdelse og retsforfølgning af den tidligere undervisningsminister Ashot Bleyan, anklaget for civile og kriminelle lovovertrædelser, herunder underslæb.

Kommissionen er bekymret over forlydender om, at Ashot Bleyan er blevet mishandlet i fængslet, hvorved der er sket en betydelig forværring af hans helbredstilstand. Kommissionen har anmodet de armenske myndigheder om snarest at afgive en forklaring om disse påstande.

Partnerskabs- og samarbejdsaftalen med Armenien, som trådte i kraft i juni 1999, skaber grundlag for behandling af menneskerettighedsspørgsmål, der vil blive sat på dagsordenen og drøftet på det næste møde i samarbejdsrådet den 12. oktober 1999.

For at hjælpe Armenien med at indfri sine forpligtelser med hensyn til overholdelse af retsstatsprincipperne og menneskerettigheder i henhold til partnerskabs- og samarbejdsaftalen og dets ansøgning om medlemskab af Europarådet, er Kommissionen ved at iværksætte et program til 1 mio. EUR til uddannelse af personalet i det armenske retsvæsen og har desuden tilkendt midler, for at Armenien i samarbejde med Europarådet bedre kan efterkomme Den Europæiske menneskerettighedskonvention.

(2000/C 170 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1601/99

af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Gennemførelse af direktivet om tv-spredning — den tyske »Staatsvertrag«

Artikel 10, stk. 1, i direktivet om tv-spredning (direktiv 89/0552/EØF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 98/0036/EF⁽²⁾) kræver en klar adskillelse mellem reklamer og programmer. Dette princip om adskillelse af reklamer og programmer er også overtaget i den tyske radio- og tv-spredningsret. I den tyske »Staatsvertrag« mellem delstaterne om radio- og tv-spredning — tredje udgave, 1997 — fastlægges samme princip i §7, stk. 4. I øjeblikket forberedes en ny Staatsvertrag. Den 24.6.1999 har ministerpræsidenterne i de tyske delstater godkendt forslaget til fjerde ændring af Staatsvertrag om radio- og tv-spredning. Denne skal nu ratificeres i alle 16 Landdage og skal træde i kraft den 1.4.2000. Der er indføjet en ny §7, stk. 4, med følgende ordlyd:

Delvis anvendelse af det transmitterede billede til reklame er tilladt, hvis reklamen entydigt er adskilt fra det øvrige program og klart er karakteriseret som sådan.

§7, stk. 4, tillader dermed tv-stationer at dele skærbilledet i et program og et reklamevindue. Tilsvarende forholder det sig med den såkaldte virtuelle reklame. Her er der tale om en teknisk mulighed for senere at ændre et billede, således at hele reklamebudskaber integreres i billedet eller at eksisterende reklame ændres. Med den fjerde ændring af den tyske Staatsvertrag skal indføjeelse af virtuel reklame i henhold til §7, stk. 6, være tilladt, hvis der gøres opmærksom herpå ved begyndelsen og afslutningen af den pågældende udsendelse, og hvis en allerede eksisterende reklame hermed udskiftes.

Dette rejser følgende spørgsmål:

1. Strider det efter Kommissionens mening mod adskillelsesprincippet, jf. tv-direktivets artikel 10, hvis samtidig udsendelse af både reklame og program tillades, og der blot sker en fysisk adskillelse på skærmen?
2. Er godkendelse af virtuel reklame efter Kommissionens mening forenelig med EF-direktivet om tv-spredning?
3. Er Kommissionen bekendt med de responsa, der har ført til en ændring af den hidtidige retsopfattelse, og ifølge hvilke tidsmæssig adskillelse af reklame og program ikke er obligatorisk?
4. Hvilke responsa er der i givet fald tale om?
5. Hvorledes evaluerer Kommissionen de planlagte bestemmelser i den fjerde ændring af den tyske Staatsvertrag om radio- og tv-spredning, som skal træde i kraft den 1.4.2000?

⁽¹⁾ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. oktober 1999)

1. Rådets direktiv 89/0552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/0036/EF af 30. juni 1997. Artikel 10, stk. 1, i direktivet har følgende ordlyd: »Fjernsreklamer og teleshopping skal klart kunne identificeres som sådanne og skal holdes klart adskilt fra det øvrige program med optiske og/eller akustiske midler«.

Dette udelukker ikke samtidig udsendelse af et program og fjernsreklame. Delvis anvendelse af tv-skærmen til reklame er dog kun tilladt, hvis reklamen entydigt er adskilt fra det øvrige program og klart er karakteriseret som sådan. Det ligger i sagens natur, at sådan reklame skal leve op til alle kravene til fjernsreklame i direktivet, særlig kravene til tidsbegrænsning, som artikel 11 og 18 indeholder bestemmelser om.

2. Direktivet forbyder ikke såkaldt »virtuel reklame«. Direktivet dækker alle former for fjernsreklame, som i artikel 1, stk. 1, litra c, er defineret som »enhver meddelelse i en hvilken som helst form, som udsendes enten mod vederlag eller anden modydelse«. Direktivet dækker også sponsorering af fjernsreklameprogrammer, som er underlagt specifikke krav.

Virtuel reklame er et relativt nyt fænomen, som alt afhængigt af omstændighederne kan falde ind under definitionen på fjernsreklame eller sponsorering. Det skal bemærkes, at ifølge direktivets artikel 10, stk. 4, er skjult reklame entydigt forbudt.

På baggrund af de mange muligheder, som såkaldt »virtuel reklame« giver, og fordi tv-spredningsforetagendernes adfærd på dette område er under udvikling, kan en vurdering af de juridiske konsekvenser i forhold til direktivet kun foretages fra sag til sag.

3. og 4. I henhold til det ændrede direktiv er en tidsmæssig adskillelse af reklame og program ikke obligatorisk. I artikel 10, stk. 1, kræves kun adskillelse ved hjælp af optiske og/eller akustiske midler. Kommissionen har ikke kendskab til de ekspertudtalelser, hvortil det ærede medlem refererer.

5. I henhold til artikel 27 i det ændrede direktiv 89/0552/EØF skulle medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. december 1998 og underrette Kommissionen herom.

Tyskland har ikke underrettet Kommissionen om, at man har vedtaget alle de nødvendige bestemmelser for at gennemføre dette direktiv. Kommissionen er heller ikke i besiddelse af andre oplysninger, som kan danne grundlag for at tro, at de relevante bestemmelser er blevet formelt vedtaget. Kommissionen har derfor sendt en begrundet udtalelse til Tyskland.

Kommissionen er derfor ikke i stand til at evaluere planlagte ændringer i den tyske traktat mellem delstaterne om radio- og tv-spredning.

(2000/C 170 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1605/99

af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Udvidelse af retsgrundlaget for fællesskabsstøtte

I Fællesskabets retsregler findes der i øjeblikket kun hjemmel for støtteforanstaltninger til bedrifter i krise, hvis årsagen til krisen skyldes veterinære eller fytosanitære sygdomme hos dyrene, således at produkterne fra disse dyr må tages ud af handlen for at hindre overførsel af sygdommene fra dyr til mennesker. De støtteforanstaltninger, der blev vedtaget under BSE-krisen, var baseret på dette retsgrundlag.

I forbindelse med dioxinkrisen blev det også på fællesskabsniveau vedtaget at tage dyr ud af handlen af hensyn til folkesundheden. Årsagen var imidlertid her ikke en virus- eller bakterieinfektion, men menneskelige fejl, der medførte sygdom. Men følgerne for de berørte bedrifter var de samme.

Mener Kommissionen ikke, at omfanget af dioxinkrisen i Belgien og det forhold, at sådanne menneskelige fejl også sker i andre medlemsstater, er af en sådan art, at en udvidelse af retsgrundlaget for fællesskabsstøtte er ønskværdigt, således at fremtidige, objektivt dokumenterbare sygdomme hos dyr, der medfører, at de berørte dyr og de derfra stammende produkter bliver uegnede til menneskelig føde og derfor tages ud af handlen, kan være tilstrækkeligt grundlag for fællesskabsstøtte til de berørte bedrifter?

Er Kommissionen rede til — om nødvendigt — at forelægge forslag til retsregler med sigte på at skabe et retsgrundlag for dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. oktober 1999)

Det er rigtigt, at EU ifølge gældende bestemmelser, dvs. Rådets beslutning 90/0424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet⁽¹⁾, kun kan yde tilskud til udryddelse og overvågning af de sygdomme, som er anført i listen i bilaget til beslutningen, der bl.a. omfatter bovin spongiform encephalopati (BSE).

Dioxinkrisen er ikke forårsaget af en af de sygdomme, der er anført på listen, men skyldes en menneskelig fejl, som har medført en forurening af fødevarekæden.

Kommissionen mener, at ansvarsreglerne i princippet bør anvendes, når der sker en menneskelig fejl. Den, der har forvoldt forureningen, kan under ingen omstændigheder modtage erstatning.

Hvad angår medlemsstaternes muligheder for at yde statsstøtte til landbrugere og virksomheder, som lider tab på grund af en sådan fejl, tillader Kommissionen sig at henvise til det svar, den afgav på det ærede medlems spørgsmål P-1609/99⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 224 af 18.8.1990.

⁽²⁾ EFT C 27 E af 29.1.2000, s. 147.

(2000/C 170 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1607/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: Europæisk økonomisk støtte til Rusland

Forlydenderne fra forskellige internationale kilder om, at i det mindste en del — og det skulle dreje sig om en meget stor del — af den økonomiske støtte, som det internationale samfund har ydet til Rusland til forskellige formål, skulle være blevet omdirigeret til uforudsete og måske endog private formål, kræver en hurtig undersøgelse af, til hvilke formål den støtte, som Den Europæiske Union har ydet til Rusland i de senere år, og som stadig ydes til humanitær bistand, til gaver, til lån på lempelige vilkår og til fællesskabsprogrammer fastlagt med udgangspunkt i bilaterale aftaler eller partnerskabsaftaler, reelt går.

Opmærksomheden skal henledes på, at det netop i går i Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg kom frem, at et stort kvantum smør (6.750 t) bestemt til Rusland til meget favorable priser på ulovlig vis er blevet omdirigeret til Polen, samtidig med, at Kommissionens mødereferater, som skulle have kunnet kaste lys over denne svigagtige adfærd, er forsvundet fra Kommissionens kontorer i Bruxelles (Flécharde-sagen).

Finder Kommissionen ikke, at det ville være hensigtsmæssigt at indhente passende garantier vedrørende de overførte beløbs anvendelsesformål og især vedrørende forpligtede og endnu ikke overførte beløbs anvendelsesformål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(6. oktober 1999)

Kommissionen er klar over de nuværende forlydender om hvidvaskning af penge i Rusland og ser med stigende bekymring på beskyldningerne om misbrug af støtten til Rusland. Det er klart, at man må afvente resultaterne af de igangværende undersøgelser i Fællesskabet og De Forenede Stater.

Fællesskabsstøtten ydes væsentligst som gavebistand og formidles gennem TACIS-programmet. Midlerne herfra udbetales til de virksomheder i Fællesskabet, som yder faglig bistand og rådgivning til Rusland samt til fødevarehjælp, der overvåges og evalueres meget nøje. Midlerne sendes ikke direkte til Rusland. Endvidere modtager Rusland for øjeblikket ingen lån fra Fællesskabet og Den Europæiske Investeringsbanks udlånsmandatet (EIB) for tredjelande omfatter ikke Rusland.

Hvad angår sagen med smør, der var bestemt til Rusland og omdirigeret til Polen, skal Kommissionen bemærke, at den går helt tilbage til 1991/1992. Køberen af det smør, som blev solgt ved denne lejlighed, var fællesskabsoperatør. Desuden var kunderne polske mellemmand. Det er derfor vanskeligt at fastslå nogen direkte forbindelse til de forhold, som er nævnt i spørgsmålet fra det ærede medlem.

Det ærede medlem henvises endvidere til Kommissionens erklæring til Parlamentet under drøftelsen den 16. september 1999.

(2000/C 170 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1613/99

af Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Kampen mod landminer

Den foregående Kommission var meget aktiv i kampen mod landminer.

Hvilke initiativer vil den nye Kommission tage med henblik på at fortsætte disse aktioner?

Er Kommissionen rede til i denne forbindelse af afholde en ny international konference; hvornår og hvor er en sådan konference i bekræftende fald planlagt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(11. oktober 1999)

I henhold til Rådets resolution 11913/96 og Parlamentets beslutning A4-0149/95 har Kommissionen under særlig henvisning til de inden for rammerne af Ottawa-traktaten indgåede forpligtelser til hensigt at yde et større bidrag til at forstærke de internationale bestræbelser på at bekæmpe det verdensomspændende problem med personminer. Inden udgangen af 1999 vil Parlamentet og Rådet få forelagt et udkast til forordning om en fælles aktion mod personminer, ledsaget af en meddelelse herom til Rådet og Parlamentet.

I denne forbindelse lægges der særlig vægt på en bedre koordination af aktiviteterne i Kommissionen, medlemsstaterne og på internationalt niveau, herunder støtte til De Forenede Nationer i forbindelse med dets samlede koordinerende rolle. Alle andre større aktiviteter iværksat af Kommissionen, som f.eks.

organisation af internationale konferencer, vil blive behandlet i forbindelse med vedtagelsen af den nye forordning og i snævert samarbejde med De Forenede Nationer og andre aktører på dette område. Kommissionen påtænker ikke at afholde en større international konference for øjeblikket.

(2000/C 170 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1616/99**af Stanislaw Tillich (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. september 1999)

Om: Kommissionens personale

Kan Kommissionen meddele Parlamentet, hvor mange hjælpeansatte (auxiliaires), lokalt ansatte og særlige rådgivere den aflønner over EU's budget og med hvilke beløb — ud over de faste stillinger og midlertidige stillinger, der fremgår af budgettet?

Kan den endvidere give detaljerede oplysninger vedrørende det personale, der ikke er omfattet af vedtægten, og som f.eks. er beskæftiget ved de europæiske agenturer, kontorerne for faglig bistand, internationale organisationer (f.eks. for Balkan) o.lign.?

Hvor mange stillinger er dermed ubesat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. oktober 1999)

Den 31. august 1999 var der i Kommissionen ansat følgende:

(euros)

Ansættelsesform	Antal	Budgetpost	1999-bevillinger
Hjelpeansatte	1 310	A-7000	36 310 000
Særlige rådgivere	31	A-1113	165 000
Lokalt ansatte i EU's repræsentationskontorer	192	A-1112	6 850 000
Lokalt ansatte i delegationerne	1 696 ⁽¹⁾	A-6001	37 550 000 ⁽¹⁾ .

⁽¹⁾ Med undtagelse af lokalt ansatte med vedligeholdelses- og sikkerhedsopgaver (skøn: 203 personer med udgifter på i alt ca. 650 000 EUR).

Visse lokalt ansatte, som yder faglig bistand i delegationerne, og som finansieres over kapitel B7-5 i budgettets del B, er ikke medregnet i ovennævnte personale. Det drejer sig som ca. 150 personer pr. år.

Agenturerne har i stor udstrækning en selvstændig personaleforvaltning. Deres aktuelle vedtægtsmæssige personale tæller ca. 1 200 personer. Kommissionen har på nuværende tidspunkt ingen data om, hvor mange personer det »ikke-vedtægtsmæssige« personale i agenturerne udgør. For at få svar på dette ville det være nødvendigt med en ad hoc-undersøgelse i hver af de 11 agenturer. Nedenfor følger svarene på de specifikke spørgsmål:

Ifølge resultaterne af den seneste undersøgelse om faglig bistand, som blev udført i september/ oktober 1998, svarer udgifterne til kontorerne for faglig bistand, som arbejder for Kommissionen, til ca. 200 millioner EUR. Antallet af personer, der på årsbasis arbejder for Kommissionen i disse kontorer, er ca. 1 000. Det angivne antal personer/år inkluderer dog ikke altid støttepersonale (f. eks. sekretærer) ansat i kontorerne for faglig bistand. Når kontorenes aktiviteter angives i form af leveringen af en bestemt ydelse (output) og ikke i form af mængden af anvendte menneskelige ressourcer (input), udgør det antal personer,

som er ansat i disse kontorer, ikke et kontraktligt kriterium og er derfor ikke kendt af Kommissionen. En ny rapport med ajourføring af dataene om kontorerne for faglig bistand er næsten afsluttet og vil blive forelagt budgetmyndighederne i den nærmeste fremtid.

For øjeblikket koordineres EU's indsats i forbindelse med genopbygningen i Kosovo af en taskforce i Kommissionen, der består af ca. 35 personer, hovedsageligt embedsmænd i Kommissionen og lokalt ansatte (vedtægtsmæssigt personale). Denne taskforce vil fremover blive afløst af et agentur for genopbygningen af Kosovo.

Pr. 31. august 1999 fordelte de ledige stillinger, som var opført på budgettet, sig således:

Budget	Stillinger	Antal
Driftsbudgettet	faste	501
Driftsbudgettet	midlertidige	195
Forskningsbudgettet (Indirekte aktioner)	faste (administrative, videnskabelige og tekniske)	193
Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer	faste	29

(2000/C 170 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1618/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 1999)

Om: MED-programmerne

I beslutningen om Revisionsrettens særberetning nr. 1/96 om MED-programmerne (Bemærkninger i henhold til EF-traktatens artikel 188 C, stk. 4, andet afsnit) med Kommissionens svar gøres der opmærksom på, at der er konstateret betydelige uregelmæssigheder og mangler i den finansielle forvaltning af Middelhavsprogrammerne (perioden 1992-1995).

Det præciseres ligeledes i denne beslutning, at forslag til finansiering vedrørende MED-Urbs (29.7.1992), MED-Campus (14.10.1992), MED-Invest (14.12.1992), MED-Media (18.5.1993) har medført en udgift på 78 000 000 €.

Vil Kommissionen kunne fremsende en fuldstændig detaljeret liste over alle de offentlige og private organer, virksomheder, selskaber, firmaer, privatpersoner, organisationer, stater i Unionen eller tredjelande, som har modtaget beløb — med oplysninger om størrelsen heraf — i forbindelse med ovennævnte programmer indtil de 78 000 000 €.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. oktober 1999)

De 78 mio. €, som der henvises til i Parlamentets beslutning af juli 1996 vedrører finansieringen af de decentraliserede samarbejdsnet for perioden 1992-1995, samt deres tekniske bistand (Agenturet for Transmediterrane Netværk (ARTM) — Ismeri Europa — FRERE Consultants — Europæiske Kommuner og Regioners Råd (CEMR) — Television trust for the environment (TVE)).

På baggrund af denne beslutning har Kommissionen regelmæssigt informeret Udvalget om Budgetkontrol om, hvorledes bemærkningerne i Revisionsrettens beretning er blevet fulgt op, samt om udviklingen med hensyn til tilbagekrævningsordrene.

Kommissionen fremsender direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat yderligere oplysninger om finansieringsafgørelserne for de forskellige netværk i perioden 1992-1995.

(2000/C 170 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1622/99
af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Overtrædelsesprocedure mod den italienske stat i forbindelse med salg af mælkecentralen i Rom

Kan Kommissionen give oplysning om resultaterne af den undersøgelse, der blev foretaget i forbindelse med overtrædelsesproceduren mod den italienske stat og Rom kommune i forbindelse med salget af mælkecentralen i Rom?

Svar afgivet af Franz Fischler På Kommissionens vegne

(8. oktober 1999)

Efter en undersøgelse af de italienske myndigheders bemærkninger fremsendt som led i proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, (tidl. artikel 93) har Kommissionen anmodet de pågældende myndigheder om yderlige oplysninger om de foranstaltninger, som Rom-kommune har igangsat.

Kommissionen afventer stadig disse yderlige oplysninger. Kommissionen vil efter at have analyseret samtlige fremsendte oplysninger træffe sin endelige beslutning om de pågældende foranstaltninger.

(2000/C 170 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1624/99
af Markus Ferber (PPE-DE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: EU-støtte til en hønsfarm i Vseruby (Tjekkiet)

Et tysk konsortium planlægger at bygge en hønsfarm til 1,2 mio. læggehøns og 200.000 kyllinger ved den bayrisk-tjekkiske grænse. Befolkningen er meget betænkelig på grund af mulig overførsel af sygdomme med vinden.

Støttes hønsfarmen i Vseruby direkte eller indirekte med EU-bevillinger (f.eks. over PHARE)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(29. oktober 1999)

Kommissionen kan bekræfte, at der ikke ydes PHARE-støtte til den hønsfarm, det ærede medlem omtaler. Kommissionen er heller ikke bekendt med, at der ydes nogen anden form for EF-midler dertil.

(2000/C 170 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1625/99
af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Telefonaflytning

Til Det Europæiske Råds ekstraordinære møde i Tammerfors er der ved at blive udarbejdet en særlig serie af foranstaltninger inden for området de indre anliggender. Har Kommissionen til dette møde udarbejdet dokumenter, der efter mødet skal holdes hemmelige, navnlig om legalisering af aflytning af satellitsamtaler og internetforbindelser, eller vil alle de dokumenter, der hører under dette aktivitetsområde, blive offentliggjort efter mødet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(25. oktober 1999)

Med henblik på Det Europæiske Råds møde i Tampere udarbejder Kommissionen hverken fortrolige dokumenter eller andre dokumenter om spørgsmålet om aflytning af telefonsamtaler via satellit eller internetkommunikationer. Det eneste dokument, der er udarbejdet forud for Det Europæiske Råds møde i Tampere er et notat (SEK(1999) 1518) om forberedelsen af dette særlige møde, der vil være fokuseret omkring en drøftelse af udvikling af Unionen henimod et område, hvor der hersker frihed, sikkerhed og retfærdighed. Kommissionens formand R. Prodi sendte den 23. september 1999 premierminister Lipponen et brev på grundlag af dette notat. Ligesom på mange andre områder arbejder Kommissionen også på dette område med størst mulig åbenhed og såvel forberedelsen som resultaterne af mødet i Tampere vil blive drøftet med Parlamentet.

Med hensyn til spørgsmålet om aflytning af telekommunikationer henviser Kommissionen til debatten i Europa-Parlamentet den 6. maj 1999 om Schmiedsrapporten vedrørende dette spørgsmål. I forbindelse med debatten redegjorde Kommissionen for sin holdning til dette spørgsmål.

Kommissionen erkender spørgsmålets betydning, ikke mindst fordi telekommunikationssektoren hele tiden undergår hurtige og revolutionerende ændringer.

Med hensyn til det særlige spørgsmål i forbindelse med aflytning finder Kommissionen, at der på den ene side skal tages hensyn til de juridiske myndigheds legitime interesse (dvs. at udvikling af telekommunikationssektoren og Internettet ikke bør forhindre medlemsstaterne i at bekæmpe kriminalitet og opretholde den nationale sikkerhed). På den anden side er der en imponerende vækst inden for telekommunikationssektoren, især Internettet, som kræver, at telekommunikationsbrugere bør have tillid til de udbudte tjenester, hvis denne ekspansion skal fortsættes.

Kommissionen er af den opfattelse, at det er meget vigtigt at finde den rette balance mellem de forskellige interesser. Det kan kun ske gennem en dialog mellem de juridiske myndigheder, operatørerne, industrien og de myndigheder, der har med databeskyttelse at gøre.

Endvidere føres der for øjeblikket forhandlinger i Rådet om et udkast til aftale mellem medlemsstaterne om forbedring af den gensidige juridiske bistand i forbindelse med straffesager. Heri indgår en række bestemmelser om aflytning af telekommunikationer. Målet er at udvikle aflytningsmetoder med henblik på kriminel efterforskning, hvor man udnytter de nye satellitlekommunikationssystemer.

(2000/C 170 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1627/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Støtteforanstaltninger til fordel for risproduktionen i Grækenland

Med Rådets forordning (EF) 2072/98⁽¹⁾ blev der fastsat to basisarealer for risproduktionen i Grækenland. Gennemførelsen af denne forordning i 1998 medførte, at der ikke blev udbetalt godtgørelse til producenterne i zone 2, hvor arealerne med ris oversteg de fastsatte basisarealer, selv om det globale basisareal på 24.891 ha, der var fastlagt for Grækenland, ikke blev overskredet.

Da systemet med regionalisering af basisarealerne og de meget høje medansvarsafgifter i tilfælde af overskridelse har bragt risproducenterne i en yderst vanskelig situation, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Har den til hensigt at give mulighed for overførsel af kvoter fra en geografisk zone til en anden, således som tilfældet er med hård hvede? Hvilke andre foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte (forhøjelse af det globale loft, fordeling af kvoter pr. præfektur, kontrol med de talrige og ukontrollerede importører fra tredjelande) med henblik på at støtte risproduktionen?

⁽¹⁾ EFT L 265 af 30.9.1998, s. 4.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. oktober 1999)

Efter anmodning fra de græske myndigheder er artikel 6 i Rådets forordning (EF) 3072/95 om den fælles markedsordning for ris⁽¹⁾ blevet ændret med henblik på en opdeling af det græske basisareal i to basisarealer omfattende:

- I. præfekturerne Thessaloniki, Serres og Fthiotida 22 330 hektar
- II. øvrige præfekturer 2 561 hektar

Som det ærede medlem ganske rigtigt gør opmærksom på, overskred det tilsåede areal (5.180 hektar) under basisareal II (øvrige præfekturer) i 1998 langt basisarealet, som er fastsat til 2.561 hektar, og godtgørelsen er i henhold til artikel 6, stk. 5, i forordning (EF) 3072/95 derfor blevet reduceret med 100 %.

Efter en nylig henvendelse fra de græske myndigheder har Kommissionen til hensigt at foreslå Rådet en ændring af artikel 6 i forordning (EF) 3072/95, således at præfekturerne Kavala og Etoloakarnania, som for øjeblikket hører under basisareal II (øvrige præfekturer), flyttes til basisareal I.

På denne måde skulle risikoen for, at arealet for »øvrige præfekturer« bliver overskredet, blive mindre.

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995.

(2000/C 170 E/063)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1630/99
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(15. september 1999)

Om: Sukker og ændring af forordning nr. 1600/92

Fremstillingen og raffineringen af sukker på øen São Miguel i den autonome region Azorerne er af meget stor økonomisk betydning.

For det første opretholdes der herved over 100 arbejdspladser på det lokale sukkerraffinaderi, og for det andet fastholdes der et vigtigt landbrugsmæssigt alternativ, som sammen med andre afgrøder skaber mulighed for en mere effektiv vekseldrift.

I henhold til forordning nr. 1600/92⁽¹⁾ (POSEIMA) har EU indført en vigtig ordning for beskyttelse af forskellige landbrugsproduktioner, bl.a. sukkerroer.

Af forskellige årsager, som hænger sammen med den beskedne kvote og vanskelighederne inden for landbruget, har sukkerroeproduktionen været faldende i de senere år. Dette har bevirket, at der er fare for sukkerproduktionens og -raffinerings fortsatte beståen på Azorerne, medmindre der træffes modforanstaltninger.

Mener Kommissionen ikke, at der på baggrund af principperne for den fælles landbrugspolitik, jf. EF-traktatens artikel 299, stk. 2, og afgørelserne fra Köln om regionerne i Fællesskabets yderste periferi bør gennemføres en ændring af forordning nr. 1600/92 for at sikre, at produktionen og raffineringen af sukker kan opretholdes på Azorerne?

⁽¹⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. oktober 1999)

Rådets forordning (EØF) 1600/92 af 15. juni 1992 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for Azorerne og Madeira omhandlede særligt dyrkning af sukkerroer og forarbejdning heraf til sukker. I forordningen er der fastsat en hektarstøtte for sukkerroer samt støtte til industriel forarbejdning af sukkerroer til sukker.

Støtten til forarbejdning af sukkerroer blev forøget fra 10 € til 27 € pr. 100 kg ved Kommissionens forordning (EF) 0562/98 af 12. marts 1998 om tilpasning af den særlige præmie for forarbejdning af sukkerroer til hvidt sukker på Azorerne, der er omhandlet i artikel 25 i forordning (EØF) 1600/92⁽¹⁾.

På trods af disse foranstaltninger har dyrkningen af sukkerroer været faldende siden 1994 efter først at have taget et nyt opsving i forbindelse med POSEIMA-programmet. Forarbejdningsindustrien er dog ikke direkte berørt af denne skuffende udvikling, for den kan importere og raffinere råsukker for at opfylde Azorerne's behov. De økonomiske vilkår er ikke forringet for industrien, tvært imod, da den kan importere dette sukker til verdensmarkedspris (eller med den tilsvarende støtte, hvis den køber EF-kvotesukker).

Hvis landbrugerne på Azorerne vælger at dyrke andre afgrøder end sukkerroer, skal årsagerne derfor findes i de generelle vilkår for landbrugsproduktionen. Sukkerindustriens levedygtighed afhænger snarere af sukkerforbruget, som i de seneste år har været faldende. Det er principperne i den særlige forsyningsordning, og særlig princippet om dækning af de lokale behov, som udstikker rammerne for, i hvilken udstrækning raffineringens kapaciteten for importeret råsukker anvendes.

Kommissionen vil undersøge disse spørgsmål i forbindelse med den igangværende revision af POSEIMA, hvis de portugisiske myndigheder skulle anmode herom.

⁽¹⁾ EFT L 76 af 13.3.1998.

(2000/C 170 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1631/99

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Sukkerkvoten for den autonome region Azorerne

I akten om Portugals tiltrædelse af Den Europæiske Union, afsnit XIV, litra c), bind II, s. 426, fastsættes der en kvote på 10 000 tons sukkerroer til »den sukkerproducerende virksomhed i den autonome region Azorerne«, hvortil kommer retten til indførsel af 20 000 tons råsukker mod betaling af nedsat afgift.

Med forordning (EØF) 3484/92 af 27. november⁽¹⁾ nedsattes denne mængde imidlertid til 10 000 tons svarende til den mængde, der omtales i forordning nr. 1600/92⁽²⁾.

Senest har Kommissionen fortolket forordningen således, at der skal foretages en nedsættelse til 6.500 tons sukker, som kan raffineres på grundlag af importeret råsukker, men samtidig udelukker Kommissionen ikke, at den vil foreslå nye nedsættelse af de kvoter, som den autonome region Azorerne kan opnå.

Kan Kommissionen oplyse, om denne gradvise og systematiske reduktion af kvoterne for raffinering af sukker fra den autonome region Azorerne er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 299, stk. 2?

⁽¹⁾ EFT L 353 af 3.12.1992, s. 8.

⁽²⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. oktober 1999)

Før Poseima-programmet havde Azorerne's sukkerindustri faktisk tilladelse til at raffinere indtil 20 000 tons råsukker minus sukkerproduktionen på grundlag af lokale sukkerroer. Med indførelsen af den særlige forsyningsordning under Poseima, der gør det muligt at importere råsukker fra sukkerroer til verdensmarkedsprisen (eller fastsætter en tilsvarende støtte ved anvendelse af kvoteråsukker fra Fællesskabet), er denne tilladelse blevet begrænset til maksimalt 10 000 tons sukker til dækning af Azorerne's sukkerbehov på disse præferencevilkår.

Inden for disse grænser opstiller Kommissionen årligt overslag over Azorerne behov og fastsætter, hvilke mængder der kan importeres under hensyntagen til bl.a. den lokale produktion på basis af sukkerroer. Med fastsættelsen af 6 500 tons for produktionsåret 1999/2000 (det samme som i 1998/1999) nedsættes maksimumskvoten for produktion af sukker ikke. Maksimumskvoten kan stadig anvendes for den lokale roesukkerproduktion. Det, der begrænses, er kun importen af råsukker under den særlige forsyningsordning.

Det er således ikke rigtigt at tale om en gradvis og systematisk reduktion af kvoterne for raffinering af sukker fra den autonome region Azorerne, og Kommissionen mener følgelig, at Poseima-programmet ikke tilsidesætter EF-traktatens artikel 299 (tidligere artikel 227), stk. 2.

(2000/C 170 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1632/99

af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(15. september 1999)

Om: Misbrug af dominerende stilling på sukkermarkedet i den autonome region Azorerne

Den sukkerproducerende virksomhed i den autonome region Azorerne tegner sig for en meget lille og stadigt faldende andel af de sukkerkvoter, som EU tildeler Portugal.

I løbet af de seneste måneder er der i forretningerne på Azorerne dukket sukker op med oprindelse i fastlandet til priser, som ligger langt under forretningerne her uanset transportomkostningerne til den autonome region.

Mener Kommissionen ikke, at de forskellige prisniveauer på fastlandet og i den autonome region Azorerne, som opretholdes af de virksomheder, der dominerer markedet, er udtryk for misbrug af en dominerende stilling?

Hvad vil Kommissionen foretage sig i denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. oktober 1999)

Sukkermarkedet på Azorerne er en del af EU-markedet. Det er derfor åbent for forsyninger fra andre regioner. Sukker produceret på Azorerne har derimod ikke tilsvarende muligheder, da det er produceret på særlige præferencevilkår. Fordelene er i overensstemmelse med Poseima-programmets målsætninger forbeholdt den lokale sukkerroeproduktion, forarbejdningsindustrien samt forbrugerne i denne region. Hvis der leveres sukker fra kontinentet til Azorerne, så er det fordi priserne på Azorerne giver de pågældende virksomheder mulighed for at opnå en fortjeneste, der svarer til den, der kan opnås på kontinentet.

Normalt bør de særlige betingelser, som sukkerindustrien på Azorerne nyder godt af, gøre det muligt for den at levere til det lokale marked til konkurrencedygtige priser, da de nævnte betingelser giver disse sukkerfabrikker mulighed for at købe råsukker til verdensmarkedsprisen og sælge raffineret sukker til EU-prisen.

Da den lokale sukkerroeproduktion på Azorerne på nuværende tidspunkt er meget lille, opnås denne store fortjenstmargen ved raffineringen på størstedelen af sukkerproduktionen. Kommissionen finder således ikke, at den bør intervenere på den måde, det ærede medlem foreslår.

Det ærede medlem henvises endvidere til Kommissionens svar på de skriftlige forespørgsler E-1630/99⁽¹⁾ og E-1631/99⁽²⁾.

⁽¹⁾ Se side 56.

⁽²⁾ Se side 57. .

(2000/C 170 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1636/99**af Graham Watson (ELDR) til Rådet**

(20. september 1999)

Om: Arbejde i EU efter 60-årsalderen

Er Rådet klar over, at Frankrig nægter at vedtage en af de fælles luftfartsforordninger, som tillader indehavere af pilotcertifikater med henblik på lufttransport at flyve til 65 år?

Frankrig har nægtet at anerkende denne nye aldersgrænse, og som følge heraf kan ingen pilot over 60 år overflyve eller flyve ind i Frankrig, når han har ansvaret for en offentlig transportoperation. Hvilket pres vil Rådet lægge på Frankrig for at sikre overholdelse af de fælles luftfartsforordninger? Hvilke forpligtelser påhviler der medlemsstaterne med hensyn til gensidig anerkendelse af pilotcertifikater?

Svar

(22. november 1999)

I Rådets direktiv 91/670 af 16. december 1991 om gensidig anerkendelse af personcertifikater, der giver adgang til udøvelse af funktioner i civil luftfart, fremgår det af artikel 4, stk. 5, at validering af pilotcertifikater anerkendes, når indehaveren opfylder de særlige krav i bilaget til direktivet. Ifølge bilaget er aldersgrænsen 60 år.

Når en medlemsstat nægter indehaveren af et pilot-certifikat at fortsætte flyvningen indtil 65-årsalderen, har de pågældende myndigheder derfor anvendt direktiv 91/670 helt korrekt.

Der gøres i øvrigt opmærksom på, at den praksis, som følges af Organisationen for International Civil Luftfart, peger i samme retning. Ifølge bilag I til Chicago-konventionen er det i forbindelse med erhvervs-mæssig luftfart ikke tilladt at virke som pilot i cockpittet efter 60-årsalderen. Eventuelle opblødninger af denne regel er ikke bindende.

(2000/C 170 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1637/99**af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. september 1999)

Om: Retlige dokumenter, som er tilsendt Kommissionen vedrørende oprettelsen af EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor i Grange, Co. Meath, Irland

Hvornår præcis blev de retlige dokumenter vedrørende oprettelsen af EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor i Grange, Co. Meath, Irland, forelagt Kommissionen af den irske regeringskontor for offentlige bygge- og anlægsarbejder, hvorfor er de ikke blevet undertegnet endnu, og hvornår bliver de sandsynligvis undertegnet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(11. oktober 1999)

Kontoret for offentlige bygge- og anlægsarbejder forelagde den retlige dokumentation vedrørende bygningen af Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret i Grange, Co. Meath, for Kommissionen gennem Kommissionens advokat den 8. juni 1999.

Denne dokumentation var nødvendig for at muliggøre en global kontrol af kontraktens klausuler, herunder finansielle forpligtelser, en intern procedure, som kræver påtegning fra mange af Kommissionens tjenestegrene, og en meddelelse til budgetmyndigheden i overensstemmelse med Kommissionens angivelser i det foreløbige forslag til tillægs- og ændringsbudget nr. 1/97⁽¹⁾, hvori der stod, at »Kommissionen meddeler budgetmyndigheden de langsigtede omkostninger i forbindelse med Grange-projektet, så snart de samlede omkostninger kendes«.

De interne procedurer blev afsluttet den 10. september 1999, hvor Kommissionen vedtog en meddelelse⁽²⁾ til budgetmyndigheden om erhvervelsen af den nye bygning til Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret i Grange. Kontrakten blev derefter underskrevet på Kommissionens vegne den 13. september 1999 og fremsendt til advokaterne.

(¹) SEK(97) 750 endelig udg.

(²) SEK(1999) 1324.

(2000/C 170 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1640/99

af Norbert Glante (PSE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Fremme af bypartnerskaber — hensyntagen til tyske amter (Landkreise)

Det nuværende program til fremme af bypartnerskaber støtter mulighederne for indbyrdes møde mellem de europæiske folk med henblik på at overvinde de faktorer, der adskiller dem. Ifølge Kommissionens folder om dens egen indsats i 1999 i dette øjemed tages der i forbindelse med type I-projekter med henblik på at fremme kontaktmuligheder mellem borgerne som led i bypartnerskaber ikke hensyn til de tyske amter.

Ifølge Tysklands kommunalforfatningsretlige system tilhører de tyske Landkreise kategorien kommune- og amtsorganisationer. De er for så vidt forfatningsretligt ligestillede med byer og kommuner. De tyske amter har optaget forbindelser med såvel kommunale enheder i de hidtidige medlemsstater som de nyoprettede amter i de central- og østeuropæiske lande og yder dermed et værdifuldt bidrag til styrkelsen af Europa.

1. Finder Kommissionen forskelsbehandlingen af byer og kommuner på den ene side og de tyske Landkreise på den anden side retfærdig?
2. Hvorledes begrundes i bekræftende fald denne forskelsbehandling?
3. Har Kommissionen planer om at ændre støttekriterierne for år 2000 med henblik på at fremme møde mellem borgerne som led i bypartnerskaber således, at også de tyske amter kan komme i betragtning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. november 1999)

Kriterierne for tildeling af støtte inden for rammerne af Fællesskabets program for bypartnerskaber er vedtaget af Kommissionen i snævert samarbejde med repræsentanter for Parlamentets forskellige udvalg og repræsentanter for de nationale sammenslutninger af lokale myndigheder forsamlet i Rådet af Kommuner og Regioner i Europa. De revideres årligt og meddelelse i en informativ note om Kommissionens støtte til bypartnerskaber, som finder stor udbredelse.

På det seneste møde, hvor der blev gennemført en høring herom, som fandt sted den 8. december 1998, blev det besluttet, at det på grund af de disponible finansielle midlers utilstrækkelighed i 1999 ikke var hensigtsmæssigt at tage hensyn til de tyske Landkreise inden for rammer af type I under dette program. I den nævnte note angives det imidlertid, at under programmets type II kan bypartnerskaber med deltagelse af byer fra den samme region modtage støtte.

De kriterier, der skal gælde for år 2000, vil blive besluttet på det europæiske møde om »Bypartnerskaber i det Tredje Årtusinde«, der skal afholdes den 3.-5. december 1999 i Bilbao.

(2000/C 170 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1645/99**af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen**

(13. september 1999)

Om: Overholdelse af fugledirektivet – slamdepot ved Uitdam i Nederlandene

Er Kommissionen bekendt med, at Ijmeer er et af nøgleområderne i den overordnede økologiske struktur?

Er Kommissionen bekendt med, at den nederlandske regering har til hensigt at udpege Ijmeer – som en del af Ijsselmeer – til et område, som nyder særlig beskyttelse inden for rammerne af natura 2000.

Er Kommissionen bekendt med, at etableringen af en mudderaffaldsplads (med en diameter på 1.500 m) på dette sted er i modstrid med fugledirektivet (79/0409/EF⁽¹⁾), fordi det skaber risiko for lækage og for skader på natur og landskab, hvorved de leveområder, som en række velkendte ynglefugle og ikke-ynglefugle lever i i provinsen Noord-Holland og Rijkswaterstaat som f.eks. fiskeørn, pibesvaner og skestorke, vil blive truet.

Vil Kommissionen være rede til at sørge for, at den nederlandske regering tvinger provinsen Noord-Holland og Rijkswaterstaat til at afstå fra disse planer.

Er Kommissionen ikke enig i, at der bør udformes alternativer til bortskaffelse af oprensningsaffald, som på kort sigt kan konkurrere med deponering?

Vil Kommissionen være rede til at støtte yderligere udvikling af disse alternativer som f.eks. omdannelsen af mudderslam til byggelementer og sekundære råstoffer?

Hvad har Kommissionen til hensigt at foretage for at få Nederlandene til i fuld udstrækning at efterleve fugledirektivet og Natura 2000?

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. oktober 1999)

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem har bragt på bane.

Kommissionen er ikke klar over, at Ijmeer er et kerneområde inden for nettet af beskyttede områder. Dette vedrører dog ikke fællesskabslovgivningen. Denne berøres kun heraf, dersom Ijmeer opfylder de kriterier, der er fastsat i Rådets direktiv 79/0409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle eller Rådets direktiv 92/0043/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (»habitatdirektivet«⁽¹⁾).

Kommissionen er derimod klar over, at Ijmeer er et vigtigt fugleområde (»IBA«). Domstolen har i sin domsafsigelse af 19. maj 1998 påpeget, at »IBA 1994« kan benyttes som rettesnor for udpegningen af særligt beskyttede fugleområder i medfør af Rådets direktiv 79/0409/EØF. Desuden erklærede Domstolen ved samme lejlighed, at Nederlandene endnu ikke havde udpeget et tilstrækkeligt stort antal af de bedst egnede områder. Nederlandene har endnu ikke opfyldt sine forpligtelser. Dette er genstand for en ny overtrædelsesprocedure på grundlag af artikel 228 (tidligere artikel 171) i EF-traktaten. Nederlandene har for nylig tilkendegivet, at udpegningen af de pågældende områder vil finde sted henimod dette års udgang. Ijmeer er ligeledes omtalt i det nederlandske forslag til udpegning af områder i medfør af Rådets direktiv 79/0409/EØF. Dette forslag er gjort til genstand for en offentlig høring, som fortsat er i gang.

I medfør af artikel 7 i Rådets direktiv 92/0043/EØF gælder artikel 6, stk. 3, og artikel 6, stk. 4, i samme direktiv for et område, som henhører under direktiv 79/0409/EØF. Alle planer eller projekter, som kan påvirke en lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til dens virkninger for lokaliteten og må ikke skade

lokalitetens integritet. Såfremt en plan eller et projekt vil få en sådan virkning, kan der kun gives tilladelse hertil, hvis myndighederne klart demonstrerer, at der ikke findes alternative løsninger og at den pågældende plan eller det pågældende projekt ubetinget skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til samfundsinteresser. Desuden skal de træffe alle de nødvendige afbødende foranstaltninger med henblik på at sikre, at man beskytter den generelle sammenhæng inden for Natura 2000-nettet. Da Kommissionen ikke har modtaget nogen oplysninger om projektet, kan den ikke bekræfte, at de virkninger, der omtales i den skriftlige forespørgsel, vil finde sted.

Kommissionen vil anmode Nederlandene om nærmere oplysninger om projektet, herunder navnlig om dettes overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, og 6, stk. 4, i Rådets direktiv 92/0043/EØF. Desuden vil Kommissionen insistere på, at de nederlandske myndigheder handler i overensstemmelse med såvel Rådets direktiv 79/0409/EØF som Rådets direktiv 92/0043/EØF.

Alternative løsninger med hensyn til bortskaffelsen af slam fra opmudring skal bedømmes nærmere som led i proceduren i henhold til artikel 6, stk. 3, og artikel 6, stk. 4, i Rådets direktiv 92/0043/EØF (jf. ovenstående).

Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedurerne med henblik på at få Nederlandene til at give officiel meddelelse om de områder, der skal foreslås udpeget i medfør af Rådets direktiv 92/0043/EØF. Nederlandene har for nylig indgivet en notifikation herom. For øjeblikket er denne notifikation til nærmere vurdering inden for rammerne af de biogeografiske møder vedrørende den atlantiske region.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 170 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1649/99
af Benedetto Della Vedova (TDI) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: ENELs køb af 30 % af Telepiù

ENEL er et 100 % statsejet foretagende, og de seneste liberaliseringsforanstaltninger vedrørende elektricitetssektoren i Italien har faktisk ikke ændret noget ved dens monopolagtige rolle (under alle omstændigheder sikrer loven ENEL en lovfæstet markedsandel, hvad angår de private husstande). ENEL har bebudet, at den agter at erhverve 30 % af kapitalen i den italiensk-franske betalingstv-sender Telepiù.

Mener Kommissionen ikke, at en investering på ca. 1.000 mia lire i den italiensk-franske koncern Telepiù-CanalPlus udgør en ændring af konkurrenceforholdene på det europæiske marked for betalingstv? I betragtning af at ENEL er statsejet og indtager en monopolstilling inden for energisektoren, mener Kommissionen da ikke, at erhvervelsen af 30 % af kapitalen i ovennævnte virksomhed indebærer muligheden for ulovlig statsstøtte i modstrid med traktatens artikel 87?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. oktober 1999)

Kommissionens politik inden for en erhvervsgren, der præges af store teknologiske nyskabelser, såsom betalingsfjernsyn, går i tilfælde af tilstrækkelig efterspørgsel på markedet ud på at fremme udviklingen af flere konkurrerende udbydere for at undgå, at der opstår monopoler. Kommissionen finder det positivt, at de to konkurrenter arbejder i denne erhvervsgren i Italien, og den følger med interesse de foranstaltninger, der tager sigte på at fremme den digitale revolution og at styrke multimedie- og tovejskommunikations-tjenesterne.

At et selskab, hvori staten deltager, såsom ENEL, erhverver kapital i et privat selskab, der arbejder i betalingsfjernsynssektoren, udgør ikke i sig selv en ændring af konkurrencen på dette marked.

For så vidt angår muligheden for, at transaktionen kan indeholde statsstøtteelementer som omhandlet i artikel 87 (tidligere artikel 92), kan offentlige foretagender ifølge EF-traktatens bestemmelser om statsstøtte anvende deres egne midler til erhvervelser af kapitalandele, for så vidt som det forventede afkast af

investeringen tåler sammenligning med det, en privat investor, der arbejder i en markedsøkonomi⁽¹⁾, ville have krævet. I den forbindelse har Kommissionen sendt et brev til de italienske myndigheder, hvori den anmoder om oplysninger for at kunne undersøge ENEL's investering og vurdere, om der kan være tale om statsstøtte.

⁽¹⁾ Meddelelse til medlemsstaterne fra Kommissionen — Anvendelse af EØF-traktatens artikel 92 og 93 og af artikel 5 i Kommissionens direktiv 80/0723/EØF på offentlige virksomheder i fremstillingssektoren — EFT C 307 af 13.11.1993.

(2000/C 170 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1651/99

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Diskriminering af brevduesporten i grænseområdet mellem Belgien og Nederlandene

I halvtreds år har det været umuligt for belgiske brevdueholdere at deltage i brevduekonkurrencer på tværs af grænsen. Brevdueholdere fra Nederlandene må ikke deltage i konkurrencer i Belgien og omvendt. Alt dette til stor utilfredshed for de nederlandske grænseboere, som ønsker at lade deres duer starte fra bure i Belgien og omvendt.

Man kan spørge sig, om denne bestemmelse ikke er i strid med artikel 59 i traktaten. Fordi brevduesporten ikke anerkendes af Den Internationale Olympiske Komité, bør ordningen ikke betyde en diskriminering for sportsudøveren.

For den populære brevduesport er dette principielt uacceptabelt. Organiseringen af brevduekonkurrencer har imidlertid også et økonomisk aspekt. Der skal betales indregistreringsgebyr ved anbringelsen i startburene. Derfor er protesten mod denne ordning efter min opfattelse berettiget, da forbud mod deltagelse i konkurrencer, som organiseres i Belgien i henhold til artikel 59, er diskriminerende for nederlændinge.

Dette forbud er imidlertid ikke udstedt af hensyn til offentlig ro og orden, offentlig sikkerhed eller folkesundhed. Artikel 59 gælder ikke kun for myndighederne, men finder også anvendelse på kollektiv fastsættelse af tjenesteydelsen.

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at et sådan forbud derfor er i strid med artikel 59 og bør afskaffes?

I en tid med stigende europæisk enhed forekommer denne diskriminering af en populær sport i et grænseområde for at være aldeles urimelig.

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(4. november 1999)

I henhold til de oplysninger, Kommissionen råder over, finder tilrettelæggelsen af brevduekonkurrencer sted inden for rammerne af foreninger og det er afhængig af bopæl, at en brevdueholder kan blive medlem af en forening af brevdueholdere i en region i Belgien eller i Nederlandene.

Hvis denne sportsgren havde været af økonomisk art, ville man kunne have anvendt bestemmelserne i EF-traktatens artikel 49 (tidligere artikel 59).

Det forekommer imidlertid, at den bopælmæssige begrænsning i adgangen til deltagelse i konkurrencerne ikke er i strid med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 49.

Kommissionen har fået oplyst, at bopælskriteriet i forbindelse med medlemskab af en forening af brevdueholdere har til formål at tage hensyn til de distancer, duerne vil skulle tilbagelægge. Det synes således, at selv inden for de to medlemsstater kan en brevdueholder kun ansøge om medlemskab i den forening, der dækker hans bopælsområde.

Det fremgår imidlertid af fast praksis fra Domstolen⁽¹⁾, at principperne i EF-traktaten ikke finder anvendelse på bestemmelser, der er udarbejdet af andre end økonomiske årsager, under hensyntagen til de specifikke forhold ved den pågældende sportsgren.

Denne tilrettelæggelse af brevuekonkurrencer under hensyntagen til de specifikke forhold ved aktiviteten forekommer således ikke at være i strid med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 49.

⁽¹⁾ Se Bosman-dommen af 15. december 1995, sag C415 /93.

(2000/C 170 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1652/99

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Forurening af vandet i Periferiaki Tafros »66«

Periferiaki Tafros »66« (et kunstigt, udgravet vandløb) gennemløber amterne Imathia og Pella, samler vandet fra små lokale floder og udmunder i Aliakmon, og via denne når vandet ud i Thermaikos Kolpos. Periferiaki Tafros »66« modtager ulovligt industriaffald fra hele området. Stikprøver og målinger udført forskellige steder viser, at ingen former for liv vil kunne eksistere i dette vandløb.

Under henvisning til følgende:

- at nogle af de fabrikker, der er i drift i området, ikke har biologiske rensningsanlæg mens andre råder over sådanne anlæg, der dog enten ikke udnyttes eller fungerer mangelfuldt, hvilket medfører ukontrolleret udledning af industriaffald fra området og dermed overtrædelse af fællesskabslovgivningen,
- klagen fra bormestrene i Irinoupoli, Apostolos Pavlos og Anthemia samt de ti år gamle anklager og heftige protester fra indbyggerne omkring det ovennævnte vandløb og de lokale miljøbeskyttelsesorganisationer,
- de skadelige virkninger for miljøet og folkesundheden (giftighed, intens stank, fisk døde af iltmangel, der driver i land) og
- overtrædelse af fællesskabsdirektiver om affald, beskyttelse af grundvand, drikkevandskvalitet og forebyggelse af havforurening,

bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Agter Kommissionen at kræve af de ansvarlige græske myndigheder, at de lover at få standset denne forurening af Periferiaki Tafros »66« definitivt?
2. Har Kommissionen planer om at finansiere et forvaltningsprojekt i området for at genoprette den ødelagte naturlige balance langs hele Periferiaki Tafros »66«, hvis den anmodes derom?
3. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sørge for, at Fællesskabets miljølovgivning overholdes fuldt ud, hvis den konstaterer overtrædelser af bestemmelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. oktober 1999)

Kommissionen er ikke blevet underrettet om forureningen af vandet i »omfartskanal 66« (»Periferiaki Tafros 66«) og takker det ærede medlem for oplysningerne. Kommissionen vil rette henvendelse til de græske myndigheder og anmode disse om nærmere oplysninger vedrørende den måde, de allerede eksisterende

rensningsanlæg samt systemet til opsamling af spildevand og andet affald fra den pågældende regions virksomheder fungerer på, og endelig hvorledes det står til med hensyn til udarbejdelse af programmer med kvalitative målsætninger for floden Aliakmona. Under hensyntagen til de græske myndigheders svar vil Kommissionen træffe afgørelse om, hvordan den vil opfølge denne sag.

En integreret plan for forvaltning af det pågældende områdes vandressourcer kan i princippet være berettiget til at oppebære finansielt tilskud som led i de aktioner, der samfinansieres som led i rammen for fællesskabsstøtten (CCA) III i den centrale del af Makedonien.

(2000/C 170 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1653/99
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: DEI som ny forskningsinstitution

Ifølge nogle oplysninger fra pressen er den græske regerings aftale med fagforeningerne inden for det offentlige elektricitetselskab, DEI, om at finde en løsning på deres forsikringsproblem, som allerede er blevet offentliggjort, stødt på modstand i Kommissionen, som mener, at den måde, hvorpå den nye forsikringsinstitution er blevet organiseret, indebærer statsstøtte. Ifølge de samme offentliggørelser har Kommissionen erklæret, at den forbinder forsikringsspørgsmålet med planerne om større åbning af energimarkedet i Grækenland.

1. Mener Kommissionen, at måden for oprettelse af DEI's forsikringsinstitution med overdragelse af selskabets nødvendige kapitalmidler mod dækning over statsbudgettet udgør statsstøtte?
2. Er Kommissionen indstillet på, at tidsplanen for åbning af Grækenlands interne energimarked i 2001 skal være den samme for samtlige medlemsstater, eller skal den være på de 28 %, som har været gældende for de øvrige medlemsstater undtagen Grækenland i februar 1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(27. oktober 1999)

1. Kommissionen har ikke modtaget en notifikation fra den græske regering om dens aftale med det offentlige elektricitetselskab (DEI). Derfor har Kommissionen ikke fremsat en erklæring om det pågældende spørgsmål. På indeværende tidspunkt er det således ikke muligt at udtale sig om, hvorvidt der er tale om statsstøtte, som omhandlet i EF-traktatens artikel 87 (tidligere artikel 92). Kommissionen har til hensigt at anmode den græske regering om informationer.
2. Medlemsstaterne var forpligtet til at gennemføre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 96/0092/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾ inden den 19. februar 1999. Belgien og Irland fik dog et ekstra år til at gennemføre direktivet, mens Grækenland fik to ekstra år til at vedtage gennemførelseslovgivningen.

Direktivets artikel 19 vedrører en åbning af markedet i tre tempi. Den nationale markedsandel øges gradvis over en periode på seks år. Den minimale markedsåbning, svarende til det første skridt, beregnes som den del af Fællesskabets samlede elektricitetsforbrug, som forbruges af endelige kunder med et årligt forbrug på over 40 GWh. I henhold til den seneste beregning betyder det, at mindst 26,48 % af de enkelte nationale markeder har skullet være åben for konkurrence siden den 19. februar 1999. I anden omgang – tre år efter direktivets ikrafttræden – sænkes tærsklen til 20 GWh. Derved øges den minimale markedsåbning til ca. 28 %. I tredje omgang – seks år efter direktivets ikrafttræden – sænkes tærsklen yderligere til 9 GWh, hvilket svarer til en markedsåbning på ca. 33 %.

Hvis Grækenland benytter sig af den fulde toårsperiode, skal landet liberalisere, hvad der svarer til den anden fase, af sin andel af elektricitetsforbruget. Den anden fase starter tre år efter direktivets ikrafttræden, dvs. den 19. februar 2000. I 2003 skal landet liberalisere den andel af det samlede elektricitetsforbrug, som forbruges af endelige kunder med et årligt forbrug på over 9 GWh, baseret på et fællesskabsgennemsnit.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(2000/C 170 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1659/99**af Hubert Pirker (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. september 1999)

Om: Atomkraftværket i Krsko

Den indstillede kommissær Günther Verheugen erklærede under EP-høringen, at enkelte ansøgerlande ved tiltrædelsen burde forpligtes til at nedlukke usikre atomkraftværker eller til at forelægge en plan for indstilling af produktionen af atomstrøm på usikre atomkraftværker. Verheugen understregede, at der ikke ville blive indgået nogen form for kompromis med hensyn til sikkerheden på atomkraftværker. I den forbindelse blev der dog ikke henvist til det slovenske atomkraftværk i Krsko, selv om det ligger i et jordskælvsbælte og dermed udgør en stor trussel.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at få lukket dette usikre atomkraftværk i ansøgerlandet Slovenien, så det ikke længere udgør en fare, navnlig for de tilgrænsende østrigske delstater Kärnten og Steiermark?

Stiller Kommissionen de samme betingelser i forbindelse med nedlukningen af atomkraftværket i Krsko, som Verheugen opstillede for de kraftværker, han nævnte som værende usikre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(8. oktober 1999)

Kommissionen har allerede erklæret, at de atomkraftværker af sovjetisk konstruktion i ansøgerlandene, som ikke kan opgraderes, skal nedlukkes snarest muligt i henhold til de aftalte tidsplaner. Dette gælder atomkraftværket i Ignalina i Litauen, reaktor 1-4 på atomkraftværket Kozloduy i Bulgarien og Bohunice V1 i Slovakiet. Med dette formål for øje forhandler Kommissionen med disse tre lande i fælles arbejdsgrupper.

Hvad angår atomkraftværket i Krsko i Slovenien forholder det sig anderledes. Det drejer sig om et kraftværk af vestlig konstruktion svarende til dem, som for øjeblikket opererer i Fællesskabet og i andre vestlige lande. Slovenien fortsætter programmerne om forbedring af sikkerheden på dette kraftværk. Ifølge Agenda 2000 bør der i lande, hvor der findes atomkraftværker af vestlig konstruktion (Rumænien og Slovenien), føres tilsyn med, at de nødvendige sikkerhedsstandarder overholdes. Der kan om nødvendigt ydes faglig bistand.

Tiltrædelsesparkerskabet med Slovenien fastsætter to prioriteter på mellemlang sigt på dette område, dels styrkelse af de nukleare sikkerhedsmyndigheder og tilpasning af den slovenske atompolitik, og dels investeringsplaner, som tager hensyn til resultaterne af jordskælvsrisikovurderingen af området nær atomkraftværket i Krsko.

I denne forbindelse er der tilkendt over 1. mio EUR inden for rammerne af PHARE-programmet som støtte til sikkerhedsmyndighederne, navnlig ved overførsel af metodik og procedurer fra Fællesskabets instanser for nuklear sikkerhed. Endvidere er der ligeledes inden for rammerne PHARE-programmet og med det formål at foretage en ny evaluering af den seismiske aktivitet i området og virkningerne heraf for værket ydet et beløb på 500 000 EUR til atomkraftværket i Krsko. De første resultater af undersøgelsen forventes at foreligge ved årets slutning.

(2000/C 170 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1660/99**af Massimo Carraro (PSE) til Kommissionen**

(14. september 1999)

Om: Rådets direktiv 92/0081/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier

Lov nr. 448 af 1998, som er vedtaget af det italienske parlament, indeholder bestemmelser om en nedsættelse af prisen på brændselsolie og flaskegas i kommuner i visse dele af landet, hvor sådanne

brændstoffer anvendes i særlig høj grad på grund af særlige geografiske eller klimatiske forhold, eller andre faktorer så som manglende brændselsforsyning. Der er således tale om en foranstaltning til at lette hverdagen for de familier, som bor i sådanne områder.

På Deputeretkammerets møde den 15. juli 1999 bad Luigi Olivieri statssekretæren for økonomi, Ferdinando de Franciscis, om at redegøre for den forsinkede udstedelse af dekretet til gennemførelse af lov nr. 448 af 1998, som blev vedtaget af det italienske ministerråd den 9. marts 1999. Statssekretæren meddelte, at det i henhold til direktiv 92/0081/EØF⁽¹⁾ er nødvendigt at opnå tilladelse fra Den Europæiske Union for at kunne nedsætte prisen på brændselsolie og flaskegas. Det er derfor strengt nødvendigt at indhente en sådan tilladelse før det pågældende gennemførelsesdekret kan udstedes.

Siden den 3. december 1998, hvor det italienske finansministerium indgav anmodningen om tilladelse til Fællesskabets instanser, har Den Europæiske Union ikke udtalt sig om sagen, selv om Kommissionens medlemmer havde modtaget alle de nødvendige oplysninger fra Italien for at kunne afgøre sagen.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor der er sket en så alvorlig forsinkelse med at give tilladelsen eller grunden til et eventuelt afslag? Hvornår forventes beslutningsproceduren at være afsluttet?

⁽¹⁾ EFT L 316 af 31.10.1992, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. oktober 1999)

Den italienske regering anmodede om tilladelse til at foretage en nedsættelse af punktafgiften på de produkter, som er beskrevet af det ærede medlem, i visse særlige geografiske områder i henhold til artikel 8, stk. 4, i Rådets direktiv 92/0081/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier. I henhold til denne artikel kan Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen give en medlemsstat tilladelse til at indføre yderligere fritagelser eller lempelser, hvis særlige politiske hensyn taler herfor.

De italienske myndigheder meddelte Kommissionen, at de havde til hensigt at indføre denne foranstaltning den 3. december 1998. Denne meddelelse indeholdt dog ikke tilstrækkelige oplysninger til at Kommissionen kunne behandle anmodningen og forberede et forslag. I februar og marts 1999 fandt en brevveksling sted, indtil der på Kommissionens forslag blev afholdt et møde i Rom. På dette møde gjorde Kommissionen rede for, hvilke oplysninger der var nødvendige til, at anmodningen kunne behandles.

Efter mødet har den italienske regering i en brevveksling kunnet tydeliggøre anmodningen, således at Kommissionen den 29. juni 1999 havde tilstrækkelige oplysninger til at behandle den. Derefter blev den oprindelige anmodning og de efterfølgende forklarende breve registreret af Kommissionen på denne dato.

I henhold til artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/0081/EØF underretter Kommissionen alle medlemsstater om den foreslåede foranstaltning inden en måned. Med henblik herpå fremsendte Kommissionen breve herom den 28. juli 1999. I henhold til samme artikel kan en medlemsstat eller Kommissionen forelægge sagen for Rådet inden to måneder.

På grund af udnævnelsen af den nye Kommission er der opstået en forsinkelse på nogle dage. Det ærede medlem kan være forvisset om, at den nye Kommission vil behandle anmodningen fra den italienske regering snarest muligt.

Med forbehold af Kommissionens godkendelse vil der ikke opstå forsinkelser ved forelæggelsen af det nødvendige forslag for Rådet.

(2000/C 170 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1662/99**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) og Alonso Puerta (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. september 1999)

Om: Amerikanske trusler om sanktioner mod Sol-Melià

Det amerikanske udenrigsministerium er ved at studere mulighederne for at iværksætte sanktioner over for den spanske hotelgruppe Sol-Melià på grund af dens investeringer i Cuba. USA planlægger at tage afsnit fire i Helms-Burton-loven, som EU anser for ulovlig på grund af dens eksterritoriale karakter, i anvendelse. En gennemførelse af denne sanktion ville påvirke den internationale frihandel og være til skade for en af de største spanske turistvirksomheder.

1. Hvor reel er truslen om sanktioner mod Sol-Melià?
2. Hvad vil Kommissionen, hvis det skulle komme dertil, gøre for at beskytte den pågældende europæiske virksomheds interesser?
3. Vil Kommissionen være indstillet på at indklage Helms-Burton-loven for WTO?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(13. oktober 1999)

Kommissionen skal minde om, at de afgørelser og erklæringer vedrørende Helms-Button-loven og loven vedrørende sanktionerne mod Iran og Libyen, der blev afgivet på topmødet den 18. maj 1998 mellem Fællesskabet og De Forenede Stater, havde til formål at bane vej for en endelig løsning på denne vigtige bilaterale konflikt. Kommissionen er fortsat meget bekymret over, at De Forenede Stater ikke har opnået nogen konkrete resultater i forbindelse med deres forpligtelse til at lade kongressen foretage en ændring af afsnit IV i Helms-Burton-loven, ikke mindst fordi de amerikanske myndigheder regelmæssigt har mindet om præsidentens fortsatte forpligtelse til, i mangel af en sådan ændring, at håndhæve dette afsnit.

Kommissionen har fra sin side altid gjort det klart, at hvis der i henhold til Helms-Burton-loven gennemføres sanktioner mod virksomheder eller statsborgere i Fællesskabet, vil spørgsmålet uundgåeligt give anledning til, at der nedsættes et nyt WTO-panel.

Kommissionen har anmodet den amerikanske administration om fra deres side at fremskynde gennemførelsen af aftalen fra topmødet i maj 1998.

Kommissionen følger situationen meget nøje og vil fortsat holde Parlamentet underrettet om en eventuel ny udvikling med hensyn til gennemførelsen af aftalerne af 18. maj 1998.

(2000/C 170 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1665/99**af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. september 1999)

Om: Bedrageri med hensyn til lån fra IMF og Den Europæiske Bank for Økonomisk Genopbygning og Udvikling

Direktøren for Den Internationale Monetære Fond, Michel Camdessus, ydede i slutningen af juli 1999 et lån til Den Russiske Føderation på 4,5 mia. dollars, selv om han havde kendskab til en rapport fra Price Waterhouse, hvoraf det fremgik, at Centralbanken i Moskva allerede i lang tid har overført en del af disse midler til udenlandske finanscentre.

Kan Kommissionen oplyse, om der ud over midlerne fra IMF også er blevet begået bedrageri med midlerne til EBRD?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(3. november 1999)

Hvad angår det generelle spørgsmål om påstået bedrageri i Rusland er Kommissionen fortsat af samme opfattelse som anført i den erklæring, den afgav i Parlamentet den 16. september 1999. Med hensyn til det ærede medlems specifikke spørgsmål videregiver Kommissionen herved de oplysninger, den er i besiddelse af i sin egenskab af EU's repræsentant i bestyrelsen for Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD).

Ulovlig kapitalflugt er en strafbar handling, og de personer, der begår den, vil derfor forsøge at skjule deres aktiviteter for myndighederne, herunder EBRD. EBRD har derfor en politik for bekæmpelse af hvidvaskning og kræver, at pengeinstitutter, som den yder kredit, afgiver erklæringer, som skal tjene til at reducere sandsynligheden for, at Banken uforvarende bliver involveret i sådanne aktiviteter. Desuden er alle EBRD-betalinger til og fra Rusland dækket af de nødvendige tilladelser fra centralbanken.

Ca. en fjerdedel af al EBRD-finansiering sker hos russiske modparter. EBRD's aktiviteter hos russiske modparter er begrænset til finansiering af godkendte projekter, hvor brugen af midler er nøje defineret. EBRD fører streng kontrol med udbetalinger, hvilket betyder, at midlerne så vidt muligt betales direkte til kontrahenterne. Når der benyttes andre udbetalingsmekanismer, såsom særlige konti, afstemmes disse konti regelmæssigt for at sikre, at midlerne anvendes efter hensigten.

Personalet orienteres regelmæssigt om situationen af den person med ansvar for hvidvaskningsbekæmpelse, som Banken udpegede i 1996.

Efter den seneste sag med Bank of New York har EBRD foretaget sin egen kontrol af russiske engagementer og har bedt sine revisorer om at foretage en gennemgang af en række specifikke russiske projekter, som kunne blive udsat for hvidvaskningsaktiviteter. Selv om den eksterne kontrol fortsætter, er Bankens foreløbige vurdering efter dens egen kontrol, at der ikke er nogen projekter, som ved en umiddelbar betragtning rummer en adfærd eller transaktioner, som kunne tyde på hvidvaskning.

Kommissionen har ingen grund til at betvivle ovenstående oplysninger.

(2000/C 170 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1668/99

af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Støtte til unge europæiske kunstnere

Den støtte og de bevillinger, der er fastsat til kunstneriske aktiviteter i medlemsstaterne, er for en stor dels vedkommende udelukkende til rådighed for organisationer og aktiviteter, der udøves i samarbejde mellem flere medlemsstater.

Imidlertid frembringes en stor del af kunstværkerne, kulturarven og den enorme udvikling for Europa af enkeltpersoner, som udøver en funktion af ubestridelig betydning både fra et kulturelt og socialt synspunkt. Men skal ikke glemme, at de enkelte kunstnere inden for de forskellige kunstarter udgør en beskæftigelsesmulighed, som ikke skal undervurderes. De enkelte kunstners værker, som giver udtryk for den vestlige og europæiske filosofi, er et fælles gode for Den Europæiske Unions borgere.

1. Kan Kommissionen oplyse, om der findes programmer med henblik på at støtte enkelte særlige fortjenstfulde kunstners arbejde?
2. Kan Kommissionen oplyse, om der for øjeblikket er ved at blive udarbejdet bestemmelser herom?

3. Kan Kommissionen oplyse, om der findes særlige undersøgelser om kunsten inden for EU og dennes indvirkninger på beskæftigelsen?
4. Kan Kommissionen oplyse, hvad den generelt mener om emnet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Vivian Reding

(5. november 1999)

EF-traktaten tillægger Fællesskabet en vis kompetence på kulturområdet. I henhold til artikel 151 (tidligere artikel 128) skal Fællesskabet ved sin indsats fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne, bidrage til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, idet det respekterer den nationale og regionale mangfoldighed, samt fremme det kulturelle samarbejde imellem medlemsstaterne og med tredjelande og internationale organisationer, der beskæftiger sig med kulturelle forhold.

Fællesskabets indsats på kulturområdet har hidtil været karakteriseret ved tre programmer (Kalejdoskop, Ariane og Raphael), og med henblik på fremtiden er et nyt rammeprogram (»kultur 2000«) nu til endelig behandling i institutionerne.

1. I overensstemmelse med EF-traktaten og subsidiaritetsprincippet har de kulturprogrammer, der er baseret på artikel 151 (tidligere artikel 128) i EF-traktaten, hovedsagelig haft til formål at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne på kulturområdet. Det kommer også til at gælde fremover.

Det betyder derfor i praksis, at Fællesskabets indsats ikke tager sigte på at støtte individuelle kunstnere, men derimod projekter, som har en reel EU-merværdi, og som indebærer et samarbejde mellem flere parter (institutioner, organisationer, enkeltstående grupper) fra mindst tre medlemsstater.

Det er vigtigt at bemærke, at Fællesskabets indsats kun tager sigte på at støtte individuelle kunstnere i forbindelse med bestemte europæiske priser (f.eks. litteratur- og oversætterprisen Aristeion og den europæiske arkitekturpris »Mies van der Rohe«).

2. Da EF-traktatens artikel 151 også udgør retsgrundlaget for det nye rammeprogram »kultur 2000« — som er til endelig behandling i institutionerne — er hovedformålene med programmet nødvendigvis de samme.

3. Den 14. maj 1998 offentliggjorde Kommissionen et arbejdsdokument med titlen »Culture, Industries culturelles et emploi« — kultur, kulturindustrier og beskæftigelse⁽¹⁾.

4. Kommissionen har fornylig udtalt sig om Fællesskabets fremtidige indsats på kulturområdet i sin meddelelse til Europa-Parlamentet vedrørende Rådets fælles holdning til indførelse af et enhedsinstrument for planlægning og finansiering af samarbejdet på kulturområdet. Fællesskabets første rammeprogram for kulturen (2000-2004)⁽²⁾.

⁽¹⁾ SEK(98) 837.

⁽²⁾ SEK(1999) 1227 endelig udg.

(2000/C 170 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1674/99

af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Medicinsk egenbehandling

I Europa Parlamentets beslutning om en industripolitik inden for lægemiddelsektoren, som vedtoges af Europa Parlamentet den 16. april 1996 (A4-0104/96)⁽¹⁾, anses medicinsk egenbehandling for at være et vigtigt element for en langsigtet sundhedspolitik. Dette er i overensstemmelse med Kommissionens holdning og navnlig med meddelelsen af 1. juni 1994 om Fællesskabets handlingsprogram til fremme af sundhed, oplysning, uddannelse og undervisning i forbindelse med handlingsrammen inden for folkesundhed.

Heraf fremgår, at Kommissionen med støtte fra Europa Parlamentet i de forløbne år er gået ind for udvidelsen af en ansvarsbevidst medicinsk egenbehandling, hvilket er i overensstemmelse med befolkningens ønske om selv at gøre mere for den enkeltes sundhed. Dette har allerede medført betydelige aflastninger for de sociale sikringsordninger.

Påtænker Kommissionen at fortsætte denne politik og yderligere at forbedre rammebetingelserne for håndkøbsmedicin?

(¹) EFT C 141 af 13.5.1996, s. 63.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. oktober 1999)

Kommissionen deler det af det ærede medlem fremsatte synspunkt om, at ansvarsbevidst medicinsk egenbehandling og passende rammebetingelser for lægemidler, der er ikke-receptpligtige (håndkøbsmedicin), er et vigtigt emne, som fortjener særlig opmærksomhed. Kommissionen bemærker, at Fællesskabets lægemiddellovgivning allerede giver en detaljeret retlig ramme for markedsføring af lægemidler i Fællesskabet, og at de nuværende retlige forhold kan betragtes som tilfredsstillende.

Der er dog altid mulighed for forbedringer. Ifølge artikel 71 i Rådets forordning (EØF) 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering (¹), offentliggør Kommissionen inden udgangen af år 2000 en generel rapport om erfaringerne med de nye systemer for markedsføringstilladelser for lægemidler. Denne generelle rapport danner grundlag for en revision af Fællesskabets lægemiddellovgivning, herunder de for håndkøbsmedicin gældende regler.

I denne omfattende revision af Fællesskabets lægemiddellovgivning skal man behandle spørgsmål, som er af særlig betydning for håndkøbsmedicin, herunder proceduren med gensidig anerkendelse (særlig at juridisk status omfattes af proceduren med gensidig anerkendelse), antallet af produkter omfattet af den centraliserede procedure, klassificering af lægemidler som håndkøbsmedicin eller receptpligtig medicin, (som for nærværende er omfattet af Rådets direktiv 92/0026/EØF af 31. marts 1992 om klassificering i forbindelse med udlevering af humanmedicinske lægemidler) (²) og kravene og betingelserne for reklame for håndkøbsmedicin, (som for nærværende er omfattet af Rådets direktiv 92/0028/EØF af 31. marts 1992 om reklame for humanmedicinske lægemidler) (³).

Derudover støtter Kommissionen aktioner til fremme af tilvejebringelsen af gode råd og spredning af pålidelige oplysninger om medicinsk egenbehandling inden for rammerne af programmet for sundhed, oplysning, uddannelse og undervisning. I den sammenhæng er man specielt opmærksom på at styrke sundhedspersonalets rolle inden for sundhedsfremme, herunder medicinsk egenbehandling, og at definere angivelser vedrørende medicinsk egenbehandling bedre.

(¹) EFT L 214 af 24.8.1993.

(²) EFT L 113 af 30.4.1992.

(³) EFT L 113 af 30.4.1992.

(2000/C 170 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1676/99 af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Rådet

(22. september 1999)

Om: Jagtsæson for trækfugle

Med Rådets direktiv 79/0409/EØF (¹) om beskyttelse af vilde fugle har den Europæiske Union vedkendt sig, at alle vilde fugle, der er hjemmehørende i medlemsstaternes europæiske område, skal beskyttes.

Medlemsstaterne skal med hensyn til jagten på bestemte fuglearter sikre sig, at principperne for en fornuftig udnyttelse og en økologisk afbalanceret regulering af de pågældende fuglearter, navnlig trækfuglearternes, bestand overholdes. De skal sørge for, at navnlig trækfugle ikke jages i rugetiden eller under de enkelte yngel- og opdrætfaser.

I marts 1994 foreslog Kommissionen en ændring af dette direktiv, hvorefter det overlades til hver enkelt medlemsstat at fastlægge tidsrummet for jagtsæsonen for trækfugle. Kommissionens forslag, som ikke fastsætter nogen samlet afslutning på jagtsæsonen, blev drøftet i Europa Parlamentet. Parlamentets medlemmer gik under afstemningen i februar 1996 ind for, at jagtsæsonen i hele Europa skulle slutte den 31. januar hvert år.

Hvad har Rådet siden gjort for at efterkomme Parlamentets krav?

Nogle medlemsstater har individuelt fastlagt jagtsæsonen for trækfugle på en sådan måde, at bevarelsen af visse fuglearter er i fare. Indledningen af jagtsæsonen i Frankrig for eksempel falder på tidspunkter, hvor fugleungerne endnu er afhængige af deres forældre. Frankrig overtræder dermed artikel 7, stk. 4, i direktiv 79/0409/EØF. Af denne grund blev der allerede indledt en traktatovertrædelsesprocedure.

Hvor langt er man nået i proceduren?

Hvilken foranstaltning agter Rådet at iværksætte, for at bestemmelserne i direktiv 79/0409/EØF gennemføres i alle medlemsstater?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar

(2. december 1999)

Under behandlingen af Kommissionens forslag, som tager sigte på at præcisere medlemsstaternes skønsbeføjelser især med hensyn til datoen for afslutningen af jagtsæsonen, har Rådet navnlig overvejet muligheden for en fælles ophørsdato, som kunne ligge mellem den 31. januar og den 10. marts. I den forbindelse har Rådet noteret sig Europa-Parlamentets udtalelse af 1996 om, at jagtsæsonen i hele Europa skulle slutte den 31. januar hvert år. Rådet har imidlertid endnu ikke fundet en enstemmig løsning på samtlige de problemer, der er rejst i Kommissionens forslag.

For at nå frem til en aftale med så bred tilslutning som muligt er der indledt kontakter mellem de berørte medlemsstater.

(2000/C 170 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1679/99 af Marialiese Flemming (PPE-DE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Antibiotika i foderstoffer

I årtier er antibiotika blevet anvendt som vækstfremmende stoffer ved opfødning af dyr. Anvendelsen af disse stoffer medfører imidlertid risiko for, at sygdomme, der opstår, måske ikke kan behandles med antibiotika, da bakterierne allerede er resistente. Desuden kan rester af disse antibiotika ved fortæring af æg, mælk, kød osv. blive optaget af det menneskelige legeme, hvilket udgør en betydelig sundhedsmæssig risiko.

Sverige forbød allerede den 1. januar 1986 — endnu inden tiltrædelsen af EU — anvendelsen af antibiotika som vækstfremmende stof ved opfødning af dyr. Under østrigsk formandsskab blev der desuden forbudt 4 former for antibiotikatisætning i hele EU.

Vil Kommissionen gå ind for et forbud mod anvendelse af samtlige antibiotika som vækstfremmende stoffer i foderstoffer?

I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at gennemføre et sådant forbud i alle medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. november 1999)

Rådets direktiv 70/0524/EEC af 23. november 1970 om tilsætningsstoffer til foderstoffer⁽¹⁾ indeholder både bestemmelser om godkendelse og om inddragelse af godkendelsen af antibiotika som vækstfremmende stoffer.

Rådet har vedtaget forordning nr. 2821/98 af 17. december 1998 om ændring af Rådets direktiv 70/0524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer for så vidt angår inddragelse af godkendelsen af visse antibiotika⁽²⁾. I forordningen inddrages godkendelsen af 4 antibiotika (virginiamycin, tylosin fosfat, spiramycin og zinkbacitracin) som tilsætningsstoffer til foderstoffer.

Eftersom de fire antibiotika enten var blevet godkendt som lægemidler til mennesker eller fremviste krydsresistens over for den form for antibiotika, der anvendes i lægemidler til mennesker, blev det besluttet, at de udelukkende skal forbeholdes lægemidler til mennesker.

Fire andre antibiotika (monensin, salinomycin, avilamycin og flavofosfolipol) var ikke omfattet af forbudet, da der på det tidspunkt ikke blev anvendt noget stof tilhørende denne gruppe i fremstillingen af lægemidler til mennesker eller dyr.

Sveriges forbud (jævnfør tiltrædelsesakten) om antibiotikatisætning udløb den 31. december 1998. I overensstemmelse med artikel 11 i direktiv 70/0524/EØF suspendede Sverige den 1. januar 1999 godkendelsen af de 4 antibiotika, der stadig er på markedet. Kommissionens og medlemsstaternes repræsentanter i Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler undersøger i øjeblikket den dokumentation, der er indleveret i den forbindelse.

Den 28. maj 1999 afleverede Kommissionens videnskabelige styringskomité sin udtalelse om antimikrobiel resistens. Komitéen formulerede følgende henstilling om antibiotikatisætning til foderstoffer: »brugen af forskellige former for agenser, som anvendes eller kunne blive anvendt i lægemidler til mennesker, skal gradvist reduceres så hurtigt som muligt og i sidste ende afskaffes. Man burde også bestræbe sig på at erstatte de antimikrobielle vækstfremmende stimulatorer, hvor man ikke er vidende om, at der skulle være en risiko for at påvirke bakterielle tarminfektioner, med alternativer, der ikke er antimikrobielle«.

Kommissionen, der allerede tog sådanne forholdsregler i slutningen af 1998 over for 4 antibiotika, undersøger i øjeblikket et femte tilfælde. Den beskæftiger sig også med, hvordan man på lang sigt gradvist kan reducere de resterende antibiotika på den mest hensigtsmæssige måde og erstatte disse med ikke-mikrobielle alternativer.

⁽¹⁾ EFT L 270 af 14.12.1970.

⁽²⁾ EFT L 351 af 29.12.1998.

(2000/C 170 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1680/99

af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Konkurrencefordrejninger på grund af den Europæiske Unions subventioner

Er Kommissionen enig i den opfattelse, at der inden for indsamling og sortering af brugt tøj i Tyskland eksisterer en overkapacitet?

Har Kommissionen kendskab til, at virksomheden SOEX Textil-Vermarktungsgesellschaft mbH, Bad Oldesloe, har fået støtte til opbygningen af en virksomhed i Sachsen-Anhalt, selvom denne virksomhed er markedsførende i Europa på dette område?

I Forbundsrepublikken Tyskland findes der inden for indsamling og sortering af brugt tøj en overkapacitet. Støtten til den markedsførende virksomhed på dette område bevirker, at der opstår en fortrængningskonkurrence. Desuden bevirker dette mulighed for, at den markedsførende virksomhed herved vil kunne indtage en markedsbeherskende position.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(26. oktober 1999)

I slutningen af 1998 blev Kommissionen gjort opmærksom på en eventuelt ulovlig statsstøtte i forbindelse med et anlæg til genbrug af tekstilvarer, som var ved at blive opført af SOEX-gruppen i industriparken i Bitterfeld i Sachsen-Anhalt. Kommissionen skrev derfor til de tyske myndigheder og udbad sig oplysninger om, hvorvidt virksomheden havde modtaget støtte til sine investeringer, og i bekræftende fald hvilket beløb og på hvilket retsgrundlag.

De tyske myndigheder svarede ved brev af 16. november 1998, og bekræftede, at virksomheden havde investeret 76,037 mio. DEM, hvorved der var skabt beskæftigelse for 417 personer, og at den havde modtaget statsstøtte. Ved beslutning truffet af delstaten Sachsen-Anhalt den 7. november 1996 blev virksomheden tildelt en investeringsstøtte bestående af såvel nationale midler som EU-midler til et samlet beløb på 23,419 mio. DEM. Støtteandelen i relation til den samlede investering udgjorde således 32,48 %.

De tyske myndigheder påpegede, at investeringsstøtten blev tildelt under fuld overholdelse af bestemmelserne i 25. rammeplan for »Gemeinschaftsaufgabe regionale Wirtschaftsstruktur«, der er den relevante regionale støtteordning for Tyskland, som er anmeldt til og godkendt af Kommissionen. Det var derfor ikke nødvendigt med en individuel anmeldelse. Ordningen tillod endog støtte til nye investeringer på indtil 35 % af de samlede investeringsomkostninger. Desuden blev projektet godkendt den 11. april 1997 af Kommissionen med henblik på samfinansiering fra Kommissionens side under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) inden for rammerne af det operationelle program for delstaten Sachsen-Anhalt for 1994-1999.

Kommissionen undersøgte de tyske myndigheders oplysninger og konkluderede, at der på grundlag af de foreliggende oplysninger ikke var sket en overtrædelse af fællesskabsreglerne for statsstøtte. Støtten blev tildelt på grundlag af en godkendt støtteordning for nye investeringer i et kriseramte område. De tilladte støtteløfter i henhold til denne ordning var overholdt.

I den forbindelse skal det påpeges, at Kommissionen hidtil normalt ikke har undersøgt individuel statsstøtte til nye investeringsprojekter i kriseramte områder. Den kunne derfor heller ikke vurdere den nye investerings indvirkning på kapaciteten i den pågældende erhvervssektor. Der var kun mulighed for en fritagelse for såkaldte følsomme sektorer som f.eks. skibsbygnings-, motorkøretøjs- og kunstfiberindustrien, for hvilke der gælder særlige regler for kontrollen med statsstøtte. Der skete imidlertid en ændring i forbindelse med de nye multisektorale rammebestemmelser for store investeringsprojekter, som trådte i kraft den 1. september 1998. I henhold til disse rammebestemmelser skal statsstøtte til fordel for store investeringsprojekter anmeldes individuelt, hvis en række tærskler for investeringsbeløb eller statsstøttebetalinger overskrides. I forbindelse med den individuelle vurdering er Kommissionen nu bedre i stand til at undersøge en investerings indvirkning på kapaciteten på det relevante produktmarked og tage hensyn til denne indvirkning, når den fastsætter den maksimale tilladte støtteintensitet.

(2000/C 170 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1682/99

af Christos Zacharakis (PPE-DE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Styrkelse af EU's politik for bybeskyttelse

På baggrund af de tragiske følger af de nylige jordskælv i Grækenland, der viser behovet for en effektiv europæisk politik for imødegåelse af katastrofer (bybeskyttelse), og eftersom Kommissionens ansvarlige

Generaldirektorat XI har placeret denne politik temmelig langt nede på sin prioritetsliste, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvorledes stemmer denne lave prioritering af bybeskyttelsespolitikken overens med de erklæringer, som Prodi fremsatte den 4. maj 1999 om styrkelse af politikken for sikkerhed i Den Europæiske Union?
2. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at styrke den europæiske bybeskyttelsespolitik og etablere et tilfredsstillende samarbejde og udveksling af erfaringer mellem medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. oktober 1999)

1. Civilbeskyttelse sorterer ikke under de politikker, der tager sigte på i EU at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
2. Kommissionen har foreslået Rådet et handlingsprogram nr. 2 for civilbeskyttelse for tidsrummet fra 1. januar 2000 til 31. december 2004⁽¹⁾. Sigtet med dette program er i overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincippet at støtte og supplere den indsats, der gøres i medlemsstaterne med henblik på beskyttelse af personer, miljø og ejendom i tilfælde af naturkatastrofer eller teknologisk fremkaldte katastrofer.

⁽¹⁾ KOM(98) 768 endelig udg. — EFT C 28 af 3.2.1999 samt ændret forslag KOM(1999) 400 endelig udg.

(2000/C 170 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1683/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(22. september 1999)

Om: Uddeling af mælk i skoler

Kan Kommissionen oplyse, om den har planer om at afskaffe eller nedskære støtten til uddeling af mælk i skoler? Denne ordning gavner børn i fattige områder — navnlig som en kilde til kalcium — samt de lokale mælkeproducenter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. oktober 1999)

Kommissionen kan bekræfte, at den har indledt drøftelser om Fællesskabets rolle ved uddeling af mælk på skoler og dets finansielle tilskud hertil. Baggrunden for dette initiativ er behovet for en kritisk gennemgang af støtteforanstaltninger, der tynger Fællesskabets budget meget. Udgifterne til Fællesskabets program for skolemælk andrager over 100 mio. €.

Det er på denne baggrund, at Kommissionen anmodede om en ekstern undersøgelse, hvis konklusioner er temmelig kritiske med hensyn til foranstaltningens costbenefit. I mellemtiden er undersøgelsens konklusioner blevet yderligere drøftet og behandlet.

På grundlag af disse drøftelser vil Kommissionen overveje, om den skal forelægge en forslag om ordningens fremtid, som Rådet skal tage stilling til i samråd med Parlamentet.

(2000/C 170 E/085)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1684/99
af Reino Paasilinna (PSE) til Kommissionen**

(22. september 1999)

Om: Pensionsalder for brandmænd

Pensionsalderen for brandmænd i Finland er 65 år, mens den i de øvrige europæiske lande er fastsat ud fra hvert enkelt lands lovgivning. På det fælles møde om brandslukningspersonalets ansættelses- og arbejdsvilkår, der blev afholdt i Geneve den 9. -16.5.1990, anbefalede Den Internationale Arbejdsorganisation, ILO, at pensionsalderen for brandmænd blev nedsat væsentligt. Brandmændenes arbejde er som bekendt hårdt og farligt, og det ville være rimeligt, at ILO's henstilling blev fulgt i alle EU-lande.

Agter Kommissionen at udarbejde en bestemmelse eller i hvert fald en henstilling om nedsættelse af pensionsalderen for brandmænd i alle EU-lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(26. oktober 1999)

Kommissionen har ikke til hensigt at foreslå en harmonisering af pensionsalderen for brandmænd i medlemsstaterne.

(2000/C 170 E/086)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1690/99
af Rosa Díez González (PSE) til Rådet**

(20. september 1999)

Om: Dødsdommen i USA over den spanske statsborger Joaquín José Martínez

Den 2. november 1999 vil Højesteret i Florida, USA, behandle anken over dødsdommen over den spanske statsborger Joaquín José Martínez, som sidder fængslet på dødsgangen i fængslet i Starke, USA. Forsvaret for denne unionsborger har fremhævet de manglende rettergangsgarantier og krænkelsen af princippet om forhåndsformodning om uskyld, som har ført til denne uhørte dom, og som stadig kendetegner mange stater i USA.

På grund af sagens hastende karakter og i betragtning af denne umenneskelige strafs uoprettelighed bedes følgende oplyst:

1. Hvad har Den Europæiske Unions Råd gjort — på baggrund af de beslutninger og resolutioner, der er vedtaget af henholdsvis Europa-Parlamentet og De Forenede Nationer, samt artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention osv. — for at sikre overholdelsen af et globalt moratorium for henrettelser (Europa-Parlamentets beslutning af 18. juni 1998) og endelig afskaffelse af en straf, der krænker de meste elementære demokratiske værdier?
2. Hvad kan Rådet gøre, og hvad agter det at gøre for at hindre henrettelsen af unionsborgeren Joaquín José Martínez og sikre ham en fri og retfærdig rettergang?

Svar

(2. december 1999)

1. EU's indsats mod anvendelsen af dødsstraf er et vigtigt element i EU's generelle menneskerettigheds-politik. I juni 1998 vedtog Rådet retningslinjer for EU's politik over for tredjelande i spørgsmålet om dødsstraf. Det endelige mål er universel afskaffelse af dødsstraf. Med henblik på at nå dette mål opfordrer Rådet stater, hvor der stadig er dødsstraf, til at indføre et moratorium og lægger vægt på, at minimums-regler overholdes. Det tilskynder endvidere staterne til at blive part i internationale retsakter, som forbyder dødsstraf.

2. På linje med disse retningslinjer tog EU på 55. møde i FN's Menneskerettighedskommission i Genève (1999) for første gang som samlet enhed initiativ til at forelægge et udkast til resolution om dødsstraf, som inden da var blevet forelagt af Italien. Initiativet vandt meget stor tilslutning. Dette udkast til resolution indeholdt ikke blot et stærkere sprog end de tidligere resolutioner, men det fik også tilslutning fra et større antal stater — 72 stater imod 65 i 1998. EU tog i forbindelse med Menneskerettighedskommissionens møde også initiativ til at afholde et diskussionspanel om dødsstraf, hvori ngo'er og regeringsrepræsentanter fra forskellige lande deltog.

3. På baggrund af den tilslutning, som udkastet til resolution om dødsstraf fik på 55. møde i FN's Menneskerettighedskommission, forelagde EU ligeledes for første gang et udkast til resolution om dødsstraf på FN's Generalforsamlings 54. samling, som fandt sted i år. I resolutionen opfordres alle stater, som stadig har dødsstraf, til bl.a. at fastlægge et moratorium for henrettelser med henblik på helt at afskaffe dødsstraffen. Rådet er overbevist om, at dette EU-initiativ vil styrke den internationale tendens hen imod fuldstændig afskaffelse af dødsstraffen yderligere.

4. Ud over generelle initiativer i multi- eller bilaterale sammenhænge er der situationer, hvor Den Europæiske Union tager specifikke skridt i individuelle tilfælde. Den Europæiske Union er i særlig grad bekymret over tilfælde, som krænker minimumsreglerne for menneskerettigheder. Dødsstraf bør f.eks. under ingen omstændigheder idømmes personer, der var under 18 år på det tidspunkt, hvor den strafbare handling blev begået, gravide kvinder eller kvinder med børn samt personer, der lider af en sindssygdom. Den Europæiske Union lægger også stor vægt på, at normer, som giver retlige minimumsgarantier, overholdes, f.eks. klart og overbevisende bevismateriale, domstolens kompetence, nøje overholdelse af procedurerne samt tilstrækkelig juridisk bistand.

5. I tilfældet med Joaquín José Martínez vil Den Europæiske Union nøje følge resultaterne af hans appel til Floridas højesteret og reagere på baggrund af de ovenfor anførte principper.

(2000/C 170 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1692/99

af Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Foranstaltninger til fordel for ældre

Budgetposterne for foranstaltninger til fordel for ældre — konto B3-4104 — i 1996 og 1997 — blev blokeret som følge af Det Forenede Kongeriges klage til Domstolen over manglende retsgrundlag.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den nuværende situation for disse konti til fordel for ældre er, og om den anser det for muligt, at beløbene for 1996 og 1997 frigives?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. november 1999)

Parlamentet, Rådet og Kommissionen indgik den 17. juli 1998 en interinstitutionel aftale om retsgrundlag og gennemførelse af budgettet. Ifølge denne aftale kræves der for at bruge midler fra fællesskabsbudgettet et »grundlæggende« redskab (sekundær lovgivning som retsgrundlag for Fællesskabets foranstaltning og brugen af de midler, der er opført på budgettet) med kun ganske bestemte undtagelser. I lyset af denne interinstitutionelle aftale var det Det Forenede Kongeriges opfattelse, at det ikke længere var nødvendigt at videreføre sag C-239/96 om standsning af Kommissionens indkaldelse af ansøgninger om tilskud fra budgetkonto B3-4104, og sagen blev trukket tilbage.

En undtagelse, der er tilladt i henhold til den interinstitutionelle aftale, er finansieringen af forberedende foranstaltninger, som skal bane vejen for forslag til vedtagelse af fremtidige fællesskabsforanstaltninger. På dette grundlag blev der givet støtte til foranstaltninger vedrørende ældre i 1998 over budgetkonto B3-4116

(samarbejde med ikke-statslige organisationer og sammenslutninger dannet af socialt udstødt og ældre) i form af forberedende foranstaltninger til fællesskabsforanstaltninger på grundlag af artikel 137 i EF-traktaten (tidligere artikel 118) om bekæmpelse af social udstødelse. Der blev udsendt en første indkaldelse af forslag til forberedende aktioner i oktober 1998 og der blev i den sammenhæng finansieret 40 projekter.

I budgettet for 1999 blev budgetkonto B3-4104 inddraget i budgetkonto B3-4112 (forberedende foranstaltninger til bekæmpelse og forebyggelse af social udstødelse). Der blev offentliggjort flere indkaldelser i juni 1999 under denne konto om imødegåelse af udelukkelse af ældre og andre typer af udstødelse, og Kommissionen evaluerer i øjeblikket de indkomne forslag.

(2000/C 170 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1695/99

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: EU-koordinator Hombach

Den af EU udnævnte internationale koordinator for genopbygning af Balkan har i ugevis været under mistanke for at være indblandet i omfattende bestikkelsesaffærer (stikord: privat hus i Mülheim og luksusedmose i Canada). Disse tungtvejende beskyldninger har fået ham til den 27. august 1999 frivilligt at opgive sine partifunktioner.

På baggrund af denne langt fra opklarede og yderst uigennemskuelige situation samt de helt uforståelige og uhensigtsmæssige planer om at lægge hans kontor i Bruxelles i stedet for direkte i nærheden af det område, hvori han skal udøve sit hverv, bedes Rådet besvare følgende: Har Kommissionen planer om at anbefale Hombach at træde tilbage fra sin ansvarsfulde post som EU-udsending for den demokratiske og økonomiske genopbygning af Balkanområdet?

Det ville endvidere under de givne omstændigheder og af hensyn til gennemsigtigheden være tilrådeligt offentligt at bekendtgøre størrelsen af den godtgørelse, som Hombach er blevet lovet for at påtage sig dette hverv. Agter Kommissionen at gøre dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(9. november 1999)

I henhold til traktaten om Den Europæiske Union (artikel 18 tidl. artikel J.8) kan Rådet udpege en særlig repræsentant.

De pågældende spørgsmål vedrørende aflønningen af den særlige repræsentant er anført i en »finansiel erklæring«, som i henhold til artikel M i den inter-institutionelle overenskomst om finansiering af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik af 16. juli 1997, er meddelt til Parlamentet af Rådet.

(2000/C 170 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1699/99

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Diskriminering af immigranter i Luxembourg med hensyn til adgangen til socialhjælp

Immigranter fra andre medlemsstater, der er bosiddende og arbejder i Luxembourg, udsættes for diskriminering, når de ansøger om socialhjælp. Afgørelsen om ydelse af en sådan støtte er betinget af en erklæring om ejendom i oprindelseslandet, der lægges til grund for den pågældende afgørelse.

Er Kommissionen bekendt med dette forhold, og mener den i benægtende fald ikke, at de luxembourgske myndigheders adfærd er et brud på princippet om lige behandling? Hvad agter Kommissionen at gøre for at løse dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. november 1999)

Kommissionen antager, at det ærede parlamentsmedlem henviser til de luxembourgske bestemmelser om ret til en garanteret minimumsindtægt, som er indført som led i bekæmpelse af social udstødelse i Luxembourg.

De luxembourgske bestemmelser gør denne ydelse afhængig af, hvilke midler den pågældende råder over, og heri indgår også fast ejendom, både i Luxembourg og i udlandet.

I betragtning af Domstolens retspraksis⁽¹⁾ mener Kommissionen ikke, der er tale om diskrimination mellem nationaliteter i denne forbindelse. I dommen hedder det: »traktatens artikel 7 og 48⁽²⁾... forbyder ikke — men kræver heller ikke — at medlemsstaternes institutioner ligestiller en omstændighed, som indtræffer i en anden medlemsstat med en tilsvarende omstændighed, som, hvis den var indtruffet på nationalt område, havde medført fortabelse eller suspension af retten til kontantydelse».

⁽¹⁾ Jf. i et lignende tilfælde Domstolens dom af 28.6.1978 i sag 1/78, Kenny (Sml. 1978, s. 1489).

⁽²⁾ Nu ændret til EF-traktatens artikel 12 og 39.

(2000/C 170 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1700/99

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Gennemførelse af direktiv 93/0104/EF om arbejdstid

Den manglende gennemførelse af direktiv 93/0104/EF⁽¹⁾ om »arbejdstid« i luxembourgske lov medfører, at arbejdstagerne inden for en række erhvervssektorer, herunder især hotel- og restaurationssektoren, har en meget lang arbejdstid og er tvunget til at arbejde i langt flere timer end normen på europæisk plan.

Vil Kommissionen oplyse om den aktuelle situation, og hvilke aktioner den har iværksat for at få de luxembourgske myndigheder til at gennemføre ovennævnte direktiv og dermed opfylde fællesskabslovgivningens bestemmelser?

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(4. november 1999)

De luxembourgske myndigheder har meddelt Kommissionen deres nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 93/0104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter af arbejdstidens tilrettelæggelse. Kommissionen foretager i øjeblikket en grundig analyse af denne lovgivning. En rapport om gennemførelsen af direktiv 93/0104/EF i medlemsstaterne skal forelægges i begyndelse af år 2000.

(2000/C 170 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1708/99**af Hervé Novelli (PPE-DE) til Rådet**

(30. september 1999)

Om: Uoverensstemmelse mellem EU's regionalpolitik og visse beslutninger truffet af de franske myndigheder

Departementet Indre-et-Loire er for øjeblikket genstand for overvejelser omkring en ny områdeinddeling i forbindelse med EU's regionalpolitikreform. Nouatre kommune i kantonen Sainte-Maure, der hidtil har været berettiget til støtte fra EFRU under mål nr. 5b, vil muligvis kunne komme i betragtning under mål nr. 2.

Sideløbende hermed har de franske myndigheder imidlertid truffet en beslutning, der sigter på næsten helt at lukke kasernen i Nouatre, som har 400 ansatte, heraf 250 civile, hvilket vil være et hårdt slag for økonomien i lokalområdet. Skolen i Nouatre, hvorpå de ansattes børn går, vil f.eks. blive truet af nedlæggelse i en mere eller mindre nær fremtid.

1. Mener Rådet ikke, at der er et uholdbart modsætningsforhold mellem dets regionalpolitiske mål for Indre-et-Loire og den beslutning, som de franske myndigheder uden at rådføre sig med nogen har truffet i en kommune i det omtalte departement?
2. Mener Rådet ikke, at det bør rette henvendelse til den franske regering for at bringe denne uoverensstemmelse ud af verden?
3. Har Rådet generelt kendskab til andre lignende tilfælde, og hvilke foranstaltninger agter det at træffe for fremover at undgå tilsvarende modsætningsforhold?

Svar

(9. december 1999)

1. Rådet vedtog i juni den nye forordning om strukturfondene, der fastlægger de prioriterede mål, de almindelige principper og programmeringsmetoden for perioden 2000-2006.
2. I henhold til denne forordning påhviler det Kommissionen at vurdere sammenhængen mellem udviklingsstrategierne for mål 2-regionerne, som de præsenteres af medlemsstaterne, og målene i Fællesskabets regionalpolitik.

Det tilkommer hverken Rådet at gribe ind i dette arbejde eller at kommentere medlemsstaternes politikker og nationale valg.

(2000/C 170 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1717/99**af Lucio Manisco (GUE/NGL) og Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet**

(30. september 1999)

Om: Bombardering af de irakiske folk

USA's og Storbritanniens luftvåben har i månedsvis i stilhed bombarderet Irak og spredt ødelæggelse og død blandt de civile, uden at der i denne henseende foreligger nogen resolution fra FN eller nogen anden international organisation.

Kan Rådet tilslutte sig erklæringen fra talsmanden for den franske regering i FN, ifølge hvilken »vi må give udtryk for dyb bekymring over fortsættelsen af disse angreb, som bliver stadig hyppigere, og hvis formål vi ikke forstår«?

Svar

(2. december 1999)

Rådet er dybt foruroliget over den alvorlige situation i Irak

Det er af den opfattelse, at varig sikkerhed og stabilitet i regionen samt det irakiske folks levevilkår er de vigtigste overvejelser, som FN's Sikkerhedsråds må gøre sig i bestræbelserne på at nå frem til en aftale om Irak.

(2000/C 170 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1721/99

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Behov for omgående anvendelse af sikkerhedsregler i forlystelsesparker

Ulykken med en fireårig dreng, som for nylig blev dræbt i en forlystelsespark i Torrevieja (Alicante) efter at være blevet slynget ud af en af de opstillede forlystelser, er den sidste i rækken af sørgelige ulykker, der er sket på grund af fejl i denne form for forlystelser. Den pågældende ulykke fandt sted, medens borgerne i Alicante endnu havde en anden ulykke i frisk erindring, hvor et barn mistede livet efter at have fået et elektrisk stød i en forlystelse, der var opstillet i Campello.

Ifølge en af Kommissionen finansieret undersøgelse fra 1995 er de ulykker, som sker i forlystelsesparker, den form for ulykker i fritiden, der medfører flest hospitalsophold. Undersøgelsen viste desuden, at kravene til kontrol og inspektion af udstyr var meget forskellige i alle medlemsstaterne, og at de forskellige landes lovgivning i betydelig grad afveg fra hinanden. Desuden havde Kommissionen været i færd med at udarbejde et forslag til direktiv, som aldrig blev gennemført, fordi – efter hvad der blev oplyst til Europa-Parlamentet – topmødet i Edinburgh i 1992 fik Kommissionen til at ændre sin prioritering og træffe beslutning om at trække det lovgivningsmæssige forslag om tekniske krav til forlystelsesparker tilbage. Til sidst besluttede Kommissionen at overdrage det til den europæiske standardiseringsorganisation at udarbejde EU-standarder med tekniske specifikationer for udstyr i forlystelsesparker.

Den spanske forbrugerorganisation har på baggrund af ulykken i Alicante udtrykt bekymring over, at disse standarder først vil træde i kraft, når de er blevet godkendt i løbet af to år, og har gjort opmærksom på, at der i Spanien findes et foruroligende lovgivningsmæssigt tomrum med hensyn til de krav, som forlystelser skal opfylde.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt processen med bekendtgørelse og vedtagelse af EU-forskrifter for forlystelsesparker er kommet? Hvornår og hvordan vil EU-borgerne i praksis kunne få glæde af forskrifter på dette område? Hvad agter Kommissionen i betragtning af de alvorlige ulykker, der er sket i disse forlystelser, at gøre for at fremskynde anvendelsen af de forskrifter, der vedtages, over hele EU? Mener Kommissionen ikke, at den bør genoverveje sin afgørelse fra 1992 med henblik på at kunne give disse regler status som direktiv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. november 1999)

Kommissionen deler fuldt ud det ærede medlems bekymringer med hensyn til sikkerheden i forlystelsesparker, så meget mere som det generelt er børn, det går ud over, når sikkerheden ikke er i orden. Kommissionen er dybt berørt over den ulykke, der skete for nylig, og som medførte et fireårigt barns død.

Det ærede medlems analyse af situationen er baseret på oplysninger, som Kommissionen har leveret, bl. a. i forbindelse med besvarelsen af forespørgsel E-3167/98 fra Anita Pollack (1) og H-0669/97 fra Frederik A.A. Willockx i spørgetiden under Parlamentets mødeperiode i september 1997 (2).

Det drejer sig nærmere bestemt om den undersøgelse, Kommissionen var med til at finansiere i 1995, og som viste, at ulykker i forbindelse med denne type fritidsaktiviteter medførte hospitalsindlæggelse i gennemsnitligt 7,8 % af tilfældene mod 5,5 % for de øvrige ulykker, der var registreret af Det europæiske overvågningssystem for ulykker i hjemmet og i fritiden (EHLASS 1987-1988), og at de nævnte ulykker udgjorde 1,2 % af de registrerede ulykker. Denne procentsats indbefatter sandsynligvis også ulykker på legepladserne.

Da konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Edingburgh i 1992 ikke er draget i tvivl, vil Kommissionen fortsætte det arbejde, den har indledt, da den pålagde Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) at udarbejde harmoniserede standarder for forlystelsesparker.

Ifølge CEN vil man gå i gang med undersøgelserne vedrørende disse standarder i løbet af første halvdel af år 2000.

(¹) EFT C 135 af 14.5.1999.

(²) Europa-Parlamentets forhandlinger (september 1997).

(2000/C 170 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1723/99

af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Foranstaltninger til bekæmpelse af den amerikanske dominans på Internettet

Hvordan kan Den Europæiske Union klare udfordringerne i forbindelse med det såkaldte »andengenerationsinternet«?

Hvordan kan Den Europæiske Union sikre, at der iværksættes egentlige programmer til samordning af forskningslaboratorierne og tildeles de yderligere bevillinger, som er nødvendige for at styrke Europas stilling i forhold til den amerikanske dominans inden for Internet-infrastrukturene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(29. november 1999)

Hvis Europa i fuldt omfang skal være med i den fremtidige udvikling af Internet, er det af afgørende betydning, at vore videnskabsfolk og forskere deltager aktivt i opbygningen af dette. Det er på denne baggrund, at EU støtter forskningen på dette område for at sikre, at Europa er på forkant med den seneste udvikling. I forbindelse med den første indkaldelse af forslag under IST-programmet (informationssamfundsteknologier), der indgår i det femte rammeprogram, er der allerede blevet tildelt 300 mio. EUR til 138 samarbejdsprojekter vedrørende udviklingen af den næste generation af netteknologi og applikationer til udnyttelse af mulighederne i forbindelse hermed.

Dette område vil sandsynligvis være et højt prioriteret område under hele det femte rammeprogram (1999-2002). Den rådgivende IST-ekspertgruppe, der rådgiver Kommissionen om udviklingsprogrammer, har identificeret en række centrale områder, hvor den europæiske industri har potentialet til at blive førende på verdensplan — f.eks. mobil, trådløs og optisk teknologi til nettet. Disse prioriterede områder vil manifestere sig i næste års arbejdsprogram.

Det er dog ikke bare et spørgsmål om teknologi. Der er også vigtige lovgivningsmæssige og juridiske spørgsmål, der har betydning for udviklingen af Internet, og EU arbejder aktivt med disse. EU har ikke mindst overvejet lovgivningen på dette område for at skabe juridisk sikkerhed på området og derved fremme udviklingen af nye tjenester, ikke mindst i forbindelse med elektronisk handel.

Det overordnede mål med arbejdet er at sikre et åbent og konkurrencedygtigt europæisk marked på dette område. Kommissionen vedtog den 10. november 1999 meddelelsen »Fastlæggelse af nye rammestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester — Revurdering af kommunikationslovgivningen i 1999«. I denne meddelelse redegøres for Kommissionens holdning med hensyn til de nye lovgivningsmæssige rammer for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester, og der iværksættes en offentlig høring. Efter afslutningen af det offentlige høring vil Kommissionen i andet

kvartal af år 2000 fremsætte lovgivningsforslag. Det vigtigste budskab i meddelelsen er, at priser skal reduceres gennem øget konkurrence og lettelse af de administrative byrder, som teleoperatørerne er pålagt. Dette skulle føre til lavere adgangspriser og derved fremme udbredelsen af Internet i Europa. Kommissionen vil desuden snart vedtage en henstilling om samtrafiktakster for lejede kredsløb, og hovedformålet er at få nedbragt priserne på Internet-tjenester. Endnu en henstilling, denne gang om adgang til lokale net og især til særskilt udbud af abonnentkredsløb, vil blive vedtaget næste år, og dette skulle have yderligere betydning for fremme af adgangen til konkurrencedygtige Internet-tjenester ved høj hastighed.

Efterhånden som Internet er blevet mere udbredt og kommercialiseret, er styringen af dette nye værktøj også blevet professionaliseret, og det er nu også af vital betydning for Europas interesser. EU og medlemsstaterne har derfor også deltaget aktivt i etableringen af en organisation til forvaltning af navne og numre (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN)), der er et ikke-kommercielt organ, der tager sig af domænenavne, tildeling af adresser til informationsudbydere (IP-adresser) og internetprotokoller.

EU sikrer allerede en sammenkobling af høj kvalitet mellem europæiske forskningslaboratorier gennem det transeuropæiske TEN-155 net (der afløser TEN-34). Med dette net forbindes forsknings- og uddannelsesnet med en kapacitet på 155 Megabit pr. sekund (Mbits/s). EU vil fortsat investere i en opgradering af infrastrukturen for forskernet under det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling.

I IST-programmet er det afsat et budget på 161 mio. EUR til »forskningsnetværk«. Der vil blive ydet støtte til både oprettelse af et net af verdensklasse i Europa og til eksperimentel udnyttelse af dette net. I forbindelse med denne aktivitet vil forskningslaboratorier eksperimentere med nye former for samarbejde, som udnytter fordelene ved højhastighedsforbindelse til Internet.

Ifølge Kommissionens opfattelse mobiliseres der allerede store ressourcer til forskningsprogrammer for at sikre, at de europæiske forskere har adgang til Internet-infrastrukturer af verdensklasse, og for at støtte samarbejdsprojekter inden for forskning og udvikling, der skal bidrage til udvikling af ny teknologi på dette område. Det skal dog bemærkes, at det inden for mange centrale områder med betydning for udviklingen af Internet, f.eks. nationale forskningsinfrastrukturer og forbindelse af skoler i netværk, er medlemsstaterne og industrien, der skal foretage investeringer. Kommissionen gør hvad den kan for at sikre, at alle medlemsstaterne indser nødvendigheden af at investere på dette område.

(2000/C 170 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1728/99

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(29. september 1999)

Om: Nyorientering inden for sundhedspolitikken

Inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik stiller Den Europæiske Union hvert år 1.000 mio. euro til rådighed til subvention af tobaksdyrkning. I modsætning hertil er der til finansiering af programmet »Europa mod kræft« kun afsat 11 mio. euro. Samtidig konstateres imidlertid et stadigt stigende antal svulster.

På grund af dette forhold spørges Kommissionen, om den agter

- at sikre en gradvis omfordeling af de finansielle midler til fordel for folkesundheden;
- at opnå en tilbagegang i nikotinforbruget ved at hæve priserne for tobaksvarer;
- ved hjælp af lovgivning på området bedre at kontrollere de forskellige indholdsstoffer i tobaksvarer;
- fremover at betragte den såkaldte »tobakskontrol« som et prioriteret mål inden for den europæiske sundhedspolitik, således som den nye kommissær for forbrugerbeskyttelse og sundhed, David Byrne, har erklæret det under sin høring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. november 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens rapport⁽¹⁾ fra september 1999 om de aktioner, Kommissionen har gennemført på fællesskabsplan siden offentliggørelsen af Kommissionens meddelelse fra 1996⁽²⁾. Flere aktioner har direkte forbindelse til det ærede medlems spørgsmål. Fonden for forskning og oplysning, der blev oprettet i 1994 i forbindelse med reformen af den fælles landbrugspolitik med Rådets forordning (EØF) 2075/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for råttobak⁽³⁾, der er gennemført med Kommissionens forordning (EØF) 2427/93⁽⁴⁾, er blevet styrket, idet tobaksavlernes bidrag til fonden er blevet sat op fra 1 % til 2 %.

Med hensyn til beskatningen af tobaksvarer blev Rådets direktiv 1999/0081/EF om ændring af direktiv 92/0079/EØF om indbyrdes tilnærmelse af cigaretafgifterne, direktiv 92/0080/EØF om indbyrdes tilnærmelse af afgifterne på andre former for forarbejdet tobak end cigaretter og direktiv 95/0059/EF om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift vedtaget den 29. juli 1999⁽⁵⁾.

I 1997 bad Kommissionen alle medlemsstaterne om oplysninger vedrørende deres politik mht. tilsætningsstoffer i cigaretter. Analysen af svarene viser, at de gældende bestemmelser er meget forskellige, og giver et overblik over den juridiske situation i medlemsstaterne mht. tilsætningsstoffer i tobaksvarer. Der bør tages hensyn til disse forhold ved enhver fremtidig fællesskabslovgivning.

Siden vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/43/98 af 6. juli 1998⁽⁶⁾ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse har Kommissionen gennemgået de gældende direktiver om mærkning af tobaksvarer og øvre grænser for cigaretters tjæreindhold endnu en gang. Efter at der er fremsat forslag i meddelelsen, efter at Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg har afgivet udtalelse, efter henstillingerne fra det højststående udvalg af kræfteksperter og i lyset af bemærkningerne fra industrien og de ikke-statslige organisationer er denne gennemgang nu afsluttet. Det fremkomne resultat vil blive fremsendt til Europa-Parlamentet og Rådet, når Kommissionen har vedtaget det.

⁽¹⁾ KOM(1999) 407 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(96) 609 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽⁴⁾ EFT L 223 af 2.9.1993.

⁽⁵⁾ EFT L 211 af 11.8.1999.

⁽⁶⁾ EFT L 213 af 30.7.1998.

(2000/C 170 E/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1731/99

af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Rådet

(30. september 1999)

Om: Det fængslede moldoviske parlamentsmedlem Ilie Ilascu

Det moldoviske parlamentsmedlem Ilie Ilascu holdes fængslet i den moldoviske udbyrderprovins Transdnister, uden at der har været holdt en retfærdig rettergang. Den selvbestaltede Sovjetrepublik Transdnister har med støtte fra den Fjordende Russiske Armé fængslet ikke-russiske etniske ledere, hvoriblandt Ilie Ilascu er den mest prominente.

Vil udenrigsministrene rejse dette spørgsmål på det næste møde i Samarbejdsrådet i EU-Rusland og rapportere tilbage til Parlamentet?

Svar

(2. december 1999)

Rådet følger nøje menneskerettighedssituationen i Transnistria og især det moldoviske parlamentsmedlem, Ilie Ilascu tilfælde. EU-trojkaen af højtstående embedsmænd rejste under sit besøg i Tiraspol den 15. oktober 1999 spørgsmålet om Ilie Ilascu over for Transnistrias myndigheder.

Transnistria-spørgsmålet generelt blev rejst på ministertrojkamødet med Rusland den 7. oktober i Moskva, men det er ikke sat på den dagsorden, der er aftalt mellem EU og Rusland for det forestående topmøde.

Rådet vil benytte sig af enhver anden passende lejlighed til at udøve pres for hurtigt at få genoptaget sagen mod Ilie Ilascu og vil holde Europa-Parlamentet behørigt underrettet.

(2000/C 170 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1734/99

**af Enrico Ferri (PPE-DE), Antonio Tajani (PPE-DE),
Francesco Fiori (PPE-DE), Renato Brunetta (PPE-DE)
og Stefano Zappalà (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. september 1999)

Om: Forslag til italiensk lov om lige adgang til medierne under en valgkamp

Finder Kommissionen inden for rammerne af fri udveksling af tjenester i det indre marked, at det forslag til lov, som statsminister D'Alema og kommunikationsminister Cardinale har forelagt, og som blev meddelt det italienske Senats Præsidium den 23. august 1999 (senatsretsakt nr. 4197) om »bestemmelser vedrørende lige adgang til medierne under en valgkamp og i forbindelse med en folkeafstemning og med henblik på politisk kommunikation«, og som indeholder bestemmelser, der tager sigte på at regulere den politisk-valgtekniske information og propaganda gennem radio og tv, men ligeledes gennem »nettjenester« (artikel 1, 3, 4 og 10), er foreneligt med bestemmelserne i EU-direktiv 98/0048/EF⁽¹⁾? Mener Kommissionen i givet fald ikke, at forskrifterne i EU-direktivet er blevet anvendt?

I henhold til ovennævnte direktiv har hver EU-medlemsstat pligt til at underrette Kommissionen om et hvilket som helst forslag til national lov eller nationale bestemmelser, som vedrører området »informationssamfundets tjenester«, dvs. nettjenester. Da der i det foreliggende tilfælde er tale om tjenesteydelser, der ydes mod betaling, henhører de propagandaaktiviteter, som er fastsat i den omtalte nationale lov, under Rom-traktatens og dermed direktiv 98/0048/EF's anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. november 1999)

Som allerede anført i svaret på skriftlig forespørgsel P-1608/99 af Antonio Tajani⁽¹⁾, som der henvises til, indeholder det lovforslag, som de ærede parlamentsmedlemmer omtaler — i det mindste i henhold til de oplysninger, der for øjeblikket er til rådighed — artikler, som udtrykkeligt tager sigte på at regulere den politisk-valgtekniske propaganda gennem nettjenester.

I forespørgslen påpeges det med rette, at lovforskrifter om tjenester i informationssamfundet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/0048/EF af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/0034/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter⁽²⁾ skal anmeldes formelt og i tide til Kommissionen, før de kan godkendes endeligt på nationalt plan.

I direktivet bestemmes det navnlig, at udkastet til lov på det tidspunkt, hvor det anmeldes, skal »befinde sig på et forberedende stadium, hvor det stadig er muligt at foretage væsentlige ændringer« (artikel 1, stk. 12), således at Kommissionen og de øvrige medlemsstater om nødvendigt kan forhindre, at den pågældende lovforskrift vil afstedkomme nye hindringer for den frie bevægelighed af onlinetjenester på det indre marked.

Hvis der godkendes nationale lovforskrifter som dem, der refereres til af de ærede parlamentsmedlemmer, uden at dette på forhånd er anmeldt i overensstemmelse med direktiv 98/0034/EF, som ændret ved direktiv 98/0048/EF, medfører dette, at de pågældende forskrifter ikke finder anvendelse og ikke kan gøres gældende over for tredjemand.

Det pågældende lovforslag er ikke blevet anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med omtalte direktiv.

(¹) EFT C 27 E af 29.1.2000, s. 146.

(²) EFT L 217 af 5.8.1998.

(2000/C 170 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1737/99
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Projekt for forvaltning af fast byaffald i Galicien og omlastestationen i Vilaboa

For Sogama-projektet (¹) for forvaltning af fast byaffald i Galicien gælder der for perioden 1997-1999 en finansieringsplan på 155.238.273 ECU, hvoraf 54,88 % hidrører fra offentlige midler (hvor Samhørighedsfonden tegner sig for 85 %), mens 45,12 % stammer fra den private sektor. I projektbeskrivelsen tales der om begrænsning, genanvendelse og genudnyttelse af affaldet, men i realiteten er der grundlæggende tale om forbrænding, hvortil langt den største del af midlerne er afsat. Med Sogama-projektet opmuntres der til en forøgelse af affaldsmængden, ligesom andre offentlige galiciske projekter, hvis grundlag er begrænsning, genindvinding og genudnyttelse, ikke indgår.

Desuden skal omlastestationen i Vilaboa, som ikke optrådte i det oprindelige projekt, placeres i en dal, som særligt velegnet til beboelse, et valg som udelukkende skyldes interesser hos provinsens regerende parti. Dette indebærer for Vilaboa kommune en urimelig materiel og miljømæssig belastning, idet endog byer som Vigo og Pontevedra skal betjenes af anlægget.

Hvad vil Kommissionen gøre for at hindre, at Sogama-projektet gennemføres på den beskrevne måde og for at hindre, at der placeres en omlastestation i Vilaboa?

(¹) EFT C 244 af 27.8.1999, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(9. november 1999)

Projekt 97/11/61/047, der finansieres af Samhørighedsfonden og også benævnes »Sogama-projektet«, indgår i det autonome område Galiciens plan for forvaltning af fast byaffald, som tager sigte på en langsigtet forbedring af regionens utilstrækkelige kapacitet på dette område. For at nå de specifikke mål, der er fastlagt i planen, har regionalregeringen udviklet et program for begrænsning, genanvendelse, kollektiv indsamling og genbrug af fast affald, som vil blive understøttet af aktioner til sensibilisering af borgerne.

I den forbindelse omfatter Sogama-projektet opførelse af en række komplekse anlæg, som det vanskeligt ville være muligt at opføre uden støtte fra Fællesskabet. De øvrige aktioner, der er planlagt med henblik på en virkeliggørelse af den samlede plans mål, vil blive gennemført af de nationale myndigheder, som også har ansvaret for at integrere ethvert projekt eller initiativ, der vil kunne bidrage til planens endelige gennemførelse. Kommissionen har dog betinget enhver støtteudbetaling af, at de for projektet ansvarlige forelægger periodiske rapporter om det samlede programs forløb.

Specielt hvad angår omlastestationen i Vilaboa, så har denne lige fra begyndelsen figureret blandt de ni stationer, der var med i det projekt, der blev forelagt Kommissionen til medfinansiering, og hvis placering var fastlagt af de for projektet ansvarlige myndigheder. Kommissionen godkendte projektet efter som led i sagsbehandlingen at have vurderet det samlede projekts omkostninger og socioøkonomiske fordele samt dets forlidelighed med de øvrige EF-politikker, herunder miljøpolitikken. For så vidt alle de betingelser, der følger af Rådets forordning (EF) 1164/94 af 16. maj 1994 om oprettelse af Samhørighedsfonden⁽¹⁾, opfyldes, er Kommissionen ikke af den opfattelse, at Sogama-projektet eller opførelsen af omlastestationen Vilaboa bør standses.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 25.5.1994.

(2000/C 170 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1739/99

af Umberto Bossi (TDI) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Direktiv 96/0009/EF

Kan Kommissionen oplyse, om og i hvilket omfang Italien har gennemført direktiv 96/0009/EF⁽¹⁾ af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser?

Kan den desuden specificere, hvilke lande der endnu ikke har vedtaget nationale foranstaltninger til gennemførelse af ovennævnte direktiv?

⁽¹⁾ EFT L 77 af 27.3.1996, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. november 1999)

Italien har gennemført Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/0009/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser⁽¹⁾ ved »decreto legge« nr. 169 af 6. maj 1999⁽²⁾. Kommissionen er ved at gennemgå den pågældende tekst.

Kommissionen har besluttet at indbringe klage for Domstolen om Grækenlands, Irlands, Luxembourgs og Portugals manglende gennemførelse af direktivet inden for de angivne tidsfrister.

⁽¹⁾ EFT L 77 af 27.3.1996.

⁽²⁾ Gazzetta Ufficiale nr. 138, 15.6.1999.

(2000/C 170 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1740/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. september 1999)

Om: EU-studerendes vanskelige situation i Jugoslavien, på grund af følgerne af bombardementerne

Et betydeligt antal studerende fra EU-landene, især Grækenland, er påbegyndt studier i Jugoslavien, inden krigshandlingerne blev indledt. Disse studerende og deres familier står i dag over for alvorlige problemer på grund af miljøforureningen, manglen på drikkevand, opløsning af infrastrukturen, dårlige forhold med hensyn til lægebehandling, transportvanskeligheder, mangel på brændsel samt den voksende kriminalitet på grund af den opløsning af samfundet, der er sket efter krigen. Det er naturligt, at mange studerende tøver med at vende tilbage og risikerer at måtte afbryde deres studier på halvvejen.

Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Mener Kommissionen på baggrund af de oplysninger, den råder over, at forholdene i Jugoslavien i dag er af en sådan karakter, at de europæiske studerende trygt kan fortsætte deres studier i landet?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at den bedste løsning ville være at overføre de studerende til universiteter i deres oprindelsesland, så de kan undgå de mange risici og fortsætte deres studier uden afbrydelse?
3. Hvilke initiativer ville Kommissionen kunne tage med henblik på effektiv imødegåelse af disse studerendes problemer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. oktober 1999)

Hvad angår de generelle spørgsmål om de miljømæssige virkninger af Kosovo-konflikten for Serbien, henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-498/99 af Watts ⁽¹⁾ og svaret på den skriftlige forespørgsel E-1512/99 ⁽²⁾ fra det ærede medlem.

Kommissionen kan ikke udtale sig om, hvorvidt betingelserne i et tredjeland er tilstrækkelig sikre til, at studerende fra medlemsstaterne kan fortsætte deres studier. Spørgsmålet om overførsel af studerende fra universiteter i tredjelande til medlemsstaterne vedrører de studerende selv samt de pågældende universiteter. Kommissionen har ikke til hensigt at tage noget initiativ i denne henseende.

⁽¹⁾ EFT C 348 af 3.12.1999, s. 85.

⁽²⁾ EFT C 27 E af 29.1.2000, s. 103.

(2000/C 170 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1741/99

af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. september 1999)

Om: Trusler som følge af europæiske investeringer i Chile

Ifølge oplysninger fra officielle kilder har spanske virksomheder med investeringer i Chile i den seneste tid været udsat for pression fra de chilenske myndigheders side.

Har Kommissionen kendskab til sådanne trusler? Mener Kommissionen ikke, at enhver form for pression, der udøves over for virksomheder i en medlemsstat, må opfattes som en fjendtlig handling, der er rettet mod den Europæiske Union som helhed?

Har Kommissionen taget skridt til at indhente yderligere oplysninger om den pågældende sag?

Agter Kommissionen at intervenere inden for rammerne af samarbejdsaftalerne mellem Unionen og Chile, hvis de pågældende forlydender om pression viser sig at være rigtige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. oktober 1999)

Kommissionen er underrettet om, at der har fundet et privat møde sted mellem udenrigsminister Juan Gabriel Valdés og spanske virksomhedsledere i Santiago.

Kommissionen og dens delegation i Chile har ikke kendskab til, at de chilenske myndigheder officielt skulle have indtaget den holdning at udøve diskrimination over for spanske virksomheder, og har heller ikke i øjeblikket noget bevis for, at de chilenske myndigheder skulle have udsat en medlemsstats virksomheder for nogen form for pression.

Hvis en medlemsstats virksomheder bliver udsat for uretfærdig behandling, vil sagen naturligvis blive behandlet efter de procedurer, der er vedtaget af Fællesskabets institutioner.

Forholdet mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene siden og Chile på den anden side er omfattet af rammeaftalen om samarbejde. Artikel 33, stk. 2, i denne aftale fastsætter således at Det Fælles Råd, som består af medlemmer af Rådet, medlemmer af Kommissionen og repræsentanter for Chile, undersøger alle større problemer og alle andre bilaterale eller internationale spørgsmål af fælles interesse med henblik på at virkeliggøre aftalens mål. Formålet med aftalen er at styrke den bestående forbindelse mellem Fællesskabet og Chile, og Kommissionen vil så vidt muligt arbejde på at bevare og intensivere denne forbindelse.

(2000/C 170 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1742/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Bygning af et atomkraftværk i jordskælvsområdet Akkuyu i Tyrkiet

Det seneste ødelæggende jordskælv af styrke 7,4 på Richterskalaen i det nordvestlige Tyrkiet og jordskælvet i Adana af styrke 6 sidste år har givet anledning til ny frygt for et fremtidigt jordskælv i jordskælvsområdet Akkuyu, hvor Tyrkiet har planer om at bygge et atomkraftværk. Dette område ligger knap 27 km fra den aktive brudlinje ved Ecemis. Det er velkendt, at Den Europæiske Union »ikke har beføjelser til at deltage i proceduren for udvælgelse af steder for placering af kernereaktorer«, men dette beroliger ikke indbyggerne i Tyrkiet og dets nabolande, der udsættes for risikoen for et atomuheld på grund af den høje sandsynlighed for jordskælv i området.

Hvilke midler råder Kommissionen over med henblik på at overtale Tyrkiet til at foreslå andre løsninger på energiproblemet? Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(11. november 1999)

Det ærede medlem henviser til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-1423/99 fra Antonios Trakatellis ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 9.

(2000/C 170 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1744/99

af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Overfald på homoseksuelle

Der er i den senere tid sket en eskalering i overfaldene på homoseksuelle miljøer i hele Europa. Begivenheder som f.eks. sprængstofattentatet på en bøssebar i Gijón den 1. august 1999 eller det terroristiske overfald på et lignende etablissement i London, hvor flere personer omkom, er yderst alarmerende.

Disse overfald er særligt alvorlige inden for et område som Den Europæiske Union, hvor respekten for menneskerettighederne er et fundamentalt tema, ikke mindst i øjeblikket, hvor man er i færd med at udarbejde et europæisk charter om grundlæggende rettigheder.

Desuden indeholder selve Den Europæiske Unions grundlæggende traktater principper som frihed og ret til samt respekt for enhver religiøs eller politisk overbevisning eller seksuel orientering samt forbud mod forskelsbehandling på grundlag heraf.

Ifølge den nye artikel 13 i Amsterdam-traktaten har Rådet efter forslag fra Kommissionen mulighed for at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af (blandt andet) seksuel orientering. Derfor kræver denne form for beklagelige begivenheder en klar og alvorlig reaktion fra EU-institutionernes side, nærmere betegnet fra Kommissionen, som er den egentlige vogter af traktaterne.

1. Kan Kommissionen i lyset af ovenstående oplyse, hvor mange aggressioner der fra 1995 og til dags dato har været mod bøsser, lesbiske og transseksuelle på Den Europæiske Unions territorium og i de enkelte medlemsstater?
2. Hvilke initiativer agter Rådet at tage for at forebygge og undgå denne form for aggressioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. november 1999)

1. Kommissionen er ikke i besiddelse af de ønskede oplysninger.

Med hensyn forskelsbehandling på grund af seksuel orientering medfinansierede Kommissionen i 1998 en rapport fra International lesbian and gay association (ILGA) med titlen »Equality for lesbians and gay men«. Denne rapport giver et omfattende overblik over de lovgivningsmæssige og sociale forhold for lesbiske og bøsser i de 15 medlemsstater. Kommissionen sender et antal eksemplarer af denne rapport direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

2. Ifølge artikel 13 i EF-traktaten (tidligere artikel 6a) har Rådet efter forslag fra Kommissionen mulighed for at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af (blandt andet) seksuel orientering. I den nærmeste fremtid har Kommissionen på grundlag af artikel 13 og efter omfattende høringer til hensigt at foreslå en pakke af foranstaltninger, herunder både lovgivning og et handlingsprogram, for at undgå forskelsbehandling.

(2000/C 170 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1745/99

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(1. oktober 1999)

Om: Indvandring — randområder

Trods den gode vilje, som Rådet i de senere år har givet udtryk for, med hensyn til at føre en fornuftig indvandrings- og asylpolitik, foregår der en illegal indvandring, der finder vej til Den Europæiske Unions territorium via visse randområder i nærheden af det afrikanske kontinent, sådan som det er tilfældet med De Kanariske Øer.

Hvilken fællesskabsstrategi agter Rådet at lægge for at kontrollere denne form for indvandring, og hvilket operativt program har det i givet fald tænkt sig at iværksætte i dette usædvanlige grænseområde?

Svar

(7. december 1999)

1. Det ærede medlems forespørgsel vedrører Rådets indsats for så vidt angår medlemsstaternes kontrol af de ydre luftrums- og søgrænser samt de grundlæggende årsager til flugt og udvandring fra nogle afrikanske lande.

2. Foranstaltningerne til styrkelse af effektiviteten af medlemsstaternes kontrol af de ydre luftrums- og søgrænser er hovedsagelig udviklet inden for rammerne af Schengen og er nu efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden integreret i gældende fællesskabsret. Disse foranstaltninger iværksættes af medlemsstaterne selv, men Rådet overvåger den faktiske gennemførelse gennem sine kompetente organer. For eksempel træffes der i samarbejde med udvalgte afrikanske lande praktiske foranstaltninger til forhindring af ulovlig indvandring ad luft- eller søvejen på grundlag af den afgørelse, som Schengen-Eksekutivkomitéen traf den 18. december 1998 om en koordineret indsats af dokumentrådgivere.
3. Ud over Schengen-reglerne udvikles der også praktiske foranstaltninger af denne type på EU's vegne som helhed på grundlag af den tidligere gældende fællesskabsret, især den fælles holdning af 25. oktober 1996 vedrørende bistands- og informationsforanstaltninger før grænsen (EFT L 281 af 31.10.1996). Disse foranstaltninger samordnes inden for Rådets kompetente organer, men vedrører for øjeblikket ikke nogen afrikanske lande.
4. Hvad angår de grundlæggende årsager til flugt eller udvandring fra nogle afrikanske lande henvises der til den handlingsplan for Marokko, som Rådet godkendte den 11. oktober 1999. Denne handlingsplan er en af i alt fem handlingsplaner, der hver fastlægger en omfattende og sammenhængende holdning til situationen i et for asylansøgere og udvandrere vigtigt hjemland og/eller transitland. For hvert af de udvalgte lande indeholder handlingsplanerne en sammenhængende og afbalanceret kombination af Den Europæiske Unions forskellige muligheder inden for udenrigsanliggender, udvikling og humanitær og økonomisk bistand.
5. I handlingsplanen for Marokko betragtes dette land som hjemland og transitland for økonomiske migranter til europæiske lande. De foranstaltninger, der anbefales i denne handlingsplan, er især følgende: Anvendelse af de eksisterende kanaler til at forbedre indsamlingen af relevante data, udsendelse af korrekte oplysninger om migration, udvikling af strategier til bekæmpelse af organiseret menneskesmugling og fremme af foranstaltninger til gennemførelse af tilbagetagelsesaftaler. Fremme af direkte udenlandske investeringer, erhvervsuddannelse samt af selvstændig virksomhed og mindre virksomheder. Lettelse af frivillig tilbagevenden og reintegration samt social integration af marokkanske statsborgere, der opholder sig lovligt i EU.
6. Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15.-16. oktober 1999 betragtede de første handlingsplaner, som Rådet har vedtaget, som et nyttigt bidrag og opfordrede Rådet og Kommissionen til at aflægge rapport om gennemførelsen af disse planer til Det Europæiske Råd i december 2000.

(2000/C 170 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1746/99

af Winfried Menrad (PPE-DE) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Konkurrencefordrejning på grund af EU-støtte til virksomheder i Italien

Forskellige virksomheder fra Tauberkredsen (Baden-Württemberg) og IHK Heilbronn har klaget over, at Kommissionen inden for rammerne af støtte til messedeltagerne – »Promotion-Action« – tildeler regionen Umbrien finansielle midler, som anvendes til medfinansiering af de lokale nationale henholdsvis regionale myndigheder. Medfinansieringen sker inden for rammerne af et operationelt program, som Kommissionen har fået forelagt af regionen. Den afvikles via GD XVI (eller GD V). Af disse penge afholdes inden for rammerne af musikinstrumentmessen »Perugia Classico« i Perugia ikke kun stand- og messeudgifter, men også messebesøgendes rejse- og opholdsudgifter (blandt andet fly- og hoteludgifter, forplejning, ledsagende turistprogram).

Jeg spørger derfor Kommissionen:

1. Er de oplysninger, jeg har fået, korrekte?
2. I bekræftende fald, er De ligeledes af den opfattelse, at ovennævnte virksomheder får en utilladelig konkurrencefordel f.eks. over for tyske virksomheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(9. november 1999)

I den nuværende programmeringsperiode er regionen Umbria delvis omfattet af strukturfondenes mål 2 og 5 b, i hvis programmer der indgår en foranstaltning til fremme af turismen.

Enhver form for støtte, der ydes til erhvervsdrivende som led i denne foranstaltning, er underlagt EF-reglerne, specielt konkurrencereglerne. Det er den myndighed, der er ansvarlig for forvaltningen af programmerne, i dette tilfælde regionen Umbria, der skal sørge for, at disse regler og reglerne om støtteberettigede udgifter overholdes som fastlagt i de pågældende beslutninger.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har til rådighed, er messen »Perugia Classico« helt og holdent finansieret af Perugia kommune. Desuden skal det bemærkes, at den pågældende kommune ikke er blandt de områder, der er berettiget til støtte fra strukturfondene.

(2000/C 170 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1747/99

af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Brændstofkontrol ved passage af grænsen til Ungarn

Har Kommissionen kendskab til, at den ungarske told ved lastbiler, der passerer grænsen, gennemfører brændstofkontrol og ved mængder på over 200 liter kræver gebyrer og i tilfælde af manglende anmeldelse også idømmer straffe?

Er det rigtigt, at lignende kontrol ved kørsel i modsat retning ikke finder sted? Anser Kommissionen det for hensigtsmæssigt i denne forbindelse igen at indføre de tidligere tolldokumenter, der skal bevise, at tanken ved passage af grænsen havde et bestemt indhold? Finder Kommissionen det hensigtsmæssigt, ligesom det allerede er sket med Schweiz, at indgå aftaler med Ungarn, hvorefter disse former for kontrol bør undlades?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(16. november 1999)

I artikel 4 i toldkonventionen om midlertidig indførsel af erhvervskøretøjer benyttet til vejfærdsel (18. maj 1956) hedder det følgende:

»Det motorbrændstof, der indeholdes i de normale brændstofbeholdere på køretøjer, som midlertidigt indføres toldfrit, skal tillades indført told- og afgiftsfrit og uanset indførselsforbud og restriktioner. Hver kontraherende part kan dog fastsætte en højeste grænse for det til dens territorium i de midlertidigt indførte køretøjers brændstofbeholdere således medbragte kvantum brændstof.«

Både Ungarn og Fællesskabet har undertegnet denne konvention (Rådets beslutning 94/0111/EF af 16. december 1993 om indgåelse af toldkonventionen om midlertidig indførsel af erhvervskøretøjer benyttet til vejfærdsel (1956) og om accept af De Forenede Nationers resolution om anvendeligheden af carnets de passage en douane og CPD carneterne i forbindelse med erhvervskøretøjer benyttet til vejfærdsel (1)).

På linje hermed fastsættes det i den ungarske lovgivning, at import af benzin i mængder, som overstiger 200 liter, er omfattet af moms og punktafgifter. Eftersom tolden på benzin for øjeblikket er 0 %, omfattes importen i praksis kun af moms og punktafgifter. Ungarn har imidlertid indgået bilaterale aftaler med visse lande, der gensidigt har fastsat begrænsninger, som adskiller sig fra ovennævnte.

Visse medlemsstater udnytter for øjeblikket muligheden for at begrænse fritagelsen som anført i artikel 113 i Rådets forordning (EØF) 1315/88 af 3. maj 1988 om ændring af forordning (EØF) 2658/87 om told og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif og forordning (EØF) 0918/83 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter^(?), der fastsætter følgende:

»For så vidt angår brændstof i erhvervskøretøjer og specialcontaineres normale tanke kan medlemsstaterne begrænse fritagelsen til 200 liter pr. køretøj, pr. specialcontainer og pr. rejse«.

I december 1995 gav Rådet Kommissionen mandat til at forhandle om aftaler med Bulgarien, Ungarn og Rumænien med henblik på fastsættelse af visse betingelser for vejtransport af gods og for fremme af kombineret transport for at lette vejtrafikken gennem de kontraherende parters område. Aftalerne blev undertegnet med Bulgarien og Ungarn i henholdsvis december 1998 og april 1999, mens forhandlingerne med Rumænien fortsætter. Spørgsmålet om toldfritagelse for brændstofmængder over 200 liter er dog fortsat genstand for drøftelser i Rådet.

(¹) EFT L 56 af 27.2.1994.

(²) EFT L 123 af 17.5.1988.

(2000/C 170 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1752/99
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: »Tillæg« til dagblade og forbrugerens rettigheder

I nogle lande i EU er et stigende antal dagblade begyndt at sælge ugetillæg. Disse tillæg bliver solgt på en bestemt ugedag sammen med den normale udgave, som bliver væsentlig dyrere den pågældende dag. De daglige eller lejlighedsvis læsere af det givne dagblad har ikke mulighed for at til- eller fravælge dette »tillæg«.

Mener Kommissionen ikke, at en sådan praksis krænker forbrugerens rettigheder, når den tvinger ham til at købe to klart adskilte produkter?

Mener Kommissionen ikke, at selve begrebet »tillæg« burde indebære en mulighed for forbrugeren for selv at beslutte, om han vil købe tillægget eller ej og i givet fald betale et ekstra beløb for det, og at forbrugeren under alle omstændigheder skal kunne bibeholde rettigheden til blot at købe basisproduktet (dagbladet) til den pris, det koster de øvrige ugedage?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller agter den at træffe for at garantere forbrugeren denne rettighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. november 1999)

Ensidige beslutninger om fastsættelse af salgspriser på dagblade, herunder praksis med at sælge ugetillæg sammen med den normale udgave til en højere pris, er et frit kommercielt valg, der træffes af den enkelte redaktør, og som normalt ikke falder ind under traktatens konkurrenceregler, der forbyder begrænsende aftaler (EF-traktatens artikel 81, tidligere artikel 85) eller misbrug af en dominerende stilling (EF-traktatens artikel 82, tidligere artikel 86).

I det pågældende tilfælde ser det ud til, at der i forbindelse med prisforhøjelsen for dagblade, der sælges med et tillæg, ikke er tale om nogen samordnet praksis mellem dagbladsudgivere i alle medlemsstaterne, idet salget af ugetillægget i visse tilfælde ikke medfører nogen prisforhøjelse eller blot en mindre forhøjelse. Der kan derfor ikke etableres en samordnet praksis mellem dagbladsudgiverne omkring fastlæggelse af en eventuel restriktiv praksis hvad angår ugetillægget.

Da der er tale om dagblade og ikke fagtidsskrifter, der har en særlig autoritet inden for deres respektive fagområder og derfor lettere kan få en stærk stilling på markedet, er der ikke tale om misbrug af en dominerende stilling. Et dagblad, der sælges med et tillæg til en højere pris, konkurrerer normalt i hver medlemsstat med andre dagblade, både dem der tager ekstrabetaling for deres ugentlige tillæg og dem der ikke gør det. Et sådant dagblad har derfor ikke en stilling på markedet, der kan betragtes som dominerende, hvilket er en forudsætning for at anvende artikel 82.

Den praksis, der beskrives af det ærede medlem med hensyn til dagbladene, falder derfor ikke ind under EU's konkurrenceregler.

(2000/C 170 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1753/99

af Marcello Dell'Utri (PPE-DE) til Kommissionen

(1. oktober 1999)

Om: Anvendelse af strukturerne til information af borgerne

Ifølge data offentliggjort af Eurobarometer (51.0 marts- april 1999, fig. 2.8) benytter kun 3 % af de europæiske borgere, der har brug for oplysninger om Den Europæiske Union, sig af EU's informationskontorer, rådgivningskontorer, Euro Info-Point-kontorer og biblioteker.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående tal oplyse, om dets størrelse kan anses for acceptabel i betragtning af de forudfastsatte mål, og om costbenefitforholdet kan anses for tilfredsstillende?

Hvad agter Kommissionen i benægtende fald at gøre for at forbedre forvaltningen af disse strukturer med det formål at gøre dem mere effektive og sikre, at de i højere grad opfylder borgernes behov?

Ovennævnte problem skyldes også til en vis grad borgernes mangelfulde kendskab til disse strukturer. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at give dem mere publicity?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(10. november 1999)

De data, det ærede medlem har bemærket, repræsenterer et gennemsnit af de svar, der er registreret i forbindelse med en undersøgelse af den brede offentlighed på grundlag af et repræsentativt udvalg af den samlede befolkning i hver enkelt medlemsstat. En undersøgelse af den brede offentlighed gør det lettere at få et mere præcist overblik over befolkningens meninger og holdninger end dens konkrete adfærd. Det registrerede gennemsnit på 3 % af befolkningen i medlemsstaterne svarer til mere end 12 mio. borgere. Dette tal er selvfølgelig ikke højt i forhold til medlemsstaternes samlede befolkningstal. Men det repræsenterer dog et betragteligt antal borgere, som erklærer, at de er villige til at søge efter oplysninger, og som kender de etablerede strukturer, der kan bruges til dette formål. Hvis man desuden undersøger resultaterne i de enkelt medlemsstater, kan man konstatere, at den procentdel af befolkningen – i visse tilfælde, især i de nordiske lande, hvor man er vant til at have en aktiv holdning til information – der henvender sig til Kommissionens repræsentation, Parlamentets Informationskontor og oplysningscentre, ligger mellem 7 og 9 % af den adspurgte befolkningsgruppe, hvilket er et særdeles tilfredsstillende resultat.

Det skal endvidere bemærkes, at ikke alle de eksisterende informationsorganer nævnes udtrykkeligt i spørgsmålet – dette gælder f.eks. for informationscentre på landet og dokumentationscentre på universiteter og andre organer i byerne – og at de adspurgte personer måske derfor ikke har tænkt på at nævne dem.

Det synes ikke at være muligt at fastslå et direkte forhold mellem antallet af borgere, der har kendskab til repræsentationskontorerne eller de andre oplysningsorganers eksistens og de omkostninger, etableringen af disse strukturer kan medføre. Fællesskabets repræsentationskontorer og andre oplysningsorganer informerer således borgerne, men gør det ofte gennem mellemlid som f.eks. fjernsyn, den trykte presse, andre medier og de politiske partier, som så for deres vedkommende ved hjælp af den modtagne information bringer viden ud til den bredere offentlighed, uden at det bliver klart for borgerne, hvilke mellemlid informationerne passerer på vejen.

Kommissionen er overbevist om, at det er nødvendigt at styrke de lokale informationsstrukturer, så de fuldt ud kan spille deres rolle som nærhedscentre og få den størst mulige effektivitet i forhold til den brede offentlighed. Den er ligeledes klar over, at det er nødvendigt at gøre disse strukturers eksistens tydeligere og sikre, at deres aktiviteter i samfundet fremmes. Bestræbelserne går allerede i denne retning, men der er lang vej igen. På serveren Europa er der nu etableret en hjemmeside, der repræsenterer informationsorganerne. Der gives her i en rubrik om det borgernære Europa adresser på de informationsorganer, der er oprettet på det lokale plan. Det er meningen, at der skal etableres links til informationsorganernes egne hjemmesider. Tjenesten »Europe Direct« som modtager forespørgsler fra borgerne i alle medlemsstaterne, oplyser systematisk i alle sine svar spørgerne om adressen på det nærmeste informationscenter. Også Kommissionens repræsentationskontorer bruger denne metode. Der kunne også bruges andre metoder, f.eks. oplysningskampagner i de lokale medier, men dette ville kræve betydelige investeringer, både af finansiell karakter og af menneskelige ressourcer.

(2000/C 170 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1761/99**af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(11. oktober 1999)

Om: Åbning af sag i forbindelse med offentlig støtte til den spanske elsektor

GD IV har indledt en sag om offentlig støtte i forbindelse med fordelingen af 1300 mia. pesetas (omkostninger i forbindelse med overgang til fri konkurrence) til de spanske elselskaber. Ifølge oplysninger i den spanske presse ønsker Kommissionens næstformand, Loyola de Palacio, at overtage beføjelserne for offentlig støtte til energisektoren. Dette må vække bekymring, idet Loyola de Palacio har siddet i den regering, der godkendte den offentlige støtte. Skal den ovennævnte sag videreføres under tilsyn af det medlem af Kommissionen, der har ansvaret for konkurrenceforhold, eller skal den overføres til næstformanden, som er ansvarlig for energiområdet?

(2000/C 170 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1889/99**af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen**

(14. oktober 1999)

Om: Eventuel interessekonflikt ved behandlingen af en sag om offentlig støtte

Det fremgår af de oplysninger, der er offentliggjort i spansk presse om sagen om offentlig støtte til de spanske elvirksomheder til dækning af udgifter i forbindelse med overgangen til fri konkurrence, at tjenestegrene under kommissionsmedlemmerne Monti og De Palacio medvirker i arbejdet med at kvantificere disse udgifter, og det fremgår desuden, at det spanske kommissionsmedlem ser positivt på, at der ydes støtte »for at lette de udgifter, der opstår ved liberaliseringen«.

De Palacio har været medlem af den regering, som vedtog at yde offentlig støtte til udgifter i forbindelse med overgangen til fri konkurrence, som udmøntes i en forhøjelse på 4,5 % af de spanske forbrugeres elregninger, men det synes ikke at hindre, at hun inden for sit nye ansvarsområde kan tage stilling til beslutninger, som hun selv tidligere har været med til at træffe.

Mener Kommissionen, at kommissionsmedlem De Palacio bør afstå fra at behandle en sag, hvori det undersøges, om offentlig støtte, som hun selv har været med til at give, er i overensstemmelse med traktaten?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler E-1761/99 og P-1889/99

(17. november 1999)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over fra det spanske elektricitetsråd, er de elpriser, de spanske forbrugere skal betale, faldet i faste priser med 3,1 % i 1996, 2,9 % i 1997, 4,4 % i 1998 og med forventet 5,6 % i 1999.

Sagen om omkostninger i forbindelse med overgang til fri konkurrence hører — hvad angår statsstøtteaspektet — ind under det medlem af Kommissionen, der er ansvarlig for konkurrencepolitikken.

I forbindelse med behandlingen af en sag af denne art vil generaldirektoratet for konkurrence naturligvis arbejde nært sammen med generaldirektoratet for energi, der hører under Kommissionens næstformand Loyola de Palacio.

Enhver beslutning i denne sag vil endvidere blive truffet under overholdelse af kollegialitetsprincippet.

Hvad angår næstformand Palacios deltagelse i en fremtidig kollegial beslutning, der træffes af Kommissionen vedrørende offentlig støtte til spanske elselskaber, henvises der til EF-traktatens artikel 213 (tidligere artikel 157), stk. 2, hvori det hedder »Kommissionens medlemmer udfører deres hverv i fuldkommen uafhængighed og i Fællesskabets almene interesse. Ved udførelsen af deres pligter må de hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering eller noget andet organ. De afholder sig fra enhver handling, som er uforenelig med karakteren af deres hverv. Hver medlemsstat forpligter sig til at respektere denne grundsætning og til ikke at forsøge at påvirke Kommissionens medlemmer under udførelsen af deres hverv«.

En række af Kommissionens medlemmer har tidligere haft regeringsansvar. Den omstændighed at et medlem af Kommissionen har siddet i en regering må imidlertid ikke forhindre det pågældende medlem i at deltage i Kommissionens beslutninger. Dette vil være ensbetydende med, at Kommissionen ikke lever op til forpligtelsen om at handle uafhængigt. Efter udnævnelsen til Kommissionen afgiver kommissionsmedlemmerne over for Domstolen en forsikring om, at de vil overholde de forpligtelser, der følger med deres hverv, især de ovenfor anførte. Kommissionen deler derfor ikke det ærede medlems opfattelse af, at Loyola de Palacio skal afholde sig fra at deltage i den omhandlede beslutning.

(2000/C 170 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1765/99

af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Forskelsbehandling af EU-borgere i forbindelse med den nederlandske lov om integration af indvandrere

Den 30. september 1998 trådte loven om integration af indvandrere i kraft i Nederlandene. Denne lov gælder kun for borgere fra lande uden for EU. Kan Kommissionen på baggrund af denne lovs ikrafttræden besvare følgende spørgsmål?

1. Hvad er Kommissionens mening om denne lov?
2. Hvis Kommissionen finder, at der er tale om forskelsbehandling, vil Kommissionen så gøre Nederlandene opmærksom herpå?
3. Hvorfor har Kommissionen endnu ikke reageret på klager fra nederlandske organisationer, bl.a. klagen fra Landelijk Inspraakorgaan Zuid-Europeanen (LIZE) af 8. september 1998? (behandlet af Carmel O'Reilly, Flynns kabinet/ms D (98))?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(19. november 1999)

Den nævnte lov har til formål at fremme integrationen af nye indvandrere. Dette formål opfyldes navnlig gennem kurser i nederlandsk og kurser, der skal øge de nye indvandreres chancer på det nederlandske arbejdsmarked. Det er obligatorisk at deltage i integrationsprogrammet for de indvandrere, der på grundlag af en officiel prøve anses for ikke at have et tilstrækkeligt kendskab til nederlandsk til at kunne integreres i det nederlandske samfund i almindelighed og på arbejdsmarkedet i særdeleshed. Overholdes disse lovfæstede forpligtelser ikke, kan det medføre bøder og anden form for straf.

At borgere fra EU's medlemsstater udelukkes fra de uddannelsesprogrammer, som loven omhandler, har afsløret, at emnet er meget kompliceret, og det har gjort det nødvendigt at foretage grundige undersøgelser.

Kommissionen vil foretage en udtømmende undersøgelse af problemet. Den vil straks orientere det ærede medlem om de konklusioner, som den når frem til.

Kommissionen beklager forsinkelsen af svaret på det brev, som det ærede medlem omtaler. Den pågældende organisation har for nylig modtaget en skrivelse herom.

(2000/C 170 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1769/99
af Jan Andersson (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Kommissionen hensigter med hensyn til en fælles ordning for genbrugsglas i EU

Drikkevarers emballage er i dag en medvirkende faktor til de store problemer med affaldsbehandling, som de fleste medlemslande lider under. Visse lande har indført genbrugsordninger for flasker, men har i nogle tilfælde haft vanskeligheder med at nå de mængder, som er nødvendige, for at en sådan ordning er rentabel. En mulig løsning kunne være indførelse af en fælles ordning for genbrugsglas i EU, der kunne gøre det muligt at behandle de nødvendige øgede mængder af genbrugsglas, således at de stigende problemer med de store mængder husholdningsaffald kunne begrænses.

Agter Kommissionen at tage initiativ til at indføre en fælles ordning for genbrugsglas i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. november 1999)

Ansporing til at anvende systemer til genbrug af emballager i medlemsstaterne er én af de foranstaltninger, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/0062/EF af 20. december 1994 om emballager og emballageaffald⁽¹⁾, med det formål at forebygge og nedbringe de miljømæssige følgevirkninger af emballageaffald. Det er en betingelse at den pågældende emballage kan genanvendes på en miljømæssigt forsvarlig måde og i overensstemmelse med EF-traktaten.

En række medlemsstater har allerede fået etableret genbrugssystemer eller yderligere udbygget deres traditionelle gamle systemer, som for eksempel Danmark, Tyskland, Nederlandene, Østrig, Finland, og Sverige. For øjeblikket er man i visse af disse medlems-stater nået op på en genbrugsprocent på hele 90 %.

Dog er etablering af et europæisk genbrugssystem temmelig kompliceret, da en lang række forskellige aspekter (såsom standardisering og transportafstande) spiller en væsentlig rolle. Dette gør det vanskeligt at harmonisere de allerede eksisterende genbrugssystemer, som er blevet udviklet efter forskellige retningslinjer. Desuden er det nødvendigt at kombinere behovet for et højt miljøbeskyttelsesniveau med reglerne om det indre marked.

Kommissionen vil dog benytte sig af den revision af Rådets direktiv 94/0062/EF, som skulle starte inden dette års udgang for yderligere at forbedre genbrugssystemerne for emballager i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

(2000/C 170 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1772/99
af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Verserende sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol vedrørende den østrigske afgift på alkoholholdige drikkevarer (C-437/97)

I hele Østrig er alle alkoholholdige drikkevarer pålagt en afgift, der opkræves kommunalt. Repræsentanter for Kommissionen har til stadighed bekræftet, at denne afgift er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Følgelig indeholder tiltrædelsestraktaten ikke noget bestemt herom. Imidlertid har De Europæiske Fællesskabers Domstol nu modtaget en klage med påstand om, at afgiften på alkoholholdige drikkevarer ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Dette bekræftes i forslaget til afgørelse fra generaladvokaten af 1. juli 1999.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen foretaget en undersøgelse af det østrigske afgiftssystem og særlig afgiften på alkoholholdige drikkevarers forenelighed med fællesskabsretten?
2. Hvilken holdning indtog Kommissionen i årene 1991 og 1992 i forbindelse med den tyske afgift på alkoholholdige drikkevarer?
3. Af hvilke årsager har Kommissionen skiftet mening mellem begyndelsen af 90'erne og den nu verserende sag ved Domstolen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(1. december 1999)

1. og 3. Det er ikke korrekt, at Kommissionen har ændret standpunkt i den omtalte sag. Kommissionen udtalte sig første gang i begyndelsen af 1998 i forbindelse med den præjudicielle sag C-437/97. Da Kommissionen mener, at den østrigske afgift er uforenelig med fællesskabsretten, har den påbegyndt proceduren i henhold til artikel 226 i EF-traktaten (tidligere artikel 169), som nu er nået til det punkt, hvor der afgives en begrundet udtalelse.

2. Hverken i 1991, 1992 eller på noget andet tidspunkt har Kommissionen skullet udtale sig officielt om, hvorvidt den tyske afgift på alkoholholdige drikkevarer var i overensstemmelse med fællesskabsretten.

(2000/C170E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1777/99 af Brian Simpson (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Svins velfærd

I medfør af artikel 6 i Rådets direktiv 91/0630/EØF om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin⁽¹⁾ forelægger Kommissionen senest den 1. oktober 1997 Rådet en rapport udarbejdet på grundlag af en udtalelse fra Den Videnskabelige Veterinærkomité om intensive opdrætssystemer. Rapporten skal være ledsaget af relevante forslag, der bygger på rapportens konklusioner.

Den 30. september 1997 offentliggjorde Den Videnskabelige Veterinærkomité sin udtalelse, hvori den bl.a. fordømte anvendelsen af so-bokse, dvs. bokse, der er så snævre, at søerne ikke engang kan vende sig.

Kan Kommissionen oplyse, hvornår den har til hensigt at forelægge den i artikel 6 i direktiv 91/0630/EØF krævede rapport. Endvidere bedes den oplyse, om den har til hensigt at tage hensyn til konklusionen i udtalelsen fra Den Videnskabelige Veterinærkomité, som går ud på, at enkeltbåse, som forhindrer søer i at vende sig uden vanskeligheder, ikke bør anvendes.

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 33.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. november 1999)

Rådets direktiv 91/0630/EØF af 19. november 1991 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin fastsætter, at Kommissionen skal udarbejde en rapport om forskellige aspekter vedrørende svin i intensive opdrætssystemer med særligt henblik på søernes velfærd i forskellige former for bokse og i grupper.

Kommissionen har derfor anmodet Den Videnskabelige Veterinærkomité om at udarbejde en sådan rapport. Den Videnskabelige Veterinærkomité vedtog rapporten den 30. september 1997, og Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse stiller en kopi af den til rådighed på Internettet på adressen http://europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/oldcomm4/out17_en.html.

Efter rapportens vedtagelse begyndte Kommissionen at arbejde med forslag til ændring af direktiv 91/0630/EØF i overensstemmelse med den nye videnskabelige viden og de henstillinger, der indgik i Den Videnskabelige Veterinærkomités rapport.

Forberedelsen af forslag på dette område omfatter høring af forskellige eksperter i medlemsstaterne, erhvervsorganisationer og de vigtigste dyrevelfærdsorganisationer. Kommissionen anmoder også medlemsstaterne om oplysninger om de tilsyn, der gennemføres på deres område i henhold til bestemmelserne i artikel 7, stk. 3, i Rådets direktiv 91/0630/EF. Disse data vil det være nødvendigt tage hensyn til under udarbejdelsen af det nye forslag.

Det skal bemærkes, at Det Stående Udvalg for Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Landbrugsdyr i mellemtiden har indledt en revision af henstillingen om svinehold, der blev vedtaget i 1986. Alle medlemsstaterne og Kommissionen er parter i konventionen og deltager i arbejdet. Rapporten fra Den Videnskabelige Veterinærkomité er på nuværende tidspunkt hovedgrundlaget for udarbejdelsen af den nye henstilling om svinehold i Europa-rådet. Mange af rapportens elementer er blevet inddraget i udkastet til forslag, herunder behandlingen af søer og bestemmelsen om separate områder, hvor svinene kan have en anden adfærd. Det næste møde i Det Stående Udvalg vil blive holdt i Strasbourg i ugen den 22.-26. november 1999.

Drøftelserne i Det Stående Udvalg for Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Landbrugsdyr giver Kommissionen betydningsfulde elementer til forberedelsen af dens eget forslag om ændring af Rådets direktiv 91/0630/EØF, som vil omfatte de vigtigste elementer om beskyttelse af dyrevelfærd fra Den Videnskabelige Veterinærkomités rapport. Udkastet til forslag vil derefter blive forelagt for Rådet til godkendelse.

(2000/C 170 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1782/99
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Transportsikkerhed

Det har i den seneste tid givet anledning til bekymring, at flere direktorater i Kommissionen med hovedansvar for transportsikkerhed, f.eks. GD III, der er ansvarlig for koordinering af lovgivningen vedrørende trafiksikkerhed, og GD XIII, der er ansvarlig for forskningsprogrammet for telematik, tillægger vigtige transportsikkerhedsspørgsmål utilstrækkelig opmærksomhed.

Hvilke foranstaltninger kan den nye Kommission iværksætte med henblik på at sikre, at transportsikkerhed tillægges tilstrækkelig opmærksomhed inden for rammerne af ovennævnte ansvarsområder, og at der foretages den nødvendige koordinering mellem alle direktorater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. november 1999)

På området tekniske sikkerhedsbestemmelser for motorkøretøjer, hvor Fællesskabet har enekompetence, har det indført en række sikkerhedsnormer for frontal og lateral kollision, som er blandt de mest vidtgående i verden. Kommissionen arbejder ligeledes på et direktivforslag om reduktion af virkningerne ved færdselsulykker, som involverer fodgængere. Der findes ikke tilsvarende bestemmelser noget andet sted i verden.

For så vidt angår telematikforskning, bidrager Fællesskabets forskningsprogrammer til etableringen af et værdifuldt videns- og kompetencegrundlag, som sætter Fællesskabet og dets medlemsstater i stand til at indføre en transportsikkerhedspolitik, som hviler på et solidt videnskabeligt og teknisk fundament.

Kommissionen deler således ikke det ærede medlems opfattelse.

Transportsikkerhed er fortsat et højt prioriteret mål, og de tekniske og samfundsvidenskabelige fremskridt giver de sikkerhedsansvarlige på de forskellige niveauer en række midler, som til stadighed fornyes. Det siger derfor sig selv, at Kommissionen løbende undersøger, hvilke nye muligheder der er for at forbedre transportsikkerheden. Som led i denne vurderingsproces, som er ret kompleks, i og med at den omfatter en lang række videnskabelige, tekniske, industrielle, adfærdsmæssige, sociale og økonomiske aspekter, er samarbejdet mellem Kommissionens forskellige specialiserede tjenestegrene bydende nødvendigt for at kunne sikre, at de foranstaltninger, der vedtages, foreslås eller anbefales af Kommissionen, er så effektive som muligt.

(2000/C 170 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1784/99

af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Sikkerhed i forbindelse med civil luftfart

Målt i den tid, der tilbringes med at rejse, er passagerernes risiko for at omkomme under flyvning med civile luftfartøjer i EU højere end risikoen for at omkomme under bilkørsel. Man skønner, at 40 % af alle ulykker med dødelig udgang inden for civil luftfart havde kunne overleves, og at over 80 % af ulykkerne finder sted i forbindelse med landing eller start.

Vil Kommissionen sikre, at EU tager de nødvendige skridt til at begrænse disse risici ved så hurtigt som muligt at fremsætte forslag om:

- en enkelt myndighed for sikkerhed i Europa;
- et fælles system for flyvetidsbegrænsning, der afspejler videnskabelig forskning om materialetræthed og foreholder de meste velegnede metoder;
- et fortroligt system for indberetning af uheld, der er foranlediget af menneskelige fejl;
- en europæisk strategi for forbedring af overlevelsesmulighederne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. november 1999)

Kommissionen noterer sig de statistiske oplysninger, som det ærede medlem henviser til, samt de konklusioner, han drager heraf om de risici, der er forbundet med civil luftfart.

Selv om der i øvrigt er mange som mener, at flyvning er en af de sikreste transportformer, erkender Kommissionen, at den risiko, der er forbundet med denne transportform, nødvendiggør særlig opfølgning og opmærksomhed. Dette er bl.a. forklaringen på, at Kommissionen har truffet så mange initiativer på dette område, herunder de forhold, som det ærede medlem henviser til.

Hvad angår oprettelse af en europæisk myndighed for luftfartssikkerhed, er Kommissionen i færd med at udarbejde et forslag til konvention på grundlag af de forhandlingsdirektiver og de procedurer, der blev vedtaget af Rådet den 16. juli 1998. Dette dokument er nu ved at blive drøftet nærmere med eksperter fra medlemsstaterne. Kommissionen planlægger at indlede forhandlinger med de øvrige berørte europæiske stater, så snart denne første forberedelsesetape er tilendebragt.

Hvad angår arbejds- og hviletid for flyvepersonalet, har Kommissionen i de sidste tre år i samarbejde med hovedparterne arbejdet med at finde frem til en fælles løsning. Da dette ikke er lykkedes vil Kommissionen nu — på grundlag af det arbejde, der er foretaget — selv undersøge om det er hensigtsmæssigt, at den fremsætter et forslag herom på eget initiativ.

På området indberetning af flyulykker har Kommissionen i mere end fem år arbejdet med at forberede redskaber og procedurer til at indsamle og udveksle informationer herom. På grundlag heraf vil Kommis-

sionen undersøge om det er hensigtsmæssigt at fremlægge forslag til retsakter inden for denne sektor i betragtning af bl.a. de finansielle og menneskelige ressourcer, den råder over til at sikre iværksættelse og opfølgning.

Med hensyn til overlevelsesmuligheder for ofre for flyulykker, har Kommissionen allerede foretaget en række arbejder som led i forsknings- og udviklingsprogrammerne, og det er dens agt at opfølge sin indsats på en sådan måde, at der sker en videreudvikling af kravene for design og certificering af luftfartøjer samt for driftsprocedurer.

(2000/C 170 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1788/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Fodboldklubben Lazio og dens aftale med et rejsebureau

Har Kommissionen kendskab til pressemeddelelserne, i henhold til hvilke fodboldklubben Lazio har undertegnet en treårig aftale med et rejsebureau, som skal sørge for transport og billetter til udekampe i »Champions' League«, hvilket fører til, at hvis klubbens fans vil sikre sig billetter til kampene, så må de betale det dobbelte af, hvad det ville koste at rejse til kampene for egen regning?

Kommissionen har i sine tidligere svar på lignende spørgsmål sagt, at en sådan ordning var en overtrædelse af EU's retsakter og »misbrug af en dominerende stilling«. Vil Kommissionen derfor undersøge dette spørgsmål og, hvis pressemeddelelserne er sande, give fodboldklubben Lazio meddelelse om, at en sådan lovovertrædelse omgående bør bringes til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(9. november 1999)

Det ærede medlem spørger, om Kommissionen finder, at en aftale mellem fodboldklubben Lazio og et rejsebureau, som klubben overdrager 70 % af alle sine billetter til udekampe i Champions' League, er udtryk for misbrug af dominerende stilling i strid med EU-retten.

Hvis de presseforlydender, det ærede medlem henviser til, er sande, synes virkningen af den pågældende aftale at forbeholde et enkelt rejsebureau en betydelig del af billetterne til udekampe, som rejsebureauet sælger videre til offentligheden, og dermed er andre rejsebureauer forhindret i at sælge Lazios tilhængere billetter til de pågældende kampe. Endvidere må det forventes, at Lazios tilhængere i forbindelse med det udpegede rejsebureaus billetsalg bliver tvunget til at købe billetterne som en del af en pakke af tjenesteydelser, herunder rejse og indkvartering.

EU's konkurrenceregler gælder kun, hvis aftalen kan få betydelige virkninger for samhandelen mellem medlemsstaterne. Billetter, der er tildelt fodboldklubben Lazio til klubbens udekampe i Champions' League, må forventes kun at være attraktive for italienske fans. Det kan derfor antages, at efterspørgselen efter disse billetter er af national, regional eller endog lokal karakter. Eventuelle restriktive virkninger af den pågældende aftale må derfor formodes at være næsten udelukkende begrænset til rejsebureauer og andre distributører af billetter på det italienske marked.

Kommissionen finder derfor, at den pågældende aftale kun kan få ringe betydning for samhandelen mellem medlemsstaterne, og at EU's konkurrenceregler derfor ikke gælder.

Aftaler eller praksis, der menes at have begrænsende virkninger på rent nationalt plan, kan imidlertid behandles af konkurrencemyndighederne i den pågældende medlemsstat. Det ærede medlem kan således indbringe sagen for den italienske myndighed Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Via Liguria 26, I-00187 Rom).

(2000/C 170 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1794/99**af Michiel van Hulten (PSE) til Kommissionen**

(11. oktober 1999)

Om: Artikel i ugebladet »HP De Tijd« af 27. august 1999 om Kommissionens praktikantprogram

1. Er Kommissionen bekendt med artiklen »Papa, ik heb leren lobbyen« (»far, jeg har lært at lobbye«) i det nederlandske ugeblad HP De Tijd af 27. august 1999 om Kommissionens praktikantprogram?
2. Er det korrekt, som en tidligere praktikant, fr. Dabertrand, hævder, at praktikanter i Kommissionens Generalsekretariat kan evaluere »mindre støttesager«, op til 50 000 euro? Hvilke støttesager er der i bekræftende fald tale om, og hvor mange ansøgninger drejer det sig om pr. år?
3. Er det korrekt, som fr. Dabertrand hævder, at støtteansøgninger automatisk afvises, hvis ansøgeren giver »for mange oplysninger«, hvis der skrives »uden for linjerne«, eller hvis ansøgninger indgives på et andet sprog end ansøgerens eget? Er ansøgerne bekendt med, at deres ansøgninger afvises af formalistiske årsager?
4. Det fremgår af artiklen, at kandidaternes sprogkundskaber, jf. deres cv ikke testes i forbindelse med udvælgelsen af praktikanter. Desuden skulle praktikanternes placering i Kommissionens tjenestegrene hovedsagelig ske på grundlag af pasfotos. Har Kommissionen til hensigt at tilpasse udvælgelsesproceduren for praktikanter på en sådan måde, at udvælgelse udelukkende finder sted på grundlag af dokumenterede færdigheder, og at anvendelse af pasbilleder i forbindelse med udvælgelsen ophører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(10. november 1999)

1. Kommissionen er meget taknemmelig for, at det ærede medlem henleder dens opmærksomhed på artiklen i HP De Tijd. Kommissionen beklager meget, at en række af dens tjenestemænd og praktikanter er blevet fejlciteret og misfortolket i denne artikel. Flere af de praktikanter, der er nævnt i artiklen, har meddelt Kommissionen, at de har til hensigt at protestere i de stærkeste vendinger over for det pågældende ugeblad, eftersom de er blevet tillagt udtalelser og handlinger, som i de fleste tilfælde er grebet ud af luften.
2. Fr. Dabertrand har efterfølgende haft en samtale med sin tidligere kontorchef. Den påstand, hun er blevet citeret for, men som hun på det bestemteste nægter at have fremsat, nemlig at praktikanter i Kommissionens Generalsekretariat skulle få lov til at træffe beslutninger om ansøgninger om små stipendier på op til 50 000 €, har ingen bund i virkeligheden. Ingen praktikant har nogen sinde været indblandet på noget tidspunkt i proceduren for udvælgelse af ansøgninger om stipendier.
3. Det er endvidere helt usandt, at ansøgninger om stipendier automatisk skulle blive forkastet, hvis ansøgerne skulle have givet »for mange« oplysninger, eller de skulle have skrevet uden for de dertil indrettede felter i ansøgningskemaerne, eller hvis ansøgningen skulle være skrevet på et andet sprog end ansøgerens modersmål. Fr. Dabertrand benægter ligeledes, at hun skulle have været kilde til disse usande påstande.
4. Kommissionen anvender i forbindelse med rekruttering af sine praktikanter en streng og systematisk procedure for gennemgang af kandidaternes ansøgninger. Ansøgerne udvælges på grundlag af deres akademiske kvalifikationer, eventuelle relevante erfaringer og sprogkundskaber. Enhver ansøgning behandles af en arbejdsgruppe bestående af erfarne tjenestemænd i Kommissionen, som foretager en foreløbig udvælgelse blandt ansøgerne af deres egen nationalitet. Blandt de mange unøjagtigheder i artiklen bemærkes også påstanden om, at ansøgerne skulle indsende fotos under udvælgelses-proceduren. Ansøgerne skal ikke på noget tidspunkt i rekrutteringsprocessen forelægge et foto af sig selv.

(2000/C 170 E/119)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1796/99
af Marco Pannella (TDI) til Kommissionen**

(1. oktober 1999)

Om: Bortførelse af Vu Duc Binh og arrestation af 24 medlemmer af Partiet for Folkelig Aktion

Ifølge erklæringer fremsat af Thomas Hammarberg, FN-generalsekretærens særlige repræsentant for menneskerettigheder i Cambodja, skulle Vu Duc Binh, medlem af Partiet for Folkelig Aktion og modstander af det kommunistiske regime i Hanoi være blevet bortført og arresteret af Cambodjas politi i august i år og skulle nu befinde sig i Vietnam. Ifølge nyhedsmeddelelserne i den officielle Vietnamesiske presse, skulle en domstol i Hanoi i øvrigt have idømt 24 medlemmer af det omtalte oppositionsparti 224 års fængsel for hemmeligt at være vendt tilbage til Vietnam med den hensigt at styrte den kommunistiske regering.

Hvilke oplysninger råder Kommissionen over vedrørende bortførelsen af Vu Duc Binh, arrestationen af de 24 medlemmer af Partiet for Folkelig Aktion og vedrørende deres fængselsforhold? Hvilke initiativer har Kommissionen truffet eller har til hensigt at træffe for at disse personer kan blive frigivet snarest muligt? Hvilke initiativer har Kommissionen mere generelt truffet og har til hensigt at træffe for at fremme demokratisering og udvikling af markedsøkonomi i Vietnam? Og, endelig, har Kommissionen meddelt eller har den til hensigt at meddele Cambodja, at den misbilliger den rolle, landet har spillet i bortførelsen af Vu Duc Binh?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. oktober 1999)

Ud over de generelle oplysninger i pressen og de undertiden divergerende oplysninger fra FN's menneskerettighedscenter i Phnom Penh har Kommissionen ikke hidtil modtaget andre oplysninger vedrørende bortførelsen af Vu Duc Binh i august 1999 og arrestationen af 24 medlemmer af det vietnamesiske Parti for Folkelig Aktion. Kommissionen har anmodet sine delegationer i Hanoi og Bangkok (for Phnom Penh) om at være opmærksomme på at skaffe yderligere oplysninger.

I forbindelse med sit samarbejde med Cambodja og Vietnam gør Kommissionen bestandigt opmærksom på den betydning, som Unionen tillægger respekten for de demokratiske principper og menneskerettighederne, principperne i De Forenede Nationers pagt, verdenserklæringen om menneskerettighederne, Wien-erklæringen, handlingsprogrammet fra verdenskonferencen om menneskerettigheder fra 1993, som fastsat i samarbejdsaftalerne med disse to lande.

(2000/C 170 E/120)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1800/99
af Helena Torres Marques (PSE) til Rådet**

(13. oktober 1999)

Om: Forslag til direktiver, som afventer afgørelse i Rådet

På mødet den 23. september 1999 i Udvalget om Regionalpolitik, Transport og Turisme bekræftede formanden for Rådet (transport), at der befandt sig en lang række forslag til direktiver i Rådet, som dette endnu ikke havde truffet nogen afgørelse om, på trods af at nogle af disse sager havde været i venteposition i årevis.

Vil Rådet oplyse, hvilke forslag til direktiver det drejer sig om?

Svar

(17. december 1999)

De forslag til direktiver, som det ærede medlem henviser til, vedrører bl.a. dem, der var emnet for den beslutning, som Europa-Parlamentet vedtog på mødet den 16. september 1999 (jf. dok. PE 279.943). Med

denne beslutning har Europa-Parlamentet – under førstebehandlingen som led i den fælles beslutningsprocedur efter Amsterdam-traktatens ikrafttrædelse – bekræftet en række tekster, der blev vedtaget i foregående valgperiode.

I forlængelse af Europa-Parlamentets beslutning vil Rådet fremover søge at fremme disse sager.

(2000/C 170 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1801/99

af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Lindan

Den monografi, som de østrigske myndigheder har udarbejdet om de sundheds- og miljømæssige virkninger af pesticidet lindan, er blevet fremsendt til de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, således at deres synspunkter kan blive taget i betragtning, inden Kommissionen fremsætter et forslag om anvendelsen af dette produkt.

I betragtning af det enorme antal pesticider og andre kemikalier, for hvilke der mangler sikkerhedsdata, er Kommissionen da tilfreds med den nuværende langsomme og besværlige kontrolproces? Hvorledes agter Kommissionen at fremskynde denne proces uden at sænke sikkerhedsnormerne?

(2000/C 170 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1802/99

af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Lindan

I forbindelse med Rådets direktiv 91/0414/EØF⁽¹⁾ har de østrigske myndigheder udarbejdet en monografi om de sundheds- og miljømæssige virkninger af pesticidet lindan. I monografien anbefalede de østrigske myndigheder, at man indstillede anvendelsen af lindan i hele EU, indtil der blev forelagt nye data. Endvidere krævede de østrigske myndigheder, at lindan blev klassificeret i »kategori 3 af de kræftfremkaldende stoffer«, og at etiketten skulle indeholde ordene »eventuel risiko for irreversible virkninger« i henhold til direktiv 67/0548/EØF⁽²⁾.

I betragtning af anbefalingerne i rapporten og den omstændighed, at Sverige og Danmark allerede har forbudt lindan, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at træffe vedrørende dette produkt? Vil den fuldt ud acceptere de østrigske myndigheders anbefalinger, navnlig på baggrund af forsigtighedsprincippet?

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1.

⁽²⁾ EFT 196 af 16.8.1967, s. 1.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-1801/99 og E-1802/99

(15. november 1999)

Med hensyn til situationen vedrørende gennemgangen af dokumentationen om lindan kan Kommissionen henvise til sit svar på skriftligt spørgsmål E-154/99 fra Anita Jean Pollack⁽¹⁾.

Kommissionen vil følge de procedurer, der er fastlagt i Kommissionens forordning (EØF) 3600/92 af 11. december 1992 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/0414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmid-

ler, ⁽²⁾ og vil så hurtigt som muligt, efter at alle konsultationer er afsluttet, fremsætte et forslag til Den Stående Komité for Plantesundhed. Her kan det blive nødvendigt at revidere klassificeringen og mærkningen af lindan i henhold til direktiv 67/0548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer ⁽³⁾.

Der er sket store fremskridt siden direktiv 91/0414/EØF af 15. juli 1991 ⁽⁴⁾ blev vedtaget, især med hensyn til udarbejdelse af lovgivning til gennemførelse af direktivet, dokumenter om teknisk støttemateriale samt opbygning af tillid mellem medlemsstaterne. Kommissionen er imidlertid enig i synspunktet om, at revisionsprocessen bør fremskyndes.

Derfor drøfter man en ny strategi inden for rammerne af de muligheder, der er for Kommissionens aktioner, som fastlagt i direktiv 91/0414/EØF. Det forventes, at dette i slutningen af 1999 vil føre til vedtagelsen af yderligere gennemførelsesforanstaltninger vedrørende revisionen af de resterende aktive stoffer. Kommissionen agter ikke at sænke direktivets sikkerhedsstandarder.

⁽¹⁾ EFT C 325 af 12.11.1999, s. 76.

⁽²⁾ EFT L 366 af 15.12.1992.

⁽³⁾ EFT L 196 af 16.8.1967.

⁽⁴⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

(2000/C 170 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1806/99

af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Direkte forsendelse af nationale telefonbøger over grænserne

Den Internationale Telekommunikationsunion er en fælleseuropæisk sammenslutning af telekommunikationsvirksomheder. For at få en bestemt medlemsstats telefonbog råder sammenslutningen abonnenterne til at henvende sig til forvaltningen i hjemlandet. Mange tjenestegrene følger denne henstilling fra en ikke-statslig institution og institution uden for EU's rammer og udleverer kun de pågældende telefonbøger inden for landets grænser.

Hvordan vurderer Kommissionen denne fremgangsmåde i lyset af liberaliseringen af telekommunikationsmarkedet og gennemførelsen af det indre marked?

Kan Kommissionen bortlede mistanken om en overtrædelse af konkurrenceretten eller forbuddet mod forskelsbehandling?

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne

(5. november 1999)

Det ærede parlamentsmedlems forespørgsel drejer sig om medlemsstaternes myndigheders gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/0010/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefontjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold ⁽¹⁾.

I henhold til dette direktivs artikel 15, stk. 2, hedder det nemlig (med forbehold af bestemmelserne i den relevante lovgivning vedrørende beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred) » træffer medlemsstaterne under iagttagelse af fællesskabsrettens konkurrenceregler alle nødvendige foranstaltninger for at fjerne alle forskriftsmæssige begrænsninger, der forhindrer levering af de i bilag I, del 3, omhandlede tjenester og faciliteter«. I listen i bilag I, del 3, er under punkt e) og f) anført adgang til telefonistekspedition i andre medlemsstater samt adgang til nummeroplysningen i andre medlemsstater.

Det ærede parlamentsmedlems beskrivelse af Den Internationale Telekommunikationsunion og dens procedurer stammer fra en periode (inden Fællesskabet havde etableret retlige rammer for liberalisering af telekommunikationssektoren), hvor Telekommunikationsunionen ganske rigtigt bestod af en gruppering af nationale telestyrelser, der var statsmonopoler. I mellemtiden er der også indledt en udvikling af Telekommunikationsunionens strukturer for bedre at afspejle den på verdensplan stigende adskillelse mellem telekommunikationsoperatører og de myndigheder, der har ansvaret for den lovgivningsmæssige side af sagen.

Denne adskillelse er også i Europa gradvist blevet indført, bl.a. gennem liberaliseringspolitikken, og i denne forbindelse navnlig gennem fjernelsen af de sær- og eksklusivrettigheder, som de historiske operatører eventuelt rådede over, hvilket har ført frem til indførelse af adskillelse mellem den nationale regulator og den historiske operatør inden for rammerne af fællesskabslovgivningen. I dag deltager såvel de nationale myndigheder som de økonomiske operatører i Telekommunikationsunionens medlemsstater i dette arbejde, men fællesskabsbestemmelserne pålægger nu de deltagende myndigheder fra medlemsstaterne at handle fuldstændig uafhængig i forhold til samtlige klasser af operatører, der kan medvirke i Telekommunikationsunionens arbejde.

Det bør endvidere bemærkes, at de henstillinger, som Telekommunikationsunionen fremkommer med, som navnet angiver ikke har nogen direkte retlig betydning, og som følge deraf kan medlemsstaterne ikke tvinges til at efterkomme disse, med mindre de er i strid med gældende fællesskabslovgivning.

Endelig er Kommissionen til dato ikke bekendt med, at de henstillinger, som Telekommunikationsunionen fremkommer med, skulle have til formål hverken at modsætte sig eller lette medlemsstaternes myndigheds reelle gennemførelse af de ovennævnte bestemmelser i direktiv 98/0010/EF.

(¹) EFT L 101 af 1.4.1998.

(2000/C 170 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1811/99
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Omregning af de nationale valutaer

Den 1. januar 2002 vil euroen erstatte de nationale valutaer i 11 af Den Europæiske Unions medlemslande. Der er naturligvis fastsat foranstaltninger for omregning af sedler, medens det samme tilsyneladende ikke tilfældet for mønter.

Mener Kommissionen ikke, at det er absolut nødvendigt at overveje og vedtage specifikke foranstaltninger, som muliggør omregning af mønter i de 11 lande, med henblik på at sikre alle borgerne i de lande, som har vedtaget at indføre euroen, mulighed for at få omregnet de mønter, de har i deres besiddelse, til euro?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(11. november 1999)

De medlemsstater, der deltager i Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) skal tilbagetrække mønter og pengesedler denomineret i den nationale valutaenhed i perioden mellem 1. januar 2002 og 30. juni 2002 (sidste frist). Det ærede medlem berører to aspekter: dels veksling af nationale mønter til euro i den medlemsstat, hvor disse mønter er udstedt, og dels omregning af en medlemsstats mønter til euro i en anden medlemsstat.

Med hensyn til det første aspekt bestemmer EU-lovgivningen om veksling af nationale mønter til euro efter udgangen af overgangsperioden, den 31. december 2001, at udstederne af disse mønter fortsat skal acceptere at modtage de nationale mønter, de får indleveret, efter at de ikke længere er lovligt betalingsmiddel, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats lovgivning og praksis. Det samme gælder for pengesedler.

Kommissionen har fundet det nødvendigt at træffe supplerende foranstaltninger for at sikre en gnidningsløs overgang til euroen som lovligt betalingsmiddel. Ved henstilling 98/0286/EF⁽¹⁾ bestemte den derfor, at bankerne gebyrfrit skal veksle beløb svarende til »husholdningsbeløb« for deres kunder. Denne veksling gælder pengesedler og mønter.

Med hensyn til det andet aspekt skal det først understreges, at det i den nuværende situation normalt ikke er muligt at veksle nationale mønter i en anden medlemsstat inden for eurozonen. Der skal derfor tages stilling til, hvorvidt der i forbindelse med indførelsen af euromønter og -pengesedler skal tilbydes en ny tjenesteydelse, hvad prisen og de nærmere bestemmelser herfor skal være, hvem der skal være ansvarlig herfor og hvem der skal betale omkostningerne herved. I betragtning af de særlige logistiske problemer i forbindelse med håndteringen af mønterne, vil omvekslingen i hele eurozonen sandsynligvis kræve betydelige ressourcer. I betragtning af de nationale mønters begrænsede værdi vil en sådan tjenesteydelse ikke være særlig attraktiv ud fra en indtjeningsmæssig synsvinkel. Kommissionen er opmærksom på dette problem og undersøger i øjeblikket, hvorledes man sammen med Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og medlemsstaterne kan finde en fornuftig økonomisk løsning, der er tilfredsstillende for de europæiske borgere.

⁽¹⁾ KOM(98) 961 endelig udg.

(2000/C 170 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1814/99
af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: Beskyttelse af italienske ikke-industrifremstillede levnedsmidler

I overensstemmelse med de forpligtelser, som Den Europæiske Union har indgået, foretages der en forenkling af en række vertikale direktiver på levnedsmiddelområdet, således at de kun kommer til at indeholde bestemmelser vedrørende de centrale krav, som ovennævnte produkter skal opfylde for at kunne cirkulere frit i det indre marked.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilket omfang de i disse direktiver fastsatte kvalitets- og hygiejnestandarder ikke vil lægge hindringer i vejen for udviklingen og beskyttelsen af traditionelle ikke-industrielle produktionssektorer, som ikke blot er en del af et lands kulturarv og fremstiller produkter af høj kvalitet, men som også er vigtige sektorer set ud fra et økonomisk og beskæftigelsesmæssigt synspunkt og for så vidt angår forbrugerbeskyttelse?

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at forhindre, at der i forskellige sektorer af den italienske levnedsmiddelindustri anrettes skader på ikke-industrialiserede virksomheder (Fabriano-salami, Fossa-ost, Colonnata-spæk, honning, pasta, brød, chokolade osv.) til fordel for de multinationale virksomheder, hvis produkter er industrifremstillede, men som tilbyder en lavere kvalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. november 1999)

EF-lovgivningen om levnedsmidler tager blandt andet sigte på at beskytte den offentlige sundhed ved indførelse af hygiejne- og kontrolbestemmelser. Disse bestemmelser skal overholdes af enhver produktionsvirksomhed, hvad enten det drejer sig om en mindre virksomhed eller en industrivirksomhed.

Kommissionen råder ikke over oplysninger, der kan bekræfte, at disse bestemmelser, som har eksisteret i en årrække, hindrer udviklingen og opretholdelsen af mindre produktionsvirksomheder eller resulterer i en forringelse af produkternes kvalitet. Desuden åbner Rådets forordning (EØF) 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ og Rådets forordning (EØF) 2082/92 af 14. juli 1992 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽²⁾ mulighed for at fremme og beskytte traditionelle produkter, hvis de opfylder kravene. Således er navnene på en lang række levnedsmidler, hovedsagelig hidrørende fra mindre produktionsvirksomheder, beskyttet på EF-niveau.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

(2000/C 170 E/126)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1815/99
af Robert Sturdy (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. oktober 1999)

Om: Kommissionens ansættelsespolitik for tjenestemænd

Er det korrekt, at Kommissionen anvender alder som et af ansættelseskriterierne for kommende tjenestemænd, og at aldersgrænsen normalt er 45 år?

Hvad er begrundelsen for denne politik?

Agter Kommissionen at holde fast ved denne politik i betragtning af, at det i EF-traktatens artikel 13 som ændret ved Amsterdam-traktaten, der trådte i kraft i maj 1999, nu udtrykkeligt fastsættes, at »Fællesskabet... kan... træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering«?

Svar afgivet af Neil Kinnock på Kommissionens vegne

(25. november 1999)

Den 21. januar 1998 traf Kommissionen beslutning om gradvis at afskaffe aldersgrænser ved ansættelse af personale.

Som et første skridt fastsatte Kommissionen en aldersgrænse på 45 år for alle udvælgelsesprøver for de laveste lønklasser. Dette var i overensstemmelse med den beslutning, Parlamentets præsidium havde truffet den 20. oktober 1997. Den høring, der fandt sted af de øvrige EU-institutioner om den rapport, som refleksionsgruppen vedrørende personalepolitik havde udarbejdet, resulterede i, at de øvrige institutioner erklærede sig villige til at hæve aldersgrænsen til 45 år.

Det skal imidlertid bemærkes, at Parlamentet og Rådet ikke har forpligtet sig til at vedtage samme principbeslutning som Kommissionen om helt at afskaffe aldersgrænser ved ansættelse af personale.

(2000/C 170 E/127)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1818/99
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. oktober 1999)

Om: Handlingsplan på folkesundhedsområdet

Vil Kommissionen oplyse, i hvilket omfang og hvilke (offentlige eller private) institutioner, institutter, selskaber, kooperativer eller personer man har tildelt beløb eller bidrag (med angivelse af eventuelt allerede foretagne udbetalinger) i forbindelse med »EU's handlingsplan for sundhedsfremme, sundhedsoplysning og sundhedsuddannelse som led i indsatsen på folkesundhedsområdet« (1996-2000)?

Er beløbenes effektive formål og initiativernes gode resultat blevet kontrolleret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. november 1999)

Kommissionen fremsender listerne over de projekter, der er finansieret inden for rammerne af EU's handlingsplan for sundhedsfremme, sundhedsoplysning og sundhedsuddannelse som led i indsatsen på folkesundhedsområdet (1996-1999), direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

Midtvejsevalueringen af dette handlingsprogram vil blive fremsendt til Europa-Parlamentet og Rådet til underretning, efter at det er blevet godkendt af Kommissionen.

(2000/C 170 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1821/99**af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen**

(12. oktober 1999)

Om: Forvaltning af erhvervsuddannelsesprogrammet Leonardo

Erhvervsuddannelse indgår som et strategisk våben i EU's bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Et af de eksisterende instrumenter er Leonardo-programmet, der beklageligvis er blevet kendt i medierne på grund af de alvorlige anklager om bedrageri, der er fremsat mod den ansvarlige kommissær, Edith Cresson, hvilket med god ret anses for den vigtigste af flere årsager til Kommissionens tvungne afgang.

Af den italienske forfatnings artikel 117 fremgår det, at erhvervsuddannelser henhører under regionernes beføjelse. I Italien er programmet imidlertid hidtil blevet forvaltet af undervisningsministeriet, hvilket forekommer ukorrekt og må betragtes som forfatningsstridigt.

Vil Kommissionen på denne baggrund undersøge:

1. om det italienske undervisningsministerium selv har varetaget forvaltningen af Leonardo-programmet i Italien?
2. om midlerne hertil er sendt direkte fra Kommissionen til undervisningsministeriet eller via arbejdsministeriet?
3. om undervisningsministeriet har anvendt disse midler til datamatstøttet forskning?
4. hvilke forbindelser der har været mellem undervisningsministeriet og kommissær Cresson?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(11. november 1999)

Leonardo da Vinci-programmet forvaltes direkte af Kommissionen og, i medlemsstaterne, af de nationale koordineringsinstanser.

For Italiens vedkommende drejer det sig om Istituto Formazione Lavoratori (ISFOL), (Via Morgagni, 30, 00161 Roma). Dette offentlige organ er, for så vidt angår Leonardo da Vinci-programmet, underkastet kontrol af Arbejds- og Undervisningsministeriet, hvis repræsentanter deltager i programudvalget, som træder sammen i Bruxelles under forsæde af Kommissionen.

Der gives følgende svar på det ærede medlems forespørgsel:

1. Undervisningsministeriet har således ikke forvaltet programmet direkte.
2. Kommissionen oversender midlerne til projektlederne, undtagen til foranstaltninger vedrørende decentraliseret mobilitet. I dette tilfælde oversender Kommissionen det samlede støttebeløb til ISFOL, som underskriver kontrakterne med de nationale initiativtagere.
3. Som det fremgår af punkt 1 og 2, modtager ministerierne ikke midler direkte fra Kommissionen.
4. Der har været de sædvanlige politiske forbindelser mellem de nationale ministerier i medlemsstaterne og Kommissionens medlemmer.

(2000/C 170 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1830/99**af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. oktober 1999)

Om: Aldringen af Europas befolkning

I de offentliggjorte undersøgelser slås der vedvarende alarm over fødselsunderskuddet og den demografiske aldring i Europa. For nylig forudsagde den amerikanske professor ved universitetet i Pennsylvania, Samuel Preston, at der i 2050 vil være 25 % færre beboere i Europa end i dag, og han understregede, at befolkningstallet i Grækenland vil falde fra 10,2 mio til 8,23 mio. Der vil også ske en befolkningsmæssig ændring som følge af det stigende antal økonomiske flygtninge, som er yngre og derfor gradvist vil fortrænge dem, der er født på stedet.

I henhold til den samme undersøgelse vil den demografiske aldring bl.a. føre til mærkbare ændringer af forbruget i Europa, indskrænke forretningsaktiviteterne, forhindre innovationer inden for produktionen af forbrugsgoder og uundgåeligt tilintetgøre de mindre levedygtige sociale sikringsordninger. Samtidig bringes de unge, der betaler bidrag uden at kunne gøre sig håb om modydelse, i konflikt med de ældre, der bruger næsten alle midlerne.

Hvilke konkrete foranstaltninger har Kommissionen truffet, og hvornår og hvorledes har den til hensigt at tage konkrete skridt til at bekæmpe dette fænomen, der udgør en så alvorlig trussel for Europas overlevelsesmuligheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. november 1999)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at de meget store demografiske ændringer kræver en nytænkning og en ændring af en praksis og en politik, som tiden er løbet fra. I de sidste fem år har Kommissionen udviklet forskellige initiativer, der tager sigte på at fremme drøftelserne mellem og med medlemsstaterne om dette spørgsmål.

Efter offentliggørelsen af dens demografiske rapporter i 1994, 1995 og 1997 vedtog Kommissionen tidligere i år en meddelelse med titlen »Et Europa for alle aldersgrupper — til fremme af velstand og solidaritet mellem generationerne«⁽¹⁾, som behandler virkningerne af befolkningens aldring for beskæftigelse, social beskyttelse, tjenesteydelser på sundhedsområdet og på de sociale områder, og som foreslår en strategi for en effektiv politik på disse områder. Kommissionen har også for nylig vedtaget en meddelelse om »En samordnet strategi til modernisering af den sociale beskyttelse«⁽²⁾ og heri foreslået en ny samarbejdsproces mellem Kommissionen og medlemsstaterne på dette område.

I sammenhæng med den europæiske beskæftigelsesstrategi er de lave tal for beskæftigelse af ældre arbejdstagere blevet identificeret som et vigtigt spørgsmål, og medlemsstaterne er blevet opfordret til at udvikle politiske foranstaltninger til fremme af livslang uddannelse og fleksible arbejdsformer.

Vedrørende sundhedspolitik, pleje af gamle og forskningsredskaber vil Kommissionen lægge særlig vægt på medicinsk og social forskning med forbindelse til problemerne omkring aldring i det femte rammeprogram for Fællesskabets forskning, som dækker et stort antal forskellige forskningsaktiviteter.

Det er magtpåliggende for Kommissionen at fremme debatten om de demografiske ændrings sociale aspekter og understøtte medlemsstaterne i deres søgen efter gode strategier.

⁽¹⁾ KOM(1999) 221 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(1999) 347 endelig udg.

(2000/C 170 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1836/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. oktober 1999)

Om: Støtte til Grækenland med bevillinger, der er opført til mål nr. 2

Under debatten i Europa-Parlamentet vedrørende omgående støtte til det jordskælvsramte Athen, erklærede Kinnock, medlem af Kommissionen, på dennes vegne, at man i samarbejde med den græske regering vil undersøge muligheden af at anvende bevillinger, der er opført til mål nr. 2.

Da Grækenland henhører under mål nr. 1, bedes Kommissionen oplyse, på hvilken måde den vil støtte de jordskælvsramte områder med bevillinger, der er opført under mål nr. 2? Henviste kommissionsmedlemmet til den eksisterende EF-støtteramme? Har Kommissionen forslag, den kan offentliggøre desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(18. november 1999)

Det ærede medlems spørgsmål på bero på en misforståelse, for Grækenland er i sin helhed støtteberettiget under strukturfondenes mål 1 både for den aktuelle programmeringsperiode og for den næste periode 2000-2006.

Enhver støtte fra strukturfondene til de områder, som blev ramt af jordskælvet den 7. september 1999, vil derfor blive ydet i henhold til de operationelle programmer, som er omfattet enten af den nugældende EF-støtteramme eller af den næste. Kommissionen afventer præcise forslag fra de græske myndigheder på dette område.

(2000/C 170 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1838/99**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(13. oktober 1999)

Om: Mangler ved levnedsmiddelkontrollen i spanske havne

I slutningen af august 1999 offentliggjorde Kommissionen en rapport om veterinær kontrol foretaget af Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret i spanske havne og lufthavne i perioden mellem november 1998 og marts 1999. Under disse inspektionsbesøg blev der fundet alvorlige mangler ved sundhedskontrollen på visse spanske grænsekontrolsteder med bemyndigelse til at foretage levnedsmiddelkontrol.

Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe over for de spanske myndigheder for at forbedre den situation, som Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret beskriver i sin rapport, hvis der tages udgangspunkt i rapportens konklusioner, som er offentliggjort på Generaldirektorat XXIV's hjemmeside?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. november 1999)

Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor har besøgt Spanien to gange i den senere tid, først i november 1998 og derefter i februar 1999. Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse har offentliggjort resultaterne af disse to besøg i deres endelige form på sin hjemmeside, herunder bemærkninger og reaktioner til Kommissionens resultater i udkastet til rapport fra de spanske myndigheders side.

Kommissionen har modtaget skriftlige svar på kritikken af de mangler, der blev identificeret i denne rapport, og disse svar drøftes stadig med de spanske myndigheder, herunder især visse specifikke henstillinger. De spanske myndigheder har angivet, at de i spørgsmålet om utilstrækkelige faciliteter nu vil foretage de nødvendige ændringer eller planlægge nye faciliteter. I spørgsmålet om mangler i kontrolprocedurerne ved grænsekontrolstederne blev der truffet øjeblikkelige administrative foranstaltninger for at forbedre tingenes tilstand.

Kommissionen tager flere gange om året helt regelmæssigt stilling til forslag om ændringer i listen over grænsekontrolsteder fremsat enten af Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret eller af medlemsstaterne for eventuelt at ændre den offentliggjorte liste over grænsekontrolsteder (Kommissionens beslutning 97/0778/EF af 22. juli 1997 om en liste over grænsekontrolsteder, der er godkendt til at føre veterinærkontrol med produkter og dyr fra tredjelande, om nærmere regler for den kontrol, som Kommissionens veterinærsagkyndige skal føre, og om ophævelse af beslutning 96/0742/EF⁽¹⁾). Listen over grænsekontrolsteder blev for nylig ændret ved Kommissionens beslutning 1999/0577/EF af 20. juli 1999⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 315 af 19.11.1997.

⁽²⁾ EFT L 219 af 19.8.1999.

(2000/C 170 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1841/99

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(13. oktober 1999)

Om: Bygning af et solvarmeelkraftværk i området Frankokastello ved Sfakia på Kreta (Grækenland)

Ifølge klager, som jeg har modtaget fra indbyggerne i Frankokastello, Sfakia, Kreta, er der planer om her at opføre et solvarmekraftværk til produktion af elektrisk strøm, som dog i perioder med mindre solskin som et alternativ skal kunne fungere ved gas. Ifølge indbyggernes klager skal gennemførelsen af projektet også støttes af EU som led i Thermie-programmet. Kommissionen bedes besvare følgende:

Kan Kommissionen oplyse, om den har planer om at støtte dette projekt? Er der foretaget en vurdering af projektets indvirkning på miljøet ud fra såvel et miljømæssigt synspunkt – området er blevet betegnet som værende af særlig naturskønhed og er blevet optaget i Natura 2000-programmet – som et socioøkonomisk synspunkt, eftersom kraftværket skal opføres i nærheden af et område med arkæologiske mindesmærker, beboede landsbyer og bebyggelser med allerede udviklede turismeaktiviteter, som udgør den vigtigste indtægtskilde for områdets indbyggere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio del Valle-Lersundi

(17. november 1999)

Projekt TE-235-96 (et europæisk solvarmeelkraftværk i Frangokastello, Kreta-Theseus) har modtaget støtte inden for Thermie-programmet til den første fase, som drejer sig om anlæggets udformning.

Projektets gennemførelse vil helt og holdent afhænge af de nationale (græske) lovgivnings- og procedureforhold i alle henseender vedrørende arealanvendelse, rumlig planlægning, miljøvirkninger, bygning, drift og tilslutning til nettet. Hvis de nødvendige tilladelser ikke gives, vil projektet ikke kunne modtage yderligere støtte. Især er Frangokastello-området beliggende på et areal, der indgår i listen over områder af betydning for Fællesskabet som foreslået af de græske myndigheder i henhold til Rådets direktiv 92/0043/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ til Natura 2000 netværket. De relevante undersøgelser af miljøvirkninger, der gennemføres med henblik på udviklingen af dette projekt, bør derfor tage passende hensyn til betydningen af bevarelse af området, således at det ikke forringes.

Når nationale eller lokale myndigheder giver deres tilladelse, kan Kommissionen kun gå ud fra, at der har været taget hensyn til miljømæssige overvejelser. Kommissionen har ikke kompetence til at blande sig i lokale spørgsmål. Den kan dog gribe ind, hvis en eventuel tilsidesættelse af fællesskabslovgivningen skulle blive bragt til dens kendskab.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 170 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1863/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(14. oktober 1999)

Om: Gensidig anerkendelse af kvalifikationer i Den Europæiske Union

Er Kommissionen klar over, at universitetet i Barcelona af en britisk studerende, som allerede har en afgangseksamen fra et britisk universitet, kræver 156 meritter mere, end der kræves af spanske studerende?

Mener Kommissionen ikke, at dette strider mod europæisk lov, som ikke tillader diskriminering mellem Den Europæiske Unions borgere på grundlag af nationalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(4. november 1999)

De oplysninger, det ærede medlem har forelagt, er ikke tilstrækkelige til, at Kommissionen kan foretage en tilbundsående undersøgelse af forholdene. Kommissionen har i en fax til det ærede medlem præciseret, hvilke detaljer der er behov for. Så snart disse oplysninger foreligger, vil Kommissionen undersøge sagen.

(2000/C 170 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1875/99

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. oktober 1999)

Om: Eventuel overtrædelse af habitatdirektivet

Er Kommissionen bekendt med, at de belgiske, nederlandske og tyske myndigheder arbejder med planer for genåbning af den jernbaneforbindelse, der gik under navnet »Ijzeren Rijn«?

Er Kommissionen bekendt med, at den gamle linjeføring af denne jernbaneforbindelse for godstransport går tværs gennem nationalparken »De Meinweg«?

Er Kommissionen bekendt med, at De Meinweg er udpeget som »stille område« og »særligt beskyttet område« inden for rammerne af Natura 2000?

Er Kommissionen bekendt med, at habitatdirektivet 92/0043/EØF (¹) blandt andet vedrører den — for Nederlandenes vedkommende enestående — forekomst af hugormen (*Vipera berus*)?

Deler Kommissionen den opfattelse, at genåbningen af en jernbaneforbindelse til godstransport gennem dette område er i strid med habitatdirektivet, som blandt andet skal beskytte hugormen, paddearten *Pelobates fuscus*, firbenarten *Triturus cristatus* og tranen?

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at sikre, at Nederlandene for så vidt angår De Meinweg fuldstændigt overholder habitatdirektivet?

Er Kommissionen rede til at opfordre regeringerne i Nederlandene, Belgien og Tyskland til seriøst at undersøge moderne alternativer til Ijzeren Rijn-forbindelsen fra og til Venlo?

Mener Kommissionen, at en moderne jernbaneforbindelse for godstransport også bør kombineres med en ny passagerforbindelse på linjen Antwerpen-Venlo-Rhurområdet?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(22. november 1999)

Kommissionen har kendskab til drøftelserne mellem de belgiske, tyske og hollandske myndigheder om den mulige genåbning af jernbanelinjen Ijzeren Rijn, men den har endnu ikke fået oplysning om resultaterne af drøftelserne.

Kommissionen er klar over, at jernbanelinjen går gennem nationalparken De Meinweg.

Kommissionen er bekendt med, at De Meinweg indgår i Natura 2000-nettet. Parken er klassificeret som særligt beskyttet område i henhold til Rådets direktiv 79/0409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹) (1 600 hektar). Det er også foreslået som lokalitet af fællesskabsbetydning i henhold til Rådets direktiv 92/0043/EF af 21. maj 1992 om bevaring af naturlige levesteder og af vilde dyr og planter (1 807 hektar). Kommissionen er også bekendt med, at området er klassificeret som »Stiltegebied«. Da denne klassifikation kun er baseret på national lovgivning, har den ingen følger i henhold til fællesskabslovgivningen.

Hugormen (*Vipera berus*) nævnes ikke i bilag II eller IV til direktiv 92/0043/EF, og er derfor ikke beskyttet i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne har naturligvis ret til selv at beskytte levesteder eller arter, som ikke nævnes i direktiv 92/0043/EF, som i dette tilfælde hugormen i Nederlandene. Det kan imidlertid være et relevant aspekt for gennemførelsen af Rådets direktiv 85/0337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af virkningerne på miljøet af visse offentlige og private projekter (²).

De Meinweg er beskyttet ved direktiv 92/0043/EF, navnlig artikel 6 (stk. 2, 3 og 4). I henhold til artikel 7 i direktiv 92/0043/EF gælder disse bestemmelser også for særligt beskyttede områder som defineret i direktiv 79/0409/EØF. Genåbningen af Ijzeren Rijn-jernbanelinjen synes at være et projekt, jf. artikel 6, stk. 3, der må formodes at få betydelig indvirkning på De Meinweg. I så fald skal projektet underkastes en passende vurdering for så vidt angår virkningerne heraf for De Meinweg, navnlig for de levesteder og arter, der er beskyttet i henhold til direktiv 92/0043/EF og direktiv 79/0409/EF, såsom firbenarten *Triturus cristatus*, paddearten *Pelobates fuscus* og tranen (*Grus grus*). Hvis en sådan vurdering munder ud i, at der er tale om negative virkninger, finder artikel 6, stk. 4, anvendelse. Det påhviler medlemsstaten at anvende artikel 6, stk. 4. Kommissionen kan ikke ud fra de foreliggende oplysninger bedømme, om der er tale om en overtrædelse af direktiv 79/0409/EØF eller direktiv 92/0043/EF. Den vil derfor anmode de hollandske myndigheder om yderligere oplysninger om projektet og virkningerne heraf, i henhold til direktiv 79/0409/EØF og direktiv 92/0043/EF. Projektet vil ikke blot påvirke De Meinweg, men også Weerter en Budelerbergen, som er et område, der er foreslået som særligt beskyttelsesområde i henhold til direktiv 79/0409/EØF. Hvad De Meinweg angår, vil Kommissionen ikke tage yderligere skridt på nuværende tidspunkt, da der endnu ikke er noget der tyder på, at direktiv 79/0409/EØF eller direktiv 92/0043/EF er overtrådt.

På dette stadium i projektet er det op til de berørte medlemsstater at vurdere mulige alternativer til projektet. En sådan vurdering er obligatorisk, hvis artikel 6, stk. 4 i direktiv 92/0043/EF finder anvendelse på projektet. Kommissionen vil anmode de hollandske myndigheder om oplysninger om anvendelsen af artikel 6, stk. 4. I henhold til nærhedsprincippet er det op til de berørte medlemsstater at vurdere og fastlægge den fremtidige anvendelse af jernbanelinjer, herunder spørgsmålet om hvorvidt både passagertog og godstog kan anvende linjen.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985.

(2000/C 170 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1884/99**af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen**

(29. oktober 1999)

Om: Laksepolitik i Østersøen

Ifølge undersøgelser er vildlaksens yngelproduktion styrtdykket i floden Torniojoki mellem Finland og Sverige. Laksene lever i Østersøen, hvorfra de svømmer op for at gyde i floderne. Da Kommissionen for øjeblikket ved forskellige lejligheder har været fortalere for en mere liberal politik for laksefiskeri i Østersøen, vil det være vanskeligt at opfylde de målsætninger om regeneration af laksebestanden i 2010, som EU har fastsat. Er Kommissionen opmærksom på problemet i floden Torniojoki, og indvirker dette på EU's politik for laksefiskeriet i Østersøen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. november 1999)

I februar 1997 vedtog Den Internationale Østersø-fiskerikommission (IBSFC) en handlingsplan for laks. Målet for denne plan er at opnå en naturlig produktion på mindst 50% af den mulige kapacitet i alle floder med vildlaks, at forbedre levestederne og at genetablere laksen i floder, hvor der er mulighed for det. Planen er blevet suppleret med nationale indgreb som f.eks. fredede områder og tidsbegrænsninger for fiskeriet.

Det Internationale Havundersøgelseråd (ICES) har bekræftet, at de igangsatte forvaltningsforanstaltninger har medført en betydelig stigning i antallet af vildlaks, der vender tilbage til deres oprindelige floder. Stigningen i antallet af vildlaks, der gyder i floderne, har bevirket en øget produktion af vild smolt (unglaks).

Der er ikke konstateret samme fremgang i alle laksefloder. For Torniojokis vedkommende har stigningen imidlertid været meget stor, og ICES rapporterer, at der nu findes laks i dele af floden for første gang siden anden verdenskrig. Ifølge ICES og nationale kilder er produktionen i Torniojoki ikke brudt sammen; i 1998 var produktionen tværtimod den største registrerede siden først i 70'erne. Selv om der skete et fald i produktionen i 1999, er den dog stadig meget god og næsten fem gange større end i perioden 1976-1987. Desuden forventede man et fald i 1999-produktionen, da de tilbagevendende laks stammede fra mindre årgange, der var ramt af M 74-syndromet, hvorfor færre laks har deltaget i gydningen. Efter ICES' beregninger ser det ud til, at handlingsplanens mål for Torniojoki vil kunne nås i den nærmeste fremtid.

På den baggrund deler Kommissionen ikke det ærede medlems synspunkt, nemlig at produktionen af laks i Torniojoki er brudt sammen.

De opmuntrende tegn på øget produktion af vildlaks i Østersøområdet mange floder bekræfter, at IBSFC's foranstaltninger suppleret med nationale indgreb er effektive. Der er imidlertid floder, hvor der ikke kan spores den samme fremgang. Kommissionen er derfor overbevist om, at det fortsat er nødvendigt med en ansvarlig forvaltningsstrategi, hvis de opstillede mål skal nås.

(2000/C 170 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1887/99**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(29. oktober 1999)

Om: Væksthormonet rBST og dets indvirkning på dyresundheden

Vil Kommissionen forlange, at de relevante udvalg undersøger alt materiale om væksthormonet rBST og dets indvirkning på dyresundheden i det tilfælde, at producenten heraf anmoder om tilladelse til at sælge hormonet til anvendelse i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. november 1999)

Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel afgav udtalelse den 10. marts 1999 om vurdering af risici ved bovin somatotropi (BST). Konklusionerne i denne rapport er, at BST ikke bør gives til malkekøer, fordi dette kan forårsage alvorlige helbredsproblemer (f.eks. mastitis, klov- og benlidelser) samt skadelig indvirkning på reproduktionsevnen.

Medmindre en virksomhed eller videnskabelig forskning bringer nye elementer frem i lyset, der kan føre til nye overvejelser, anses vurderingen af risici ved BST i forbindelse med dyrevelfærdsaspekter som værende afsluttet.

(2000/C 170 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1888/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: Beskyttelse af dyr under transport

Er Kommissionen opmærksom på de rapporter, hvoraf det fremgår, at RSPCA (Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals) har indberettet Frankrig for stadig ikke at have gennemført bestemmelserne i direktiv 95/0029/EF⁽¹⁾ om beskyttelse af dyr under transport?

Vil Kommissionen oplyse, hvilke resultater der er opnået med den række overtrædelsesprocedurer, som i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 169 er indledt mod Frankrig for ikke at have truffet de fornødne foranstaltninger til at gennemføre direktivet, og hvilke skridt vil der blive taget for at sikre nøje overholdelse af EU-lovgivningen?

⁽¹⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(29. november 1999)

Den overtrædelsesprocedure, som Kommissionen har indledt mod Frankrig, drejer sig om ufuldstændig gennemførelse af Rådets direktiv 95/0029/EF af 29. juni 1995 om ændring af direktiv 90/0628/EØF om beskyttelse af dyr under transport.

Kommissionen indbragte sagen for Domstolen den 15. juni 1999.

De franske myndigheder har i mellemtiden oplyst Kommissionen om, at lovbestemmelserne om direktivets fuldstændige gennemførelse er under forberedelse.

Efter en inspektion foretaget af Kommissionen er der udstedt en særlig rapport, som er tilgængelig på websiden om generaldirektoratet for sundhed og forbrugerbeskyttelse⁽¹⁾. Heri rettes der en række henstillinger til Frankrig vedrørende de utilfredsstillende aspekter. Kommissionen har til hensigt at følge sagen op, hvis Frankrig ikke retter forsømmelserne.

⁽¹⁾ Internetadresse: <http://europa.eu.int/comm/dg24/>.

(2000/C 170 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1892/99

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: EF-initiativet URBAN

På opfordring af Europa-Parlamentet videreføres EF-initiativet URBAN i perioden 2000-2006. Europa-Parlamentet har endvidere anmodet om, at omtalte EF-initiativ også kommer til at gælde små og mellemstore byer i EU.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan den har tænkt sig at imødekomme Europa-Parlamentets anmodning? Vil den tidligere eksisterende regel om en minimumgrænse på 100 000 indbyggere fremover finde anvendelse som maksimumgrænse, for at Europa-Parlamentets anmodning kan imødekommes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(1. december 1999)

Kommissionen vedtog den 13. oktober 1999 (1) et udkast til retningslinjer for EF-initiativet URBAN, og der er klart angivet, at der ikke gælder noget minimumskrav til befolkningsantallet, for at byerne kan være støtteberettigede. Kommissionen kræver kun, at der i hvert berørt byområde skal være et befolkningsgrundlag på mindst 10 000 indbyggere.

Medlemsstaterne har dermed mulighed for at foreslå såvel små og mellemstore byer som større byer således som ønsket af Europa-Parlamentet.

(1) KOM(1999) 477 endelig udg.

(2000/C 170 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1894/99

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: Kommissionens godkendelse af et joint venture mellem Siemens og Fujitsu

Ifølge presseforlydender har Kommissionen den 3. oktober 1999 godkendt oprettelsen af et operativt joint venture mellem selskaberne Fujitsu Limited (japansk) og Siemens AG (tysk) under forudsætning af opfyldelse af nogle vilkår af økonomisk og handelsmæssig art.

Det er almindeligt kendt, at aftaler om sammenlægning af virksomheder eller oprettelse af joint ventures medfører interne omstruktureringer i de pågældende virksomheder og deraf følgende nedlæggelse af arbejdspladser.

Virksomhedsflytninger, -lukninger og -indskrænkninger er på dagsordenen f.eks. i Portugal med muligheden for lukning af Siemens-fabrikkerne eller i Michelin-sagen, hvor man har forsøgt at afskedige i tusindvis af arbejdstagere. Vil Kommissionen på den baggrund oplyse, om den ved godkendelse af joint ventures eller sammenlægninger af multinationale virksomheder inden for det indre marked stiller betingelser af social- og arbejdsmarkedsmæssig art, navnlig i forbindelse med bevarelse eller skabelse af job, og hvilke betingelser, den i givet fald har stillet i dette tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(29. november 1999)

Kommissionen besluttede den 30. september 1999 at give tilladelse til oprettelse af et joint venture mellem Fujitsu og Siemens. Sagen drejer sig om sammenlægning af de to virksomheders aktiviteter i Europa med henblik på udvikling, fremstilling og salg af edb-materiel og lignende produkter. Kommissionen har vurderet sammenlægningen i lyset af forordningen om fusioner (Rådets forordning (EF) 1310/97 af 30. juni 1997 om ændring af forordning (EØF) 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (1)).

Kommissionen har forsøgt at afgøre, om denne operation vil skabe eller forstærke en dominerende stilling på de markeder, hvor dette joint venture i givet fald kommer til at udøve sin virksomhed. I betragtning af de to moderselskabers markedsandele og tilstedeværelsen af stærke konkurrenter på alle disse markeder har Kommissionen konkluderet, at der ikke består en sådan risiko. I øvrigt har Kommissionen kun på ét punkt konstateret, at koordinationen mellem de to moderselskaber har mærkbare virkninger, nemlig når det

drejer sig om markedet for finansielle arbejdspladser. For at fjerne den alvorlige tvivl, der herskede vedrørende konkurrencen på dette specielle marked, har Siemens forpligtet sig til at afhænde Siemens Nixdorf Retail and Banking Systems GmbH, et datterselskab, der opererer inden for denne sektor. Kommissionen har på den baggrund givet tilladelse til sammenlægningen, forudsat at Siemens fuldt ud overholder nævnte forpligtelse.

Kommissionen har sikret sig, at oprettelsen af et joint venture mellem Fujitsu og Siemens ikke fordrejer konkurrencen på de pågældende markeder inden for EU. Den har ikke stillet betingelser vedrørende oprettelse eller bevarelse af arbejdspladser. Der kan ikke ifølge forordningen om fusioner pålægges virksomheder sådanne betingelser.

I denne sag er der ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, intet der tyder på, at oprettelsen af dette joint venture vil medføre nedlæggelse af arbejdspladser. Den sammenlægning, Siemens og Fujitsu foretager, går i øvrigt hovedsagelig ud på at give virksomhederne mulighed for at tilbyde et fuldstændigt produktsortiment inden for edb-materiel. De produktsortimenter, som de to moderselskaber hidtil har kunnet tilbyde, kan betragtes som komplementære, og oprettelsen af et joint venture medfører derfor ikke i væsentlig grad overlappende aktiviteter.

Set i en videre sammenhæng må denne form for operation vurderes positivt, da den ofte svarer til, hvad en dynamisk konkurrence kræver. Sådanne operationer er med til at strukturere markederne, øge den europæiske industris konkurrenceevne og forbedre betingelserne for vækst og dermed for skabelse af arbejdspladser.

Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på, at fællesskabsdirektiver om information og høring af arbejdstagere muligvis finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, nemlig Rådets direktiv 98/0059/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kollektive afskedigelser⁽¹⁾ og Rådets direktiv 94/0045/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne⁽²⁾.

I medfør af disse direktiver og de nationale bestemmelser til gennemførelse heraf og i henhold til de aftaler, der er indgået inden for koncernerne Siemens og Fujitsu om oprettelse af europæiske samarbejdsudvalg skal den operation, som det ærede medlems spørgsmål drejer sig om, og eventuelle sociale følger heraf, eventuelt gøres til genstand for en procedure vedrørende information og høring af arbejdstagerrepræsentanter både på tværnationalt og nationalt plan.

⁽¹⁾ EFT L 180 af 9.7.1997.

⁽²⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽³⁾ EFT L 254 af 30.9.1994.

(2000/C 170 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1896/99

af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: »Ungdom for Europa«-programmet

Kan Kommissionen oplyse, hvilke organer (offentlige eller private), institutioner, selskaber, andelsvirksomheder og personer der er blevet tildelt hvilke beløb eller bidrag (herunder udbetalinger, hvad enten de allerede er foretaget eller ej), for så vidt angår »Ungdom for Europa«-programmet om inddragelse af de unge i den europæiske opbygning (1995-1999) (budget 126 mio. € svarende til ca. 244 mia. lire).

Står det klart, hvad beløbene rent faktisk er blevet brugt til, og om initiativerne har været en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(9. november 1999)

En oversigt (efter projekter) over de organer, der har modtaget støtte inden for rammerne af programmet »Ungdom for Europa« siden 1995, sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Generalsekretariat. På grund af den høje grad af decentralisering af forvaltningen, som er et karakteristisk træk ved dette program, går der en vis tid mellem udvælgelsen af projekter, deres gennemførelse, deres finansiering og derfor også oversendelsen af de fuldstændige data til Kommissionen. Listen er derfor ikke udtømmende, men den er dog repræsentativ for alle de projekter, der har givet mere end 200 000 unge mulighed for at nyde godt af programmet siden 1995.

Projekter, der modtager støtte, udvælges enten på det centrale eller på det decentrale plan alt efter deres karakter af bedømmelsesudvalg bestående af eksperter, som i særlig grad kontrollerer, i hvilken udstrækning ansøgningerne — herunder også budgetmæssigt set — passer til programmets formål. De nationale agenturer spiller en central rolle på forskellige stadier af gennemførelsen (udvælgelse, analyse af rapporter, kontakter med modtagerne, m.m.) og har deres eget kontrolsystem. I øvrigt er programmet »Ungdom for Europa« underkastet de obligatoriske kontrolprocedurer i Kommissionen. Ethvert udvalgt projekt indgår således både på det centrale og på det decentrale plan i en kontrakt, som fastsætter reglerne for brugen af Fællesskabets støtte til modtageren. I henhold til denne kontrakt forpligter modtageren sig til senest to måneder efter kontraktperioden at forelægge enten det nationale agentur eller Kommissionen en endelig rapport, som omfatter en beskrivelse af de forskellige foranstaltninger, der skal gennemføres inden for rammerne af projektet, ledsaget af en endelig afregning for samtlige udgifter til projektet, som modtageren skal udarbejde. Et forskud på 80 % udbetales senest 30 dage efter modtagelsen af den behørigt underskrevne kontrakt. Den resterende saldo udbetales senest 60 dage efter modtagelsen og godkendelsen af den endelige rapport i det nationale agentur eller i Kommissionen. Det nationale agentur hhv. Kommissionen forbeholder sig ret til at nægte at udbetale enhver saldo, hvis denne rapport ikke indsendes til tiden, eller hvis den skønnes at være ufuldkommen. I tilfælde af, at det endelige beløb til udbetaling efter godkendelsen af denne rapport skulle være lavere end det allerede udbetalte forskud, skal modtageren tilbagebetale det beløb, der var udbetalt for meget som følge af den første ansøgning.

I spørgsmålet om opfølgning og kontrol fastsætter kontrakten, at modtageren til det nationale agentur eller til Kommissionen skal indsende alle informationer om gennemførelsen af de projekter, kontrakten dækker, såfremt det ønskes, ligesom modtageren skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at muliggøre besøg fra det nationale agentur, Kommissionen eller Revisionsretten med henblik på opfølgning, kontrol og revision (sagsakter, regnskaber). En sådan kontrol og revision kan foretages på stedet og består i en gennemgang af de samlede regnskaber og bilag vedrørende de forskellige partnere eller projekter, der indgår i kontrakten. Med henblik herpå skal alle bilag opbevares i fem år efter udbetalingen til et projekt og dets afslutning.

De nationale agenturer undertegner ligeledes en kontrakt med Kommissionen vedrørende den finansielle støtte, de skal forvalte på det nationale plan. En sådan kontrakt fastsætter de samme vilkår for opfølgning og kontrol som kontrakterne med modtageren. I en sådan kontrakt forpligter det nationale agentur sig til at aflægge regnskab for Kommissionen for brugen af de fællesskabsmidler, kontrakten omfatter. Med henblik herpå skal agenturet for hver enkelt foranstaltning indsende midtvejs- og endelige regnskaber og statistikker til Kommissionen.

Foruden den kontrol, hvert enkelt nationalt agentur gennemfører inden for rammerne af de decentrale projekter, kan Kommissionens eller Revisionsrettens tjenestegrene med ansvar for finanser og budget bestemme sig til at gennemføre en kontrol på grundlag af repræsentative stikprøver. Også de nationale agenturer skal stå til rådighed for kontrolbesøg. Endelig gennemfører eksterne firmaer for Kommissionens regning en evaluering af programmets gennemførelse. En midtvejsevaluering af programmet blev offentliggjort den 6. februar 1998⁽¹⁾, og en indkaldelse af bud på den endelige evaluering er i gang i øjeblikket.

Inden for rammerne af det nye ungdomsprogram, som er ved at blive forhandlet, har Kommissionen planlagt en ny, styrket ordning for forvaltning og evaluering, som i høj grad er inspireret af henstillingerne i vejledningen om støtte, og som skulle muliggøre en opfølgning under forløbet af projekterne, også på det decentrale plan. At der findes et konsolideret program går således i spand med udarbejdelsen af et edb-system, der gør det muligt at omgruppere programmets forskellige foranstaltninger på grundlag af de erfaringer, der er indhøstet siden etableringen af programmet »Ungdom for Europa«. Dette vil betyde et stort skridt fremad i forvaltningen og en endnu mere effektiv kontrol af fællesskabsmidlernes anvendelse.

⁽¹⁾ KOM(98) 52 endelig udg.

(2000/C 170 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1899/99
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: Kalejdoskop-programmet (1996-1998)

Kan Kommissionen oplyse, hvilke organer (offentlige eller private), institutioner, selskaber, andelsvirksomheder og personer der er blevet tildelt hvilke beløb eller bidrag (herunder udbetalinger, hvad enten de allerede er foretaget eller ej), for så vidt angår Kalejdoskop-programmet til støtte for kunstneriske og kulturelle arrangementer (1996-1998) (budget 26,5 mio. €, svarende til ca. 51 mia. lire).

Står det klart, hvad beløbene rent faktisk er blevet brugt til, og om initiativerne har været en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(23. november 1999)

For så vidt angår spørgsmålets første del, er svaret ret fyldigt og omfatter adskillige publikationer, hvorfor Kommissionen sender alle svarets elementer direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

For så vidt angår spørgsmålets anden del, følges de udvalgte projekter op gennem foreløbige og endelige rapporter, og de bevilgede finansielle bidrag ydes ikke, før Kommissionen har gennemlæst og godkendt disse rapporter.

(2000/C 170 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1901/99
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(29. oktober 1999)

Om: Raphael-programmet (1996-2000)

Kan Kommissionen oplyse, hvilke organer (offentlige eller private), institutioner, selskaber, andelsvirksomheder og personer der er blevet tildelt hvilke beløb eller bidrag (herunder udbetalinger, hvad enten de allerede er foretaget eller ej), for så vidt angår Raphael (EF-handlingsprogram til bevarelse af den europæiske kulturarv 1996-2000) (budget 67 mio. € svarende til 130 mia. lire).

Står det klart, hvad beløbene rent faktisk er blevet brugt til, og om initiativerne har været en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(23. november 1999)

Kommissionen kan meddele det ærede medlem, at Europa-Parlamentet og Rådet i slutningen af 1997 vedtog Raphael-programmet og godkendte en samlet bevilling på 30 mio. ECU for den fireårige periode 1997-2000. Da rammeprogrammet »Kultur 2000« imidlertid blev vedtaget i mellemtiden, var 1999 Raphael-programmets sidste gennemførelsesår.

Som svar på spørgsmålets første del sender Kommissionen en liste direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Hvad spørgsmålets anden del angår, følges de udvalgte projekter op gennem foreløbige og endelige rapporter, og de bevilgede finansielle bidrag ydes ikke, før Kommissionen har gennemlæst og godkendt disse rapporter.

(2000/C 170 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1904/99**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. oktober 1999)

Om: URBAN (1996-1999)

Den samlede støtte fra Fællesskabets strukturfonde til Italien i forbindelse med fællesskabsinitiativet URBAN vedrørende byområder for tidsrummet 1996-1999 beløber sig til i alt 298,4 mio. € (ca. 580 mia. lire).

Kan Kommissionen oplyse, hvilke organer (offentlige eller private), institutioner, selskaber, andelsvirksomheder og personer der er blevet tildelt hvilke beløb eller bidrag (herunder udbetalinger, hvad enten de allerede er foretaget eller ej), for så vidt angår URBAN.

Står det klart, hvad beløbene rent faktisk er blevet brugt til, og om initiativerne har været en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(1. december 1999)

For den nuværende programmeringsperiode 1994-1999 udgør EU-bidraget til EU-initiativet URBAN i Italien 136,7 mio. EUR, heraf 120,4 mio. EUR til Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og 13,3 mio. EUR til Den Europæiske Socialfond.

Kommissionen udbetaler efter de gældende bestemmelser URBAN-støtten direkte til de nationale myndigheder, der er ansvarlige for de operationelle programmer og deres gennemførelse. Alle nærmere oplysninger om de endelige støttemodtagere kan fås ved henvendelse til det italienske ministerium for offentlige arbejder.

Overvågningsudvalgene, der består af repræsentanter for Kommissionen, ministerierne og de pågældende regioner, holder øje med, om programmerne gennemføres korrekt.

(2000/C 170 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1908/99**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. oktober 1999)

Om: Det fjerde fællesskabshandlingsprogram på mellemlang sigt om lige muligheder for kvinder og mænd (1996-2000)

Kan Kommissionen oplyse, hvilke organer (offentlige eller private), institutioner, selskaber, andelsvirksomheder og personer der er blevet tildelt hvilke beløb eller bidrag (herunder udbetalinger, hvad enten de allerede er foretaget eller ej), for så vidt angår det fjerde handlingsprogram på mellemlang sigt om lige muligheder for kvinder og mænd (1996-2000) (disponible finansieringsmidler for tidsrummet fra 1.1.1996 til 31.12.2000: 30 mio. € svarende til 58 mia. lire).

Står det klart, hvad beløbene rent faktisk er blevet brugt til, og om initiativerne har været en succes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anne Diamantopoulou

(9. december 1999)

Kommissionen kan meddele det ærede parlamentsmedlem, at de ønskede oplysninger findes i fortegnelserne over projekter, som er finansieret i 1996, 1997 og 1998 samt i oversigten for 1999. Kommissionen fremsender kopier heraf direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

Hvad angår de pågældende beløb, blev der i 1996 tildelt støtte til projekter i denne forbindelse på 4 098 268 EUR ; i 1997 udgjorde beløbet 4 927 598 EUR og i 1998 5 290 358 EUR. I 1999 er der planlagt et beløb på 6 468 272 EUR til finansiering af projekter. Det ærede parlamentsmedlem kan i ovennævnte dokumenter finde nærmere oplysninger om den støtte, der er givet det enkelte projekt pr. år.

Ud over projekterne har Kommissionen også finansieret andre aktiviteter inden for rammerne af det fjerde program. Nærmere bestemt har Kommissionen givet følgende beløb til udarbejdelse af årsberetning om ligestilling mellem kvinder og mænd: 614 232 EUR i 1996, 558 197 EUR i 1997 og 598 788 EUR i 1998. Hvad angår de udførte undersøgelser, har Kommissionen brugt 902 014 EUR i 1996, 515 910 EUR i 1997 og 196 419 EUR i 1998.

Anvendelsen af den støtte, der gives inden for rammerne af handlingsprogrammet om lige muligheder, er underkastet en løbende kontrol fra Kommissionens side. Ved hvert projekt skal der således fremlægges en interimrapport og en endelig rapport, inden der sker en udbetaling.

(2000/C 170 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1915/99
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(14. oktober 1999)

Om: Gennemførelsen af Natura 2000

1. Hvilken frist er der nu fastsat for vedtagelsen af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning?
2. Hvorledes agter Kommissionen at sikre, at der foretages en omhyggelig vurdering af de forslag om lokaliteter, der forelægges af medlemsstaterne?
3. Hvor stort et personale er der beskæftiget i Det Europæiske Temacentret for Naturbeskyttelse og i hvilke funktioner?
4. Hvilke foranstaltninger træffes der for at sikre, at de informationskilder, som temacentret anvender for at fastslå fordelingen af levesteder og arter i de enkelte medlemsstater, er både tilstrækkeligt omfattende og ajourført, således at der kan foretages en hensigtsmæssig vurdering af medlemstaternes forslag?
5. Er Kommissionen sikker på, at de ressourcer, der står til rådighed for temacentret, er tilstrækkelige til, at det har mulighed for at udføre de opgaver, der kræves af det, efter de højest mulige normer?
6. Vil den nye kommissær for miljøanliggender foretage en evaluering af temacentret for at fastslå, om det er i stand til at fuldføre det påkrævede arbejde inden for den tid, der står til rådighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. november 1999)

1. Kommissionen ønsker hurtigst muligt at vedtage listerne over lokaliteter af fællesskabsbetydning for hver af de seks biogeografiske regioner.

Dog er medlemsstaterne bagud – undertiden betydeligt – med indsendelsen af deres nationale liste over foreslåede lokaliteter, hvilket tvinger Kommissionen til at indlede overtrædelsesprocedurer mod dem.

Den forventede tidsplan for de enkelte biogeografiske regioner ser hermed ud som følger :

- i løbet af 2000: makaronesiske
- ved udgangen af 2000: alpine
- i 2001: atlantiske, boreale og mediterrane
- i 2002: kontinentale.

2. Kommissionen har i sinde at afholde en række videnskabelige seminarer for hver af de biogeografiske regioner. Disse seminarer skal organiseres sammen med Det Europæiske Temacentret for Naturbeskyttelse.

Afholdelsen af seminarerne og listen over deltagere er blevet fastlagt efter aftale med medlemsstaterne. Målet er at evaluere de nationale lister over lokaliteter på grundlag af de bedst mulige videnskabelige oplysninger, der er til rådighed.

Kommissionen baserer sig således på den til rådighed værende videnskabelige ekspertise, idet den minder om, at der i Rådets direktiv 79/0409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾ og 92/0043/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt af vilde dyr og planter ⁽²⁾ ikke er fastlagt uigendrivelige kriterier med konkrete tal, som gør det muligt at træffe afgørelse for hver enkelt lokalitet for sig.

3. Det Europæiske Temacentret for Naturbeskyttelse sorterer under Det Europæiske Miljøagentur. Kommissionen har ingen indflydelse på ansættelsespolitikken eller på delegeringen af arbejdsopgaver i temacentret.

Så vidt det er Kommissionen bekendt, arbejder tre personer med evalueringen af videnskabelige data vedrørende Natura 2000-nettet i den centrale enhed under temacentret.

4. Indsamling af videnskabelige data sorterer under Det Europæiske Miljøagentur. Kommissionen tilstiller temacentret alle data, den ligger inde med: samfinansierede videnskabelige undersøgelser, opgørelser foretaget som led i projekter under »Life-Nature«-programmet samt informationer indgivet af bl.a. ikke-statslige organisationer (NGO), ligesom den over for medlemsstaterne insisterer på, at disse skal tilstille den alle de data, de råder over.

Kommissionen skal dog understrege, at nogle medlemsstater ikke har ønsket at indgive deres nationale opgørelser over lokaliteter, der rummer naturtyper eller arter af fællesskabsbetydning, eller ikke har anført alle de naturtyper eller arter, som befinder sig i de lokaliteter, der er foreslået medtaget i Natura 2000-nettet.

5. Kommissionen har flere gange, såvel over for Miljøagenturet som over for temacentrets bestyrelse, understreget, at der skal gives høj prioritet til den videnskabelige evaluering i forbindelse med Natura 2000, samt at det er vigtigt at styrke temacentrets centrale enhed.

6. Evalueringen af temacentrene sorterer under Miljøagenturets bestyrelse. Kommissionen, som er repræsenteret ved to medlemmer ligesom Europa-Parlamentet, vil gerne medvirke ved en evaluering af de ressourcer, der er nødvendige for Temacentret for Naturbeskyttelse.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2000/C 170 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1916/99

af Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) til Kommissionen

(14. oktober 1999)

Om: EU's udviklingsstøtteprogrammer i Mozambique

Kommissionen bedes redegøre for, hvorfor EU's udviklingsstøtteprogrammer i Mozambique i begyndelsen af i år blev suspenderet over en periode på adskillige måneder således, at hele programmer og de diplomatiske forbindelser blev bragt i fare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(9. november 1999)

Spørgsmålet må bero på en misforståelse. Kommissionen har ikke truffet nogen afgørelse i 1999, eller de senere år, om at udviklingsstøtten til Mozambique skal bortfalde eller suspenderes.

Gennemførelsen af programmet for udviklingshjælp i Mozambique går for øjeblikket efter planen. I løbet af første halvår 1999 godkendte Kommissionen to nye programmer til et beløb på 25,8 mio. EUR. Der har ikke været særlige problemer med myndighederne i Mozambique i den af det ærede medlem nævnte periode. Forholdene er tværtimod blevet forbedret, hvilket har givet de mozambiquiske myndigheder mulighed for at deltage meget i udarbejdelsen, planlægningen og gennemførelsen af hjælpeprogrammerne.

Det ærede medlem kan endvidere konstatere, at den finansielle støtte fra Fællesskabet til Mozambique for øjeblikket ligger på et højt niveau. Betalingerne udgjorde således 91 mio. EUR i 1998, mens prognoserne for 1999 og 2000 for øjeblikket beløber sig til 132 mio. og 127 mio. EUR.

(2000/C 170 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1917/99

af Marco Pannella (TDI) til Rådet

(15. oktober 1999)

Om: Kina – Den såkaldte »custody and repatriation«-tilbageholdelsespraksis

Hundred tusinder af mennesker fra de dårligst stillede miljøer (gadebørn, hjemløse, sindssyge, migranter osv.) er hvert år i Kina ofre for vilkårlige anholdelser uden specifikke anklager eller rettergang. Denne undertrykkelsespraksis, som kaldes »custody and repatriation«, blev anvendt i stort omfang endnu i ugerne op til Folkerepublikken Kinas 50-års-fødselsdag. Denne form for tilbageholdelse, som kan vare i flere måneder, foregår under forfærdelige forhold, hvor fangerne er underkastet vedvarende fysisk vold, lever under jammerlige sanitære forhold, har en meget lang arbejdsdag og lever i næsten total isolation. Fangerne skal endvidere betale omkostningerne ved deres tilbageholdelse i disse såkaldte »custody and repatriation«-centre.

Hvilke initiativer har Rådet allerede taget eller agter det at tage for at bevirke, at Folkerepublikken Kinas myndigheder omgående afskaffer enhver form for administrativ tilbageholdelse, som er i modstrid med ånd og bogstav i de internationale konventioner, Folkerepublikken Kina har undertegnet?

Hvilke initiativer agter Rådet at tage, for at de kinesiske myndigheder, indtil denne form for vilkårlig tilbageholdelse er fuldstændig afskaffet, garanterer fri adgang for internationale organisationer til de såkaldte »custody and repatriation«-centre?

Hvilke initiativer agter Rådet mere generelt at tage for at få Folkerepublikken Kina til at sikre nøje og kontrollerbar overholdelse af konventionen om borgerlige og politiske rettigheder?

Svar

(17. december 1999)

1. EU har ved flere lejligheder givet udtryk for betænkelighed med hensyn til krænkelse af menneskerettighederne i Kina, og har gjort det klart såvel i multilaterale fora som i bilaterale kontakter med de kinesiske myndigheder og navnlig som led i menneskerettighedsdialogen mellem EU og Kina. Gennem denne dialog rejser EU regelmæssigt blandt andet spørgsmålet om administrativ tilbageholdelse og vilkårlige arrestationer. EU har indtrængende opfordret de kinesiske myndigheder til at ændre politik på dette område og at leve op til folkerettens bestemmelser om borgerlige og politiske rettigheder samt økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som Kina har undertegnet i løbet af de seneste to år. EU har endvidere understreget, hvor vigtigt det er, at de anbefalinger, som FN's Arbejdsgruppe for Vilkaarlig Tilbageholdelse og Fængsling fremsatte efter at have besøgt Kina, bliver fulgt op. EU har ligeledes tilskyndet Kina til at fortsætte samarbejdet med ICRC med hensyn til adgang til interneringscentre. Endelig har EU tilbudt Kina at udvikle tekniske bistandsprojekter, som skal hjælpe Kinas regering med at ratificere og gennemføre ovennævnte FN-konventioner.

2. Sidste runde af menneskerettighedsdialogen mellem EU og Kina blev afholdt den 19. oktober i Beijing. Ved denne lejlighed gav de kinesiske myndigheder EU en oversigt over de planlagte reformer inden

for administrativ tilbageholdelse. De rapporterede også om et godt samarbejde med ICRC med hensyn til adgang til interneringscentre og var villige til at fortsætte et sådant samarbejde. Endelig lod de forstå, at de var rede til at tage imod retslig bistand og ekspertise fra EU med henblik på ratificering og gennemførelse af FN-konventionerne.

(2000/C 170 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1923/99

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Besvarelse af parlamentariske forespørgsler

1. Hvor lang tid har det gennemsnitligt taget Kommissionen at besvare de ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler, som Europa-Parlamentets medlemmer har indgivet inden for det sidste år ?
2. I hvor vid udstrækning svarer dette til tilsvarende procedurer i medlemsstaternes parlamenter ?
3. Hvilke forslag har Kommissionen til hensigt at stille for at reducere besvarelsesfristen for sådanne forespørgsler ?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(4. november 1999)

1. Kommissionen besvarede i 1998 3 013 ikke-prioriterede skriftlige forespørgsler indgivet af Europa-Parlamentet med en gennemsnitlig svartid pr. spørgsmål på seks uger og fire dage.
2. Kommissionen har ikke adgang til oplysninger om forespørgsler i medlemsstaternes parlamenter. Det skal dog bemærkes, at Kommissionens situation ikke rigtig kan sammenlignes med de nationale myndigheders, især på grund af behovet for koordinering mellem Kommissionens tjenestegrene, vedtagelsesproceduren, der sikrer kollektivt ansvar, og kravet om at besvare spørgsmålene på spørgerens eget sprog.
3. I forbindelse med udpegelsen af den nye Kommission påpegede næstformanden med ansvar for relationerne til Europa-Parlamentet, at det var hendes klare intention at fremskynde besvarelsen af forespørgslerne fra Parlamentet. Siden da er der foretaget ændringer af Kommissionens interne procedurer, som skulle føre til en reel nedbringelse af den gennemsnitlige svartid. Kommissionen er dog enig i, at det burde være muligt at besvare alle skriftlige forespørgsler inden for den frist på seks uger, der er fastsat i Parlamentets procedurer, og den vil fortsætte stramme sine egne procedurer op for at nå dette mål.

(2000/C 170 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1925/99

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Indføjeelse af bestemte data i den mod Spanien indledte sag om statsstøtte i elektricitetssektoren

Den spanske regering erklærede den 17. september 1999 i sit svar til Juan Manuel Eguigaray, medlem af den socialistiske gruppe i det spanske parlament, at overgangsbestemmelse nr. 6 i lov om elektricitetssektoren, som udformet i lov 50/1998, i forbindelse med fastsættelse af omkostningerne ved overgang til fri konkurrence for el-selskaberne ikke indeholder nogen form for statsstøtte i den i artikel 92, stk. 2, i traktaten nævnte forstand.

Desuden, fastholder den spanske regering, har Kommissionen anmodet om bestemte oplysninger, som den har fået tilsendt, og i øjeblikket fortsætter forhandlingerne med hensyn til beregningen af omkostningerne ved overgangen til fri konkurrence, men disse drøftelser omfatter ikke begrebet omkostninger ved overgang til fri konkurrence, som anerkendes fuldt ud af Kommissionen.

I betragtning af disse usædvanlige oplysninger bedes Kommissionen svare på følgende:

- Er Kommissionen enig i den spanske regerings opfattelse af, at omkostningerne ved overgang til fri konkurrence ikke skulle være statsstøtte?
- Havde den spanske regering den 17. september 1999 fremsendt alle de oplysninger, som Kommissionen havde bedt om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. november 1999)

Kommissionen har allerede meddelt Spanien, at den indledningsvis betragter »omkostningerne ved overgang til fri konkurrence« som statsstøtte i den i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, anførte betydning (tidligere artikel 92). Sagen er derfor blevet registreret som ikke anmeldt støtte. I den beslutning af 8. juli 1999 om en overgangsordning, som Spanien indgav i henhold til artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/0092/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾, anføres det i punkt 2.2.3 og 3.2, at dette spørgsmål skal undersøges på grundlag af konkurrencereglerne, især EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c). Der er tale om en indledende vurdering, idet Kommissionens endelige holdning fastlægges i den endelige beslutning.

Kommissionen er regelmæssigt i kontakt med de spanske myndigheder vedrørende dette spørgsmål. Den 17. september 1999 havde den ikke modtaget alle de nødvendige oplysninger for at træffe sin beslutning i denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

(2000/C 170 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1926/99

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Manglende opfyldelse af projektet til genopretning og forbedring af parken Casa de Campo i Madrid

Den 31. marts og den 20. november 1997 samt for nylig, den 1. oktober 1999, henvendte borgersammenslutningen til bevarelse af Casa de Campo, »Salvemos la Casa de Campo«, sig skriftligt til Kommissionens generaldirektorat XVI for at gøre opmærksom på den efter deres opfattelse manglende opfyldelse af projekt 95.11.61.021-E vedrørende genopretning af nedslidte områder og forbedring af miljøet i parken Casa de Campo, som finansieres af Samhørighedsfonden og udføres af Madrid kommunes miljøafdeling.

Borgersammenslutningen henviste specielt til opførelsen af to dæmninger ved bækken Meaques i projektets første fase, som senere blot blev til opstemmede ildelugtende damme med store mængder myg, ganske i modstrid med hovedformålet, nemlig en biologisk rensning af bækken som fastlagt i projektet. Disse to dæmninger er senere blevet ødelagt.

På den anden side vedtog Madrids byråd den 28. februar 1998 den anden samlede saneringsplan for Madrid, der også finansieres af Samhørighedsfonden. Denne plan omfatter bl.a. forskellige foranstaltninger i forbindelse med Meaques-bækken til et beløb af 388 millioner pesetas, herunder opførelse af fire andre dæmninger.

Kan Kommissionen undersøge, om ikke der er sket en fordobling af betalingerne i forbindelse med opførelse og ødelæggelse af disse dæmninger? Har der været forsinkelser i gennemførelsen af dette projekt, og hvad er årsagen hertil? Hvad er årsagen til, at projektet er blevet ændret, således at der etableres nye parkeringspladser i stedet for, at man bremser risikoen for tab af naturlige jordarealer og for erosion? Hvorfor er der endnu ikke blevet gjort forsøg på at bevare historiske og miljømæssige elementer som f.eks. den historiske mur fra det XVIII. århundrede? Hvorfor har man ikke begrænset trafikken på over 50.000 køretøjer, som dagligt kører gennem Casa de Campo og har en skadelig indvirkning på miljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. november 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 170 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1929/99

af Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen

(4. november 1999)

Om: Behandlingen af roma i Den Tjekkiske Republik

Har Kommissionen kendskab til kommunalbestyrelsens planer i den tjekkiske kommune Usti Nad Labem om at opføre en mur i et beboelseskvarter for at adskille den del af kvarteret, hvor der bor roma, fra den del, hvor der ikke bor roma?

Er disse planer efter Kommissionens opfattelse i strid med de kriterier, ansøgerlandene skal opfylde, som blev vedtaget i København?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(23. november 1999)

Kommissionen er bekendt med, at det lokale byråd i byen Usti nad Labem den 15. september 1999 vedtog at bygge en mur i en af byens gader for at adskille Roma-sigøjnerne fra de andre beboere i gaden. Muren blev bygget den 13. oktober 1999 på trods af protester fra den tjekkiske regering, og skønt deputeretkammeret samme dag havde vedtaget at annullere de lokale myndigheders beslutning.

Den 18. oktober 1999 udnævnte den tjekkiske regering ved en resolution en repræsentant for regeringen indenrigsviceminister Pavel Warecky til at forhandle med de lokale myndigheder om en holdbar løsning på problemet i overensstemmelse med deputeretkammerets afgørelse. I denne resolution anmodede den tjekkiske regering også vicepremierminister og formand for den rådgivende forsamling Pavel Rychetsky om at drøfte regeringens skridt med repræsentanter for Roma-samfundet og informere de diplomatiske missioner fra de stater, der har kontaktet den tjekkiske regering, om dette spørgsmål. Den tjekkiske regering har udtalt, at det er dens hensigt at løse problemet inden Det Europæiske Råd i Helsinki i december 1999.

Umiddelbart efter murens opførelse udtrykte Kommissionen sin bekymring over situationen i Usti nad Labem, og den følger udviklingen nøje. Kommissionen fører en fortsat dialog med de tjekkiske myndigheder om dette spørgsmål og støtter fuldt ud Den Tjekkiske Republiks indsats for at finde en løsning, der sikrer Roma-minoriteten den nødvendige respekt og beskyttelse.

(2000/C 170 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1930/99
af Michael Cashman (PSE) til Kommissionen

(14. oktober 1999)

Om: Velstandsniveauet i Euro-landene

Kan Kommissionen redegøre for, hvor stor en succes den fælles valuta har været indtil nu? Hvordan ligger velstandsniveauet i Euro-landene og i de EU-medlemsstater, som ikke deltager i Euro-samarbejdet, i forhold til den øvrige verden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(9. november 1999)

Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) giver de medlemsstater, der har indført den fælles valuta, mulighed for at fortsætte den økonomiske vækst og profitere af de positive virkninger, der er forbundet med en øget anvendelse af euroen på internationalt plan.

Disse medlemsstater har allerede gennemført en omfattende sanering af deres offentlige finanser. Den stabilitet, der er tilvejebragt i overensstemmelse med »Maastricht-kriterierne« i forbindelse med overgangen til euroen begynder at bære frugt. I 1998 kunne man registrere årtiets bedste økonomiske resultater: en vækst på 2,8 % og en nettojobskabelse på 1,7 mio. arbejdspladser. De grundlæggende økonomiske faktorer i eurozonen er tilfredsstillende: kun lidt inflation og lave rentesatser. Kommissionens efterårsprognose, der er under udarbejdelse, forventes at bekræfte, at Europa er i færd med at få vendt den opadgående arbejdsløshedskurve.

Euroen står allerede på lige fod med dollaren på de internationale obligationsmarkeder. Ifølge statistikkerne for første halvår 1999 tegner emissionerne i euro sig for ca. 44 % af de samlede obligationsemissioner på verdensplan. Til sammenligning tegnede de 11 valutaer i eurozonen sig i 1997 for en andel på 30 %. Euroen er derfor mere end blot en sammenlægning af de valutaer, den afløser. Den bliver en stor international valuta. Skabelse af et stort, omfattende og likvid europæisk finansmarked gør det lettere for EU-virksomhederne at opnå finansiering. Eksempelvis har markedet for selskabsobligationer — »corporate bonds« — oplevet en rivende udvikling siden årets begyndelse. Selskabernes andel i de samlede obligationsemissioner i euro er tre gange større end i de tilsvarende emissioner i de europæiske valutaer i 1998. Denne udvikling bidrager ligeledes til at styrke Europas rolle på den monetære scene og således på ny bringe ligevægt i det internationale monetære system.

(2000/C 170 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1932/99
af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(14. oktober 1999)

Om: Mitrokhin-dokument vedrørende et italiensk spionnet, der opererede inden for Sovjetunionens efterretningstjeneste

Efter den engelske regerings videresendelse af Mitrokhin-dokumentet er det kommet frem, at der har eksisteret et udviklet spionnet i en fremmed stats tjeneste, der modarbejdede Italien og Det Frie Europa, og som opererede på italiensk territorium og udførte kontrolopgaver og lagde pres på det italienske statsapparat på højeste institutionelle og politiske plan og regeringsplan.

Hvilke initiativer agter Kommissionens formand, Romano Prodi, at tage for at fremme en hurtig klarlægning af sagen?

Prodi anmodes om at rette henvendelse til den italienske regering med henblik på offentliggørelse af alle de elementer, der er af betydning for, at sandheden kommer frem, og om nødvendigt anmode regeringerne i de øvrige medlemsstater om eventuelt at fremskaffe dokumentation vedrørende de afsløringer, der er indeholdt i Mitrokhin-dokumentet

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(18. november 1999)

Ifølge Kommissionen hører det rejste spørgsmål først og fremmest under den berørte medlemsstats kompetenceområde, idet den er ansvarlig for retsvæsenet på dens territorium. I henhold til afsnit VI i EF-traktaten kan der træffes foranstaltninger for at fremme samarbejdet på det strafferetlige område. Arbejdet fortsætter for at færdiggøre en konvention om gensidig retshjælp i straffesager mellem medlemsstaterne⁽¹⁾. Konventionen vil, når den er trådt i kraft, bidrage til at forenkle og fremme samarbejdet uanset forbrydernes eller overtrædelsernes karakter. Kommissionen har i denne forbindelse ikke planer om at tage noget specielt initiativ med hensyn til kontraspionage.

⁽¹⁾ EFT C 251 af 2.9.1999.

(2000/C 170 E/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1933/99
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. november 1999)

Om: Gennemførelsen af det operationelle program »uddannelse og erhvervsmæssig grunduddannelse« under fællesskabsstøtterammen for Grækenland

Af det svar, Kommissionen gav på min tidligere forespørgsel⁽¹⁾, fremgik det, at der var problemer med gennemførelsen af det operationelle program »uddannelse og erhvervsmæssig grunduddannelse«, og at de planlagte bevillinger blev udbetalt for langsomt. Kan Kommissionen oplyse, hvor stor udnyttelsesgraden på nuværende tidspunkt er med hensyn til de planlagte bevillinger, og om problemerne med gennemførelsen af programmerne er blevet løst? Hvis dette ikke er tilfældet, hvad skyldes så de store forsinkelser?

⁽¹⁾ H-411/97, Europa-Parlamentets mødeprotokol 4-502 (juni 1997).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(2. december 1999)

Der har i den senere tid været en væsentlig stigning i det pågældende operationelle programs gennemførelsetempo.

For så vidt angår den europæiske socialfond, er der indgået forpligtelser for 100 % af de planlagte bevillinger, og 78,86 % er allerede blevet udbetalt til Grækenland. Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) har indgået forpligtelser for 82 % og udbetalt 48 % af de planlagte kreditter. Der indgås forpligtelser for alle EFRU-kreditter før den 31. december 1999.

Alle aftaler om nationale retlige forpligtelser skal indgås inden udgangen af 1999, mens gennemførelsen kan fortsætte indtil december 2001. En endelig intern omprogrammering af det operationelle program »uddannelse og erhvervsmæssig grunduddannelse« foretages i år med henblik på at korrigere programmeringen og sikre, at alle til rådighed værende kreditter anvendes.

De fleste af de problemer, der har været og som har resulteret i store forsinkelser i programmets finansielle gennemførelse, synes at være løst.

(2000/C 170 E/155)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1940/99
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen**

(4. november 1999)

Om: Foranstaltninger til gennemførelse af den nye politik for regionerne i den yderste periferi i overensstemmelse med artikel 299, stk. 2, i Amsterdam-traktaten

Gennemførelsen af artikel 299, stk. 2, i Amsterdam-traktaten, der er det nye retsgrundlag for integrationsordningen for regionerne i den yderste periferi, vil kræve en betydelig indsats i starten og koordinering af de forskellige tjenester. Denne indsats bør fortsættes fremover for at tilpasse denne ordning til udviklingen i fællesskabspolitikkerne.

Agter Kommissionen at udvikle denne nye politik for regionerne i den yderste periferi ved at oprette en særlig horisontal og selvstændig enhed, der skal være ansvarlig for udvikling, opfølgning og kontrol af de foranstaltninger, der træffes, eller ved at styrke den allerede eksisterende tværtjenestelige gruppe ved at give den ny kompetence og de særlige midler, som dette arbejde kræver?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(1. december 1999)

I overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Köln vil Kommissionen inden udgangen af 1999 fremlægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om foranstaltninger til gennemførelse af EF-traktatens artikel 299, stk. 2 (tidligere artikel 227), om regioner i den yderste periferi, hvilket giver svar på det ærede medlems spørgsmål.

(2000/C 170 E/156)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1944/99
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen**

(4. november 1999)

Om: Undersøgelse af særlige indikatorer for velstand, levestandard m.m. i regionerne i den yderste periferi

I Artikel 299, stk. 2, i EF-traktaten erkendes det, at faktorer som fjern beliggenhed, status som øsamfund, lille areal, vanskelige topografiske og klimatiske forhold samt økonomisk afhængighed af nogle få produkter hæmmer udviklingen af regionerne i den yderste periferi, og at der ikke er blevet taget hensyn til disse faktorer under udarbejdelsen af de velstandsindikatorer, som det statistiske kontor i øjeblikket anvender.

Vil Kommissionen i sin embedsperiode gennemføre en undersøgelse af særlige indikatorer (for velstand, levestandard, underbeskæftigelse, udviklingsgrad), der tager hensyn til denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(3. december 1999)

De regionale statistiske indikatorer, der offentliggøres med jævne mellemrum (f.eks. arbejdsløshedsprocent og bruttonationalproduktet efter region), gør det muligt at afdække en stor del af problemerne i den yderste periferi inden for områder, der svarer til niveau 2 eller 3 i nomenklaturen for statistiske regionale enheder (NUTS).

I Fællesskabets statistiske program indgår der ingen planer om udarbejdelse af særlige indikatorer for den specielle situation i disse områder.

(2000/C 170 E/157)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1950/99
af Ursula Stenzel (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. oktober 1999)

Om: Euroteam — misbrug af EU-støtte

I sit svar af 4. oktober 1999 på min skriftlige forespørgsel P-1521/99⁽¹⁾ nævner Kommissionen, at den i forbindelse med Euroteam-affæren i Østrig har henvendt sig til myndighederne i den pågældende medlemsstat for at få oplysninger om følgefóranstaltningerne i dette tilfælde.

Kan Kommissionen oplyse, om der i forbindelse med disse undersøgelser er forekommet eller indrømmet uregelmæssigheder ved anvendelsen af offentlig EU-støtte?

Kan Kommissionen give oplysninger om følgefóranstaltningerne i forbindelse hermed?

⁽¹⁾ EFT C 27 E af 29.1.2000, s. 107.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(24. november 1999)

Kommissionen har den 3. september 1999 henvendt sig til de østrigske myndigheder for at få oplyst, hvilke konsekvenser det vil få, hvis det viser sig, at »Euroteam Vienna Gruppe« har misbrugt EU-støtte til uddannelse, herunder hvilke foranstaltninger forbundsministeren for arbejde, sundhed og sociale anliggender har truffet for at rette op herpå.

Denne henvendelse er indtil dato ikke blevet besvaret. I henhold til de foreliggende oplysninger foretager Statsadvokaturen i øjeblikket en juridisk undersøgelse, herunder en særlig undersøgelse (»Gebarungsüberprüfung«), der indebærer kontrol på stedet (»Vorortprüfung«) foretaget af den nationale revisionsret/rigsrevision (»Rechnungshof«) af »Euroteam Vienna Gruppens« aktiviteter. Der vil først foreligge et udkast til en rapport herom i det nye år.

(2000/C 170 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1951/99

af Helle Thorning-Schmidt (PSE) til Kommissionen

(19. oktober 1999)

Om: Ligestilling af registreret partnerskab med ægteskab i tjenestemandsvedtægten

Hvornår agter Kommissionen at gennemføre ligestilling af et registreret partnerskab (ægteskab mellem 2 personer af samme køn efter medlemslandenes regler herom, med ægteskab (ægteskab mellem 2 personer af forskelligt køn) i tjenestemandsvedtægten, således at ansatte ved Det Europæiske Fællesskab, der lever i registreret partnerskab, og deres familie så hurtigt som muligt kan nyde de samme rettigheder efter tjenestemandsvedtægten som ansatte, der lever i ægteskab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(26. november 1999)

Det fremgår udtrykkeligt af den nuværende ordlyd af vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber, at visse sociale rettigheder og ydelser kun kan tildeles »gifte« tjenestemænd. Hvis »registreret partnerskab« skal omfattes af disse bestemmelser, kræves det, at flere af personalevedtægten nuværende bestemmelser ændres, og sådanne ændringer skal vedtages ved en rådsforordning. Som det må være det ærede medlem bekendt, er medlemslandenes lovgivning forskellig med hensyn til »ægteskab« og det »registrerede partnerskab« mellem heteroseksuelle eller homoseksuelle, som i visse medlemslande er omfattet af lovbestemmelser og dermed anerkendt i lovgivningen.

I 1997 vedtog Kommissionen en række foranstaltninger, der var ensbetydende med en vis anerkendelse af »faste parforhold«, idet det blev muligt at tildele ikke-gifte heteroseksuelle og homoseksuelle par (tjenestemænd og øvrige ansatte) en række administrative rettigheder, der ikke er omfattet af personalevedtægten, og som ikke er forbundet med udgifter. I Williamson-gruppens rapport om modernisering af personalevedtægten fremføres det, at Kommissionen bør være opmærksom på det »registrerede partnerskab« og eventuelt anerkende det. Kommissionen overvejer på baggrund af dette dokument og i forbindelse med de igangværende forberedelser af en reform af de berørte afsnit i personalevedtægten muligheden af at fremsætte et forslag, der går i retning af det ærede medlems forslag, og som desuden skulle tage højde for lovgivningen i medlemslandene.

(2000/C 170 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1956/99

af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(5. november 1999)

Om: Ændring af EU-konkurrenceretten

Kommissionen har planer om at ændre EU-konkurrenceretten, således at den hidtidige ordning med, at der foretages en undersøgelse, inden en sammenslutning godkendes, ændres til en ordning med efterfølgende kontrol. Undertegnede tillader sig at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

Hvor vidt fremskredne er Kommissionens planer herom?

Hvilke virkninger ville ovennævnte reform få for Kommissionens arbejdsmåde?

Hvor lang en periode ville denne procedure strække sig over fra det tidspunkt, hvor man får mistanke om en ulovlig sammenslutning, og indtil der bliver truffet en endelig afgørelse?

Indeholder Kommissionens forslag også bestemmelser om erstatningskrav fra de personer, som direkte eller indirekte har lidt skade som følge af den sammenslutning, der midlertidigt er gennemført, men som senere er erklæret ulovlig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. november 1999)

Kommissionen vedtog den 28. april 1999 en hvidbog om ændringer i procedurereglerne for karteller og misbrug af dominerende stilling⁽¹⁾. Denne hvidbog omhandler ikke fusioner, der fortsat skal anmeldes og godkendes, før de må gennemføres.

Kommissionen har modtaget mange kommentarer fra medlemsstater og andre berørte, og også Parlamentet og Det Økonomiske Udvalg er ved at se på denne hvidbog. Ud fra alle disse reaktioner vil Kommissionen gå videre med arbejdet og udarbejde et forslag til en rådsforordning, der skal træde i stedet for den nugældende forordning nr. 17, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86⁽²⁾. Det nye forslag ventes vedtaget af Kommissionen og oversendt til Rådet i anden halvdel af 2000.

Denne reform vil betyde en gennemgribende ændring af Kommissionens arbejde, navnlig i kraft af opgivelsen af anmeldelsessystemet. Dermed vil alt det bureaukrati, behandlingen af anmeldelser er forbundet med, blive elimineret, og Kommissionen vil få mulighed for at koncentrere sig om de alvorligste overtrædelser af konkurrencereglerne.

Med hensyn til de sager, hvor Kommissionen skrider ind med et forbud, er der meget stor forskel på, hvor lang tid sagernes behandling tager. I hvidbogen foreslås det, at der indføres en firemånedersfrist for Kommissionens underretning af klagerne om, hvad den agter at gøre i anledning af deres klage. Det eneste krav, der kan stilles til sagens videre forløb, er, at dens behandling skal afsluttes inden for en rimelig frist. Det vil være op til EU's domstole at sikre, at dette princip overholdes.

I det system, der foreslås i hvidbogen, vil alle konkurrencebegrænsende aftaler, der ikke opfylder betingelserne for fritagelse i artikel 81, stk. 3, være ulovlige og ugyldige fra starten, uden at det er nødvendigt med en kommissionsbeslutning. Enhver, der har lidt skade som følge af sådanne konkurrencebegrænsende aftaler, vil kunne kræve erstatning ved de nationale domstole. Den reform, Kommissionen foreslår, ændrer intet ved deres ret til skadeserstatning.

⁽¹⁾ KOM(1999) 101 endelig udg.

⁽²⁾ EFT 13 af 21.2.1962.

(2000/C 170 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1963/99

af Gerhard Hager (NI) til Rådet

(9. november 1999)

Om: Schengen-visa: Indvirkning på konkurrencen

I de senere år er det ud fra økonomiske overvejelser i stadig højere grad blevet gængs praksis blandt de østrigske transportvirksomheder at ansætte personer fra de central- og østeuropæiske lande, der er i besiddelse af et seks måneders Schengen-visum, som chauffører med henblik på transporter internt i EU, uden at disse har en arbejdstilladelse. Denne udbredte praksis har medført, at det er blevet stadig vanskeligere for unionsborgere at få adgang til dette arbejdsmarked.

På denne baggrund anmodes Rådet om at besvare følgende spørgsmål:

1. Har den nævnte problematik været genstand for drøftelser i Rådet?
2. Til hvor mange personer fra de central- og østeuropæiske lande er der udstedt et sådant seks måneders Schengen-visum, navnlig i Østrig og i EU som helhed?
3. Hvilke foranstaltninger anser Rådet for hensigtsmæssige for at hindre denne praksis, der er skadelig for arbejdsmarkedet og konkurrencen i Unionen?
4. Har Rådet hidtil foretaget undersøgelser af denne sag?
5. Er Rådet af den opfattelse, at denne praksis er i overensstemmelse med Unionens konkurrenceretlige bestemmelser?
6. Hvilke foranstaltninger agter Rådet i benægtende fald at træffe herimod?
7. Hvordan begrundes Rådet i bekræftende fald sin opfattelse?

Svar

(9. december 1999)

Rådet er ikke bekendt med den praksis, som det ærede parlamentsmedlem nævner.

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at et visum for et ophold på over tre måneder i Schengen-konventionens forstand er et nationalt visum, der udstedes af hver kontraherende part i overensstemmelse med egen lovgivning.

(2000/C 170 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1971/99 af Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE) til Kommissionen

(19. oktober 1999)

Om: Overtrædelse af direktiv 91/0628/EØF og 95/0029/EØF

I juni 1998 gennemførte den nederlandske dyreværnsforening omfattende undersøgelser af gennemførelsen af direktiv 91/0628/EØF⁽¹⁾ og 95/0029/EØF⁽²⁾ ved de italienske grænseovergangssteder Gorizia, Ferneti og Prosecco. Af resultaterne heraf fremgår det, at der er sket grov overtrædelse af direktiverne, og at de pågældende dyr har været udsat for grufulde mishandlinger. At der ikke var tale om engangstilfælde, fremgår klart af tilsvarende videooptagelser fra 1994 og 1996.

1. Er Kommissionen enig i, at direktiv 91/0628/EØF og 95/0029/EØF gennemføres fuldstændig utilstrækkeligt ved de italienske grænseovergangssteder?
2. Hvad foretager de italienske myndigheder sig for at sætte en stopper for denne skandaløse situation?
3. Udnyttes mulighederne i direktiverne for at inddrage tilladelser og indlede strafferetlig forfølgelse fuldt ud?
4. Hvilke sanktioner kan de italienske myndigheder i sidste instans pålægges, hvis de ikke træffer tilstrækkelige foranstaltninger til at kontrollere gennemførelsen af direktiverne?
5. Hvilke skridt vil Kommissionen som traktaternes vogter nu tage?

⁽¹⁾ EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 148 af 30.6.1995, s. 52.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. november 1999)

1. Kommissionen er opmærksom på problemerne omkring dyrevelfærd ved de nævnte grænseovergangssteder. Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor har gennemført flere inspektionsbesøg i Gorizia og Prosecco. Efter disse besøg har der været fremsendt henstillinger til de italienske myndigheder, og der blev konstateret visse forbedringer. Desværre viser senere klager, at disse forbedringer måske ikke har været af permanent karakter.

2. Ifølge de italienske myndigheder er antallet af embedsdyrlæger ved de pågældende grænseovergangssteder blevet sat op, og der har været afholdt uddannelseskurser om god praksis for dyrevelfærd for personalet og de arbejdere, der er beskæftiget ved grænseovergangsstederne.

3. Kommissionen mener ikke, at der gøres tilstrækkelig brug af de muligheder, der ligger i direktiverne. Men fordi Rådets direktiv 95/0029/EF af 29. juni 1995 om ændring af direktiv 91/0628/EØF om beskyttelse af dyr under transport ikke har gyldighed uden for Fællesskabets område er der juridiske vanskeligheder med at håndhæve den nationale lovgivning til gennemførelse af disse tekster, når forsømmelser eller mishandling af dyr er sket, før dyrene når frem til den italienske grænse.

4. Hvis Kommissionen indleder en overtrædelsesprocedure mod en medlemsstat, og Domstolen derefter finder, at medlemsstaten har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, og medlemsstaten ikke retter sig efter dommen, kan Kommissionen indlede en ny sag i henhold til artikel 228, stk.2, i EF-traktaten (tidligere artikel 171) og kræve, at medlemsstaten betaler et engangsbeløb eller en bøde. Hvis Domstolen finder, at medlemsstaten ikke har rettet sig efter dens dom, kan den pålægge en sådan bøde, for hvilken et maksimumbeløb ikke er angivet i EF-traktaten.

Eksportrefusion gøres endvidere afhængig af en tilfredsstillende gennemførelse af bestemmelserne i direktiv 91/0628/EØF i Kommissionens forordning (EF) 0615/98 af 18. marts 1998 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med eksportrestitutioner for så vidt angår kvægs velfærd under transport⁽¹⁾. Det har derfor direkte virkning for finansieringen over Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for landbruget (EUGFL) af restitutionerne i tilfælde, hvor der konstateres alvorlige mangler i overholdelsen af dyrevelfærdsbestemmelserne.

5. Kommissionen har taget sagen op til ny overvejelse i lyset af en rapport fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret for nylig og yderligere beviser, der er indsendt af dyreværnsforeninger med henblik på eventuelt at indlede en sag i henhold til artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten. Kommissionen har også til hensigt at interessere sig mere for muligheden for at indgå bilaterale aftaler med tredjelande, som berøres af disse spørgsmål, som en metode til at overvinde de ovennævnte håndhævelsesproblemer. Resultaterne af Kommissionens tilsynsbesøg på stedet skal vurderes i lyset af de restitutioner, der udbetales for kvæg, der eksporteres over det pågældende grænseovergangssted.

⁽¹⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

(2000/C 170 E/162)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1989/99
af Norbert Glante (PSE) til Kommissionen**

(28. oktober 1999)

Om: Kommissionens foranstaltninger til forberedelse af beslutningen om faste bogpriser

I sin beslutning (B4-0991/98) om fælles fastsættelse af bogpriser på tværs af grænserne af 20.11.1998⁽¹⁾ vedtog Europa-Parlamentet bl.a. følgende:

2. anmoder Kommissionen om, inden der træffes en endelig afgørelse om de uafgjorte procedurer, at opstille pålidelige og sammenlignelige indikatorer og oplysninger om den samlede situation og situationen inden for de forskellige dele af bogmarkedet i EU's medlemsstater og sprogområder;

4. opfordrer Kommissionen til med deltagelse af repræsentanter for den grænseoverskridende handel med bøger at gennemføre en offentlig høring vedrørende prisfastsættelse, såvel for så vidt angår undersøgelse af betydningen af EF-traktatens artikel 128, stk. 4, og også andre konkurrencemæssige, kulturelle og forbrugerpolitiske aspekter;
5. anmoder Kommissionen om at tilpasse sin EU-politik vedrørende aftalen om bogpriser til ovennævnte kulturelle krav, navnlig i de grænseoverskridende sprogområder, og muliggøre fortsættelsen af de eksisterende ordninger med faste bogpriser, navnlig i de samme sprogområder;
6. kræver, at der bliver indført en bindende ordning, som ved siden af de nationale bogprিসfastsættelsesordninger muliggør retmæssigheden af bilaterale aftaler om bogprিসfastsættelse inden for identiske sprogområder, og som ikke er i modstrid med konkurrencereglerne;

Hvilke skridt og foranstaltninger har Kommissionen truffet for at efterleve disse henstillinger fra Europa-Parlamentet?

(¹) EFT C 379 af 7.12.1998, s. 391.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(15. november 1999)

Med hensyn til punkt 2 i Parlamentets beslutning (B4-0991/98) om de faste bogladepriser mellem Tyskland og Østrig har Kommissionen med henblik på sin beslutning angående den anmeldelse, som den havde modtaget fra tyske og østrigske forlag angående det grænseoverskridende fastprissystem for bøger i Tyskland og Østrig, samt de forskellige klager mod dette system igennem flere år gennemført en omfattende undersøgelse af bogbranchen i medlemsstaterne blandt flere aktører, bl.a. forlag og boghandler i Tyskland og Østrig, og den har foretaget en markedsanalyse. Under disse undersøgelser har de anmeldende parter og klagerne i den igangværende sag også fået lejlighed til at fremlægge omfattende oplysninger om situationen på bogmarkedet i EU. Kommissionen råder derfor i dag over alle de indikatorer og alle de oplysninger, den har brug for til at fastlægge sin endelige holdning.

Med hensyn til punkt 4 i den ovennævnte parlamentsbeslutning erindrer Kommissionen om, at den i henhold til de gældende procedurebestemmelser (¹), den 16.-17. september 1998 foretog høring af parterne og klagerne samt andre tredjeparter, bl.a. repræsentanter for forfattere, i de ovennævnte sager for i fuldt omfang at tilgodese alle de implicerede interesser.

Med hensyn til punkt 5 og 6 i den parlamentsbeslutning, det ærede medlem henviser til, vil Kommissionen gerne minde om, at den kun kan træffe sin beslutning inden for de gældende retlige rammer, der afstikkes af EF-traktaten, således som den er blevet fortolket af EF-Domstolen. Inden for de retlige rammer, som de grænseoverskridende fastprissystemer for bøger må vurderes i, er de gældende bestemmelser, der skal lægges til grund, konkurrencereglerne i EF-traktatens artikel 81 (tidl. artikel 85) ff. samt kulturklausulen i EF-traktatens artikel 151 (tidl. artikel 128), stk. 4. Disse bestemmelser åbner mulighed for en indgående analyse af hvert enkelte tilfælde, med mulighed for at tage hensyn til alle relevante aspekter, herunder også de kulturelle. Det fremgår klart af de beslutninger, Kommissionen allerede tidligere har truffet på området, og retspraksis i forbindelse hermed (²).

I henhold til EF-traktatens artikel 151, stk. 4, skal Kommissionen tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i EF-traktaten, bl.a. for at respektere og tilgodese den kulturelle mangfoldighed i EU. I sin anvendelse af EF-traktatens konkurrenceregler foretager Kommissionen derfor en positiv undersøgelse af, om en aftale eller en praksis har et kulturelt sigte og indeholder bestemmelser af kulturel art, der rent faktisk giver sig udslag i praksis og kan retfærdiggøre konkurrencebegrænsninger, der står i forhold til de tilstræbte mål. Denne vurdering foretages inden for rammerne af en eventuel anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, der giver Kommissionen mulighed for at indrømme fritagelse til konkurrencebegrænsende aftaler og praksis, der indebærer større fordele end ulemper for forbrugerne, bl.a. når de pågældende aftaler eller former for praksis kun indebærer de konkurrencebegrænsninger, der er strengt nødvendige for at nå det tilsigtede mål og ikke udelukker konkurrencen for en væsentlig del af de berørte produkter. Kommissionen tager også hensyn til de ændringer, parterne måtte foretage. Kulturelle fordele kan i forbindelse hermed betragtes som fordele for forbrugerne. Det må således konkluderes, at der under hensyn til EF-traktatens artikel 151, stk. 4, kun kan indrømmes fritagelse til et grænseoverskridende

fastprissystem for bøger, hvis den pågældende aftale eller praksis opfylder alle betingelserne i EF-traktatens artikel 81, stk. 3, hvilket bl.a. forudsætter, at de påberåbte kulturelle fordele er klart påviselige.

- (¹) Jf. artikel 19 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962 — Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86, EFT 13 af 21.2.1962, senest ændret ved forordning (EF) 1216/1999, EFT L 148 af 15.6.1999, og Kommissionens forordning nr. 1999/0063/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, og forordning nr. 17, EFT 127 af 20.8.1963; forordning nr. 1999/0063/EØF er i mellemtiden blevet ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) 2842/98 af 22. december 1998 om høring af parter i visse procedurer efter EF-traktatens artikel 85 og 86, EFT L 354 af 30.12.1998.
- (²) Se Kommissionens beslutning af 25. november 1981, VBBB og VBVB, EFT L 54 af 25.2.1982, og beslutning af 12. december 1988, Publishers Association — Net Book Agreements, EFT L 22 af 26.1.1989, samt EF-Domstolens dom af 17. januar 1984 i de forenede sager 43 og 63/82, VBVB og VBBB/Kommissionen, Sml. 1984, s. 17, Førsteinstansrettens dom af 9. juli 1992 i sag T-66/89, Publishers Association/Kommissionen, Sml. 1992, s. II-1995, samt EF-Domstolens dom af 17. januar 1995 i sag C-360/92 P, Publishers Association/Kommissionen, Sml. 1995, s. I-23.

(2000/C 170 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1995/99

af Paul Rübiger (PPE-DE) til Kommissionen

(9. november 1999)

Om: Retningslinjer for vertikale begrænsninger

Som led i høringen i Europa-Parlamentets Udvalg om Økonomi og Valutaspørgsmål understregede den nyvalgte kommissær for konkurrencespørgsmål betydningen af gennemsigtighed og klarhed med henblik på at opnå borgernes tilslutning til EU-forskrifterne.

Udkastet til retningslinjerne for vertikale begrænsninger omfatter 225 enkelte punkter og lægger hovedvægten på eksempler, der ikke altid kan generaliseres. På den anden side mangler der i forbindelse med de omfattende drøftelser om det relevante marked stadig klare retningslinjer, der forhindrer, at producenterne i de mindre stater forfordes.

Hvordan vil Kommissionen på dette område sørge for størst mulig gennemsigtighed og finde harmoniske løsninger, som forhindrer at nogen forfordes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(29. november 1999)

Det ærede medlem henviser til det udkast til retningslinjer om vertikale begrænsninger, som Kommissionen offentliggjorde den 24. september 1999 (¹), sammen med et udkast til en gruppefritagelsesforordning.

Ifølge Kommissionen vil den nye foreslåede politik medføre en betydelig forenkling af reglerne for vertikale begrænsninger samt en begrænsning af de administrative byrder, fordi de virksomheder, der mangler markedsmagt (hvilket de fleste virksomheder gør) får mulighed for at søge i et administrativt ly, hvor de ikke længere er tvunget til at vurdere, om deres aftaler er forenelige med EU's konkurrenceregler. Under den nye politik dækker den foreslåede gruppefritagelsesforordning alle vertikale begrænsninger — som aftales af virksomheder med en markedsandel på op til 30% — for både råvarer og færdigvarer samt tjenesteydelser, bortset fra et mindre antal hardcore-begrænsninger og betingelser. Hermed fjernes en række alvorlige mangler i de tre nuværende gruppefritagelsesforordninger om eksklusive distributions-, eksklusive købs- og franchiseaftaler, som i de seneste år er blevet stærkt kritiseret for at have et alt for begrænset anvendelsesområde, for at være for formalistiske samt for at virke som en spændtrøje for erhvervslivet, der hindrer udvikling af produktions- og distributionsmetoder. Den forenkling, der opnås med den nye foreslåede politik, vil navnlig være til gavn for små og mellemstore virksomheder (SMV), som i vidt omfang vil være omfattet af den nye forordning.

Virksomheder med markedsandele, der overstiger tærsklen på 30 %, vil ikke nyde godt af dette administrative ly, men det understreges, at deres vertikale aftaler ifølge den nye politik ikke antages at være ulovlige, men at de muligvis kræver en individuel undersøgelse i henhold til EF-traktatens artikel 81 (tidligere artikel 85). Formålet med de tilknyttede retningslinjer er at hjælpe virksomhederne med at gennemføre en sådan undersøgelse og dermed forøge konkurrencereglernes effektivitet.

Kommissionen har ved udformningen af disse retningslinjer forsøgt at give et detaljeret og samlet overblik over et teknisk kompliceret emne. Udkastet indeholder bl.a. et kapitel med markedsdefinitioner, som er baseret på de generelle kriterier i Kommissionens meddelelse om markedsdefinition fra 1997, og som har til formål at give virksomhederne mere specifik vejledning om problemer, der opstår i forbindelse med vertikale begrænsninger.

Retningslinjerne er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende i form af et udkast, for at give alle interesserede lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger, således at Kommissionen om nødvendigt kan foretage forbedringer og præciseringer.

Med hensyn til spørgsmålet om markedsdefinition skal det understreges, at det relevante antitrustmarked ikke nødvendigvis falder sammen med en medlemsstats territorium og kun kan vurderes i hvert enkelt tilfælde. Eventuelle negative og positive virkninger af vertikale aftaler skal vurderes på det pågældende marked. EU's konkurrencepolitik, der langt fra indebærer ulemper for producenter på små markeder, tager sigte på at beskytte konkurrencen og forbrugernes interesser uanset det pågældende markeds størrelse.

(¹) EFT C 270 af 24.9.1999.

(2000/C 170 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2013/99

af Antonio Tajani (PPE-DE) og Enrico Ferri (PPE-DE) til Kommissionen

(9. november 1999)

Om: Den italienske lov om offentlige og private sundhedstjenesteydelser — overtrædelse af fællesskabsreglerne om konkurrence og fri udveksling af tjenesteydelser

Ifølge vore oplysninger har en række sammenslutninger, der repræsenterer private italienske sundhedsfirmaer (SNUBALP, FIOSP, URSAP), anmodet Kommissionen om at undersøge, hvorvidt den italienske lov om offentlige og private sundhedstjenesteydelser strider mod fællesskabslovgivningen om konkurrence og fri udveksling af tjenesteydelser. Det er nævnte sammenslutningers opfattelse:

- at der er tale om en interessekonflikt, hvor ASL (udbydere af lokale sundhedstjenesteydelser) udnytter deres dominerende markedsposition ved at kombinere markedsregulerende faktorer med produktion/udbud og køb/betaling af tjenesteydelser (lovdekret nr. 419 af 30. november 1998 og nr. 229 af 19. juni 1999);
- at markedsopdelingen i sundhedssektoren er skæv, og at ikke-italienske udbydere af tjenesteydelser diskrimineres; taksterne fastsættes af myndighederne (ministerielt dekret af 22.7.1996) og er så lave, at det rent faktisk er umuligt for udbydere fra andre EU-medlemsstater at gå ind på markedet og opnå en rimelig fortjeneste, og vi ved jo alle, at sundhedstjenesteydelser ikke er undtaget fra reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Ovennævnte sammenslutningers fortolkning deles ikke blot af os selv, men også af den italienske konkurrence- og markedsmyndighed, således som det fremgår af dens to udtalelser herom af 25. juni 1998 og 20. maj 1999.

Vil Kommissionen på ovennævnte baggrund oplyse, hvorvidt anmodningen følges op på behørig vis, hvilke tjenestegrene og tjenestemænd der har fået pålagt sagen, og hvor langt man er nået med samme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(23. november 1999)

Det er rigtigt, at en række sammenslutninger, der repræsenterer private italienske sundhedsinstitutioner, indgav en klage til Kommissionen i januar 1999. Klagen vedrører en påstået overtrædelse af fællesskabslovgivningen om konkurrence og fri udveksling af tjenesteydelser på grund af den italienske lov om offentlige og private sundhedstjenesteydelser.

Den tidligere kommissær med ansvar for konkurrencepolitik besvarede ved brev af 6. april 1999 et brev fra E. Ferri, hvori det blev bekræftet, at Kommissionen vil gøre sit bedste for at undersøge sagen og så hurtigt som muligt tage stilling til, om der er tale om en overtrædelse.

Da klagen vedrører påstået overtrædelse af flere fællesskabsbestemmelser, er flere af Kommissionens tjenestegrene involveret i undersøgelsen, herunder bl.a. generaldirektoratet for konkurrence og det indre marked.

Disse tjenestegrene har allerede indledt en indledende undersøgelse på grundlag af oplysninger fra de sammenslutninger, der indgav klagen. Der er afholdt et møde med repræsentanter for Kommissionen og klagerens advokat. Generaldirektoratet for konkurrence har endvidere kontaktet den italienske konkurrencemyndighed for at indhente nogle supplerende oplysninger. Endvidere opfordres den italienske regering til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger til klagen.

Kommissionen arbejder således fortsat med denne klage. Da undersøgelsen endnu ikke er afsluttet, og da hverken klagerne eller den italienske regering endnu er blevet underrettet om de indledende konklusioner, kan Kommissionen ikke udtale sig om, hvorvidt de berørte italienske forskrifter er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen. Kommissionen vil naturligvis underrette det ærede medlem om dens endelige konklusioner.

(2000/C 170 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2015/99**af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen**

(9. november 1999)

Om: Organisationsplan over den nye Kommissions tjenestegrene

Jeg anmoder om at få tilsendt den nye organisationsplan over Kommissionens tjenestegrene med klar angivelse af lederne for de enkelte generaldirektorater, direktorater, tjenestegrene og eventuelle andre selvstændige afdelinger. De ansvarlige ledere bedes angivet med navn, nationalitet og køn.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(1. december 1999)

På baggrund af Kommissionens organisationsplan er der blevet sendt en fortegnelse over tjenestemænd i ledende stillinger med angivelse af lønklasse, køn og nationalitet direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

Med hensyn til den nye Kommissions organisationsplan henvises det ærede medlem til den elektroniske udgave på Internettet.

(2000/C 170 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2018/99**af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen**

(29. oktober 1999)

Om: Beføjelser der er overdraget til nationalstaterne i Den Europæiske Union

Jeg er selvfølgelig klar over, at Den Europæiske Union (tidligere Det Europæiske Fællesskab, tidligere Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og før det Fællesmarkedet) på utallige måder har flyttet beføjelser fra nationalstaterne i Unionen på næsten alle områder af deres interne og eksterne anliggender.

Kan jeg få en fuldstændig liste over de beføjelser, som Den Europæiske Union eller en af dens tidligere former på noget tidspunkt har præciseret, skal forblive hos nationalstaterne og ikke på noget tidspunkt skal overdrages til Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(26. november 1999)

Fællesskabet har kun de beføjelser, som det i traktaterne har fået overdraget af medlemsstaterne.

(2000/C 170 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2024/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Små landbrugere og landskabsbevarelse

Anerkender Kommissionen små landbrugeres rolle som bidragere til bevarelsen af landskabet som en ressource for både lokalsamfund og turisme?

Er Kommissionen ikke enig i, at ordningen for beskyttelse af miljøet i landdistrikter og andre ordninger for udvikling af landdistrikterne bør udvides og udbygges for at sikre, at små landbrugere modtager tilstrækkelig økonomisk anerkendelse for deres rolle?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. november 1999)

Kommissionen anerkender den vigtige rolle, som mindre landbrugere spiller for forvaltningen af landskaber, bevarelsen af biologisk mangfoldighed og beskyttelse af miljøet.

I henhold til Rådets forordning (EF) 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte⁽¹⁾ kan medlemsstaterne ud fra visse objektive kriterier regulere den direkte støtte til landbrugere. De derved sparede midler kan medlemsstaterne anvende til bestemte supplerende foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne i henhold til Rådets forordning (EF) 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽²⁾. Forordningen fremlægger en integreret plan for udvikling af landdistrikterne, hvor anerkendelsen af landbrugets (og dermed også de mindre landbrugeres) flerfunktionelle rolle udgør et nøglepunkt. Forordningen omfatter en række foranstaltninger, som medlemsstaterne kan gennemføre ud fra deres særlige behov. Da medlemsstaterne selv kan opstille flere eller mere restriktive betingelser for ydelse af EU-støtte til udvikling af landdistrikter, kan nogle af disse foranstaltninger anvendes specielt til fordel for mindre landbrugere. Gårdturisme er en af de ordninger, som medlemsstaterne kan gennemføre som led i programmer til udvikling af landdistrikterne og for at fremme omstruktureringen i landdistrikter og diversificere økonomien.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 170 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2026/99

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Fårevaskemidler fremstillet af organisk fosfat

Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt EU bidrager til finansieringen af forskningsprojekter vedrørende den indvirkning, som håndteringen af fårevaskemidler fremstillet af organisk fosfat har på menneskets helbred, og hvorvidt den har planer om enten at forbyde sådanne vaskemidler eller at forbedre de sikkerhedsforanstaltninger, der skal træffes, når de anvendes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. december 1999)

Kommissionen kan bekræfte, at EU ikke direkte finansierer forskningsprojekter om den indvirkning, som håndteringen af fårevaskemidler fremstillet af organisk fosfat har på menneskets helbred. Der findes heller ikke ingen planer om i EU-regi at forbyde sådanne vaskemidler eller indføre yderligere sikkerhedsforanstaltninger i forhold til de foranstaltninger, der allerede er truffet i forbindelse med forarbejdningen, eller som er indført gennem medlemsstaternes nationale lovgivning.

Der findes i øjeblikket ingen projekter inden for landbrugsforskning hverken under Air-programmet (agroindustriel forskning) eller under Fair-programmet (fiskeri-, landbrug og agroindustriel forskning) om dette emne.

Det ville dog være muligt at forelægge et forskningsforslag om dette emne under nøgleaktion 5 i særprogrammet »Livskvalitet og forvaltning af de levende ressourcer« under det femte rammeprogram om forskning og teknologisk udvikling (FTU). Et af de prioriterede områder i den ovennævnte nøgleaktion er »Sundhed og velfærd for dyr, der anvendes til animalsk produktion«. Forskningsaktiviteter i forbindelse med forbedrede metoder til evaluering af, hvordan veterinærprodukter indvirker på folke- og dyresundhed ville kunne introduceres under denne nøgleaktion.

(2000/C 170 E/169)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2029/99
af Béatrice Patrie (PSE) til Kommissionen**

(3. november 1999)

Om: EU-støtte til uddeling af mælk i skoler

Pressen og diverse foreninger omtaler for øjeblikket Kommissionens afgørelse om nedskæringer både nu og i fremtiden af EU-støtten til uddeling af mælk i skoler.

Ifølge børneernæringseksperter er mælk et næringsmiddel, som er afgørende for børns vækst, og uddeling af mælk i skolerne gør det muligt at nå de befolkningsgrupper, som selv i dag ikke får tilstrækkelig nærende og varieret kost.

Dette forslag, der er foruroligende for både landbruget og folkesundheden, kræver forklaring på følgende:

1. På mødet den 14.-15. juni 1999 fandt landbrugsministrene, at »forbruget af mælk har stor betydning for navnlig børn og unge i betragtning af mælkenes høje næringsværdi«.
Hvorfor træffer Kommissionen en afgørelse, der går imod den generelle holdning i medlemsstaterne, og som kan medføre, at der igen sættes spørgsmålstegn ved uddelingen af mælk i skolerne?
2. Hvordan kan Kommissionen, under henvisning til udsigten til strammere budgetter, løbe den risiko at bringe sundheden i fare for de europæiske børn, der modtager dette ernæringstilskud i skolen, når folkesundhed med Amsterdam-traktaten blev opprioriteret til en officiel fællesskabspolitik?
3. Med hvilke finansielle midler kan forbruget af mælk fremmes på en omkostningseffektiv måde, samtidig med at der tages hensyn til de samlede midler, der er til rådighed på budgettet? Vil det være muligt at flytte den omtalte støtte fra budgettet for den fælles landbrugspolitik til budgettet for sundhedspolitik og således få ordningen til at vare længere, samtidig med at de budgetmæssige begrænsninger respekteres?

(2000/C 170 E/170)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2054/99
af Gérard Caudron (PSE) til Kommissionen**

(3. november 1999)

Om: Afskaffelse af europæisk støtte til mælkedistribution i skolerne

Fra alle sider konstateres en nedskæring og senere afskaffelse af fællesskabsstøtten til mælkedistribution i skolerne som følge af en afgørelse fra Kommissionen.

Ifølge ernæringsspecialister er mælk vigtig i børns ernæring af hensyn til deres vækst. Mælkedistributionen i skolerne gør det i øvrigt endnu i dag muligt at komme i kontakt med visse befolkningskategorier, som ikke nyder godt af en afbalanceret ernæring.

Dette projekt er foruroligende, både hvad angår landbruget og folkesundheden.

Rådet (landbrug) mente den 14.-15. juni 1999, at det var vigtigt at fremme mælkeforbruget på grund af mælkens næringsværdi, særlig for børn og unge. Hvorfor træffer Kommissionen da en afgørelse, som går imod Rådets udtalelse?

Når folkesundheden gennem Amsterdam-traktaten har opnået status som en horisontal fællesskabspolitik, hvorledes kan Kommissionen da påtage sig den risiko at skade sundheden for de europæiske børn, som nyder godt af dette ernæringstilskud i skolerne?

Kan Kommissionen på denne baggrund dementere de fremsatte oplysninger og berolige de europæiske borgere?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-2029/99 og E-2054/99**

(9. december 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 170 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2036/99

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Knorr Bremse og europæisk støtte

Virksomheden Knorr Bremse har bekendtgjort, at den vil nedlægge flere hundrede arbejdspladser i Kingswood, Bristol (UK), for at forlægge arbejdet til sine fabrikker i Frankrig, Italien, Tyskland eller Ungarn.

Kan Kommissionen oplyse, om virksomheden har anmodet om eller modtaget økonomisk støtte af nogen art til jobskabelse i Frankrig, Italien eller Tyskland eller, gennem Tacis- og Phare-programmerne, i Ungarn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. november 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 170 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2051/99

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. november 1999)

Om: Skibsbygning på skibsværftet Astano i Galicien

I sit svar på min forespørgsel (E-1432/99⁽¹⁾) om følgerne af den eventuelle privatisering af skibsværftet Astano, som den spanske regering udtrykkeligt har ønsket, for forbuddet mod skibsbygning, erklærede Kommissionen, at »en hvilken som helst ændring af Astanos ejerforhold ikke (vil) få nogen virkning for begrænsningerne for dets virksomhed«.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, hvilke juridiske og politiske årsager, der kan lægges til grund for denne erklæring, i betragtning af, at forbuddet bundet i tildelingen af statsstøtte til den spanske stats offentlige skibsværfter?

(¹) EFT C 27 E af 29.1.2000, s. 66.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(30. november 1999)

Kommissionen har i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-1432/99 (¹), som det ærede medlem henviser til, redegjort for de betingelser, der knytter sig til omstrukturingsstøtte til de statsejede skibsværfter i Spanien. Det kan dog være nyttigt, hvis Kommissionen forsøger yderligere at præcisere grundlaget for de nuværende restriktioner på Astanos aktiviteter.

I præamblen til Rådets forordning (EF) 1013/97 af 2. juni 1997 om støtte til bestemte skibsværfter, der er under omstrukturering (²), hvorved der blev givet dispensation fra statsstøttereglerne i Rådets direktiv 90/0684/EØF af 21. december 1990 om støtte til skibsbygningsindustrien (³) for at fremme en yderligere og endelig omstrukturering af de statsejede værfter i Spanien, fastslås det klart, at de foreslåede kapacitetsnedsækninger under omstrukturingsplanen vil blive suppleret med, at værftet i Astano ikke bliver genåbnet for nybygninger. Eftersom forordningen ikke indeholder bestemmelser om det modsatte, står det klart, at denne restriktion ikke er tidsbegrænset og gælder for værftet som sådant uanset dets ejerforhold. Dette understreges af, at samme afsnit i præamblen til forordningen til gengæld fastslår, at »der ikke vil blive foretaget ombygning af skibe på skibsværftet i Astander, så længe det er statsejet«. Disse betingelser og de øvrige betingelser i forordningen var forudsætningen for, at Rådet indvilligede i at give dispensation.

Betingelserne blev gentaget i Kommissionens endelige beslutning (⁴) om godkendelse af omstrukturingsstøttepakken, som i afsnit 29 og 35 omtaler Astanos situation.

Som det forklares i Kommissionens svar på det ærede medlems tidligere forespørgsel, var indskrænkningerne i værfternes skibsbygningskapacitet et nødvendigt modstykke til det betydelige støttebeløb, hvis man skal begrænse de mulige fordrejninger af konkurrencen inden for Fællesskabet mest muligt.

(¹) EFT C 27 E af 29.1.2000, s. 66.

(²) EFT L 148 af 6.6.1997.

(³) EFT L 380 af 31.12.1990.

(⁴) EFT C 354 af 21.11.1997.

(2000/C 170 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2070/99

af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(5. november 1999)

Om: Situationen i den europæiske distributionssektor efter fusionen af Promodes og Carrefour

Kommissionen besvarede under sit møde for Europa-Parlamentet den 1. september i år et spørgsmål af García-Margallo om virksomhedsfusionerne i distributionssektoren. Fusionen af Promodes og Carrefour vil skabe alvorlige problemer i regioner som Haute-Savoie, hvor den nye gigant vil kontrollere 86 % af handelen, eller Catalonien, hvor den vil kontrollere 70 % af de catalanske supermarkeder. Der er altså tale om en operation med virkninger på europæisk plan, eftersom de to koncerner kontrollerer store supermarkeds kæder i hele EU. Vil Kommissionen oplyse, hvor langt den er kommet med de initiativer, den har taget og er i færd med at tage i denne henseende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. november 1999)

I overensstemmelse med EU's konkurrenceregler, især Rådets forordning (EF) nr. 1310/97 af 30. juni 1997 om ændring af forordning (EØF) 4064/89 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁾ (fusionsforordningen) undersøger Kommissionen fusioner og virksomhedsovertagelser i tilfælde, hvor de deltagende virksomheders omsætning overstiger visse minimumstærskler (fusioner af fællesskabsdimension). Deltagerne i sådanne fusioner har pligt til at anmelde projektet til Kommissionen og kan normalt først gennemføre fusionen, når den er godkendt. Hvis en fusion truer konkurrencen på et specifikt marked i en medlemsstat, har Kommissionen i medfør af artikel 9 i fusionsforordningen mulighed for at henvise sagen til de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat, hvis den har modtaget en begrundet anmodning herom fra myndighederne.

Kommissionen modtog den 5. oktober 1999 en anmeldelse om den planlagte fusion mellem Carrefour og Promodes. Denne fusion vil skabe den største europæiske markedsdeltager inden for fødevarerdetailsektoren. Fusionen vil have de største følgevirkninger i de lande, hvor deltagernes erhvervsinteresser overlapper, dvs. i Spanien, Frankrig, Italien og Portugal. I sin undersøgelse af sagen analyserer Kommissionen nøje de regionale og lokale aspekter af fusionen. Fusionen er i øjeblikket genstand for en undersøgelse, og der er iværksat en markedsundersøgelse.

Hvis Kommissionen efter sine undersøgelser kommer til den konklusion, at fusionen vil skabe eller styrke en dominerende stilling, som hæmmer den effektive konkurrence (monopol eller en dominerende stilling for flere virksomheder i fællesskab), erklærer den den planlagte fusion for uforenelig med det fælles marked, medmindre de deltagende virksomheder foreslår ændringer, der gør den forenelig med fællesmarkedet.

Kommissionen har hidtil undersøgt en snes sager i fødevarerdetailsektoren i forskellige lande inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). I en sag, den planlagte fusion mellem Kesko og Tuko (M.784;1996), begge finske virksomheder, der er aktive inden for salg af dagligvarer i Finland, konkluderede Kommissionen, at transaktionen ville skabe en monopolistisk udbudsstruktur i store dele af det finske marked med samlede markedsandele på 50% på nationalt plan. Fusionen blev derfor erklæret uforenelig med fællesmarkedet. I en anden sag, Tesco/ABF (M.914; 1997) vedrørende fødevarerdetailsektoren i Irland og Nordirland godkendte Kommissionen sagen under henvisning til de deltagende virksomheders løfter til den irske regering med hensyn til udbudssiden. I sagen Rewe/Meinl (M.1221;1998) vedrørende den østrigske fødevarerdetailsektor godkendte Kommissionen fusionen med forbehold af en række strenge betingelser, der begrænsede den foreslåede transaktion til en tredjedel af den planlagte omsætning og til visse regioner i Østrig. To andre sager, Promodes/Casino (deltagerne opgav senere projektet) (M.991;1997) og Promodes/S21/Gruppo GS (M.1086;1998) blev til dels henvist til de berørte medlemsstater og derefter behandlet af de franske og italienske konkurrencemyndigheder.

Kommissionen kan ikke på dette tidlige stadium i undersøgelsen af fusionen mellem Carrefour og Promodes udtale sig om resultatet af dens undersøgelser.

⁽¹⁾ EFT L 180 af 9.7.1997.

(2000/C 170 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2075/99

af Agnes Schierhuber (PPE-DE) til Kommissionen

(12. november 1999)

Om: Liberalisering i forbindelse med WTO-forhandlingerne

I forbindelse med WTO-millenniumrunden er det planen at forhandle om yderligere liberaliseringer inden for landbrugsområdet. Yderligere liberaliseringer er imidlertid kun fornuftige, hvis de bidrager til at øge landmændenes og forbrugernes velstand.

1. Findes der allerede en officiel evaluering fra WTO's og/eller Kommissionens side om, hvilken virkning GATT-Uruguay-rundens landbrugsaftale har haft på landbrugspriserne og indkomsterne i EU, USA og i den øvrige verden (evaluering inkl. 1999)?
2. Hvordan evaluerer Kommissionen virkningerne af GATT-Uruguay-runden? Jeg anmoder om, at ikke kun undtagelsesårene 1995 og 1996 evalueres men også det samlede tidsrum 1995-1999. Samtidig anmoder jeg om under evalueringen ikke kun at bedømme den værdimæssige udvikling af verdenshandlen, men overvejende at bedømme markedernes kvantitet og prisudvikling.
3. Har liberaliseringen virkelig medført fordele for forbrugerne?
4. Er fødevarepriserne faldet og i hvilket omfang?
5. Er fødevaresikkerheden og -kvaliteten blevet forbedret med markedsåbningen og SPS-aftalen?
6. Hvordan skal WTO-panelet vedrørende forbud mod import af oksekød, der er blevet tilført væksthormoner, i denne forbindelse bedømmes?
7. Hvordan forholder verdenshandlens udvidelse sig til den generelle indkomstudvikling i EU og i andre WTO-medlemsstater, og hvordan er indkomststigningen fordelt blandt befolkningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. december 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 170 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2077/99

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(12. november 1999)

Om: Gennemførelse af direktiv 89/48 i Grækenland

Grækenland er med afgørelse truffet af De Europæiske Fællesskabers Domstol den 23. marts 1995 (sag C 365/93) blevet dømt for manglende gennemførelse af fællesskabsdirektiv 89/48⁽¹⁾ om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelse af mindst tre års varighed. Under henvisning til at det fremgår af anklager fra berørte borgere, at DIKATZA, som er den græske institution, som varetager anerkendelse af eksamensbeviser af denne art, ikke handler i overensstemmelse med det omtalte direktiv, bedes Kommissionen oplyse: Har Grækenland gennemført Den Europæiske Domstols afgørelse, og hvilke skridt har Kommissionen i modsat fald til hensigt at tage med henblik på at harmonisere den græske lovgivning med fællesskabslovgivningen?

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(30. november 1999)

Da Grækenland ikke har efterkommet Domstolens dom af den 23. marts 1995, har Kommissionen den 10. december 1997 indgivet en ny klage over manglende gennemførelse af Rådets direktiv 89/0048/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, og har samtidig indgivet anmodning om pålæggelse af tvangsbod. Retsmødet i Domstolen fandt sted den 20. oktober 1999.

(2000/C 170 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2088/99**af Maurizio Turco (TDI) til Rådet**

(8. november 1999)

Om: Statsborgere i EU-medlemsstater med asylret i andre medlemsstater eller tredjelande

Med Amsterdam-traktaten er asylpolitik blevet integreret i EF-traktaten, særligt afsnit IV med overskriften »Visum, asyl, indvandring og andre politikker i forbindelse med den fri bevægelighed for personer«.

Protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet som bilag til EF-traktaten, fastslår, at Rådet omgående skal underrettes, hvis en medlemsstat beslutter at give asyl til en statsborger fra en anden medlemsstat, hvilket understreger Rådets centrale rolle i udvekslingen af oplysninger vedrørende asyl og indvandring mellem medlemsstaterne.

Som følge af disse bestemmelser samt begrænsningerne i Geneve-konventionen af 28. juli 1951 og New York-protokollen af 31. januar 1967 om flygtningestatus kan EU-borgere generelt kun opnå asyl i tredjelande, men ikke længere i EU-medlemsstater.

Findes der tilfælde med statsborgere i EU-medlemsstater, der har opnået asyl i en anden medlemsstat eller i stater uden for EU før eller efter EU-traktatens og asylprotokollens ikrafttrædelse? I bekræftende fald med hvilken begrundelse?

Finder Rådet ikke, at der er et presserende behov for en undersøgelse med det formål at få fastlagt og fjernet årsagerne til anmodninger om og opnåelse af asyl i tredjestater, således at der kan sikres en rimelig balance i forholdet til begrænsningerne i EU-borgerens ret til adgang til asyl i andre EU-medlemsstater?

Svar

(17. december 1999)

I de seks måneder, der er forløbet siden Amsterdam-traktatens ikrafttræden, har Rådet ikke modtaget underretninger i henhold til asylprotokollen om, at en medlemsstats statsborger har søgt asyl i en anden medlemsstat.

Rådet har ingen oplysninger om asylansøgninger indgivet af EU-statsborgere i tredjelande.

(2000/C 170 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2126/99**af Nelly Maes (Verts/ALE) og Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(24. november 1999)

Om: Finansiell støtte til den europæiske olieindustri

Oliesektoren er i fuld bevægelse. Store virksomheder fusionerer. OPEC-aftaler fører ind i mellem til stigninger i olieprisen. I pressen berettes der regelmæssigt om nye oliefelter. Krisen fra 1973 er tilsyneladende definitivt overstået.

I de forløbne to årtier er Kommissionens energipolitik i stadig højere grad blevet koncentreret om tre hovedpunkter:

- a) tilstrækkelig energiforsyning,
- b) miljøvenlighed og
- c) styrkelse af konkurrencepositionen.

1. Har Kommissionen efter oliekrisen i 1973 udarbejdet finansielle støtteforanstaltninger for den europæiske oliesektor?
2. I benægtende fald, har Kommissionen støttet ovennævnte sektor på anden måde? Hvilke initiativer er der i dette tilfælde tale om?
3. I bekræftende fald, kan Kommissionen give en fuldstændig oversigt over den finansielle støtte, som siden 1973 er blevet tildelt den europæiske oliesektor (opdeling efter programmer og virksomheder)?
4. Hvilke grunde anfører Kommissionen for denne finansielle støtte til den europæiske oliesektor?
5. Er Kommissionen af den opfattelse, at finansiel støtte til oliesektoren er i overensstemmelse med foranstaltningerne mod CO₂-emissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio del Valle-Lersundi

(20. december 1999)

Programmer med finansiel støtte til oliesektoren blev oprindelig sat i gang som reaktion på olieprishokket i 1973, da ulemperne ved Fællesskabets afhængighed af Mellemøsten, der stod for 90 % af Fællesskabets olieforsyning, trådte klart frem. Det oprindelige mål var at skabe et finansielt redskab til støtte for en hurtig udvikling af nye innovative teknologier, som kunne sikre, at Nordsøen kunne blive økonomisk udviklet som et olieområde. Den finansielle støtte, der blev udbetalt, skulle betales tilbage, hvis der senere skete en kommerciel udnyttelse, og ca. 30 % af støtten blev betalt tilbage senere.

Siden den finansielle støtte startede i 1975, er der blevet tildelt omkring 750 mio. EUR til oliesektoren til næsten 1 000 forskellige projekter vedrørende forskning, udvikling, demonstration og udbredelse af kendskabet til innovativ teknologi. Den seneste relevante offentliggørelse »Thermie — Hydrocarbons, sectoral report 1995-1997« (europæisk teknologi til energistyring — kulbrinter, sektorrapport 1995-1997), som omfatter alle detaljer både i Thermie-programmet og de tidligere programmer, vil blive sendt direkte til de ærede parlamentsmedlemmer og til Parlamentets Sekretariat. Her forklares baggrunden for en række programmer med finansiel støtte, inden for hvils rammer denne hjælp er blevet givet, ligesom der også gives en omfattende beskrivelse af programmets sigte og mål og nogle eksempler på enkelte projekter.

Disse projekter i oliesektoren dækker et bredt spektrum af aktiviteter, der alle sigter mod det samme brede overordnede mål; en sikker, ren og effektiv udnyttelse, produktion, transport og opbevaring af olieprodukter til en rimelig pris. Oprindeligt sigtede programmet først og fremmest mod en nedsættelse af omkostningerne for at fremme den hjemlige produktion og for at sikre forsynings sikkerheden i Fællesskabet, men målene er blevet bredere, især efter 1990'erne og det almindelige olieprisfald, således at det nu omfatter en styrkelse af konkurrenceevnen, bedre miljøbeskyttelse og øget beskæftigelse.

En væsentlig del af støtten går direkte til forsynings- og servicesektoren, som er relateret til oliebranchen, og som omfatter en lang række små og mellemstore virksomheder, der i EU beskæftiger mellem 350 000 og 500 000 mennesker.

Da Europa fortsat vil være stærkt afhængigt af kulbrintebrændsel i sin energiforsyning inden for en overskuelig fremtid, mener Kommissionen ikke, at en sådan strategi er i modstrid med dens tiltag i forbindelse med CO₂-problemer og klimaændringerne. I den seneste indkaldelse af interessetilkendegivelser i juni 1999 blev især miljøbeskyttelsesaspekterne fremhævet, herunder f.eks. en specifik henvisning til mulighederne for genindvinding og reinjektion af CO₂. Udviklingen af en stærk fællesskabsbaseret industri lover godt både for Fællesskabet og på længere sigt som teknologioverførsel og industrielt samarbejde, og man opmuntrer aktivt til internationale partnerskaber og anvendelse af bedste eksempler på miljøpraksis i EU i udvindingssektoren.

(2000/C 170 E/178)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2137/99
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(24. november 1999)

Om: Forbud mod BADGE og BFDGE som belægning i konservesdåser

For kort tid siden har Belgien taget sardin- og tunkonserver fra markedet på grund af den eventuelle skadelighed af konservesdåsernes kemiske lakering.

Af analyser fra forbrugerorganisationen Test-Aankoop fremgår, at 50-65 % af indholdet i de undersøgte konservesdåser var forurenet med de kemiske stoffer BADGE (Bisfenol-A-Dyglycidylether) og BFDGE (Bisfenol-F-Dyglycidylether).

BADGE anvendes som inderste belægning i konservesdåser. BFDGE er beslægtet med BADGE, men må ikke bruges i materiale, som kommer i kontakt med fødevarer. Dog fandt Test-Aankoop i 65 % af de undersøgte dåser spor af BFDGE.

Da indførelsen af sardin- og tunkonserver ikke begrænser sig til Belgien, ønsker jeg at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen kendskab til lignende a) BADGE- og b) BFDGE-problemer i Unionens øvrige medlemsstater? I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger er der iværksat for at fjerne forurenede fødevarer fra markedet? I benægtende fald, vil Kommissionen anmode medlemsstaterne om at gennemføre en nøje kontrol med hensyn til forekomsten af BADGE og/eller BFDGE i konservesdåser)?
2. Er Kommissionen ved at udarbejde et direktiv med henblik på at forbyde BADGE og BFDGE som inderste belægning i konservesdåser? I bekræftende fald, hvilke er dette direktivs vigtigste punkter? I benægtende fald, er Kommissionen rede til at udstede forbud mod anvendelsen af BADGE og BFDGE som belægning i konservesdåser med fødevarer i betragtning af de to stoffers sygdomsfremkaldende art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(2. december 1999)

Kommissionen er i øjeblikket ved at foretage en grundig undersøgelse af det af det ærede medlem nævnte problem og skal snarest muligt meddele ham udfaldet.

(2000/C 170 E/179)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2148/99
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(24. november 1999)

Om: Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler

Hvad er processen for indkaldelse, indsendelse og offentliggørelse af de årlige erklæringer om økonomiske interesser fra tidligere og nuværende medlemmer af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. december 1999)

At hvert enkelt medlem af en videnskabelig komité skal være uafhængig, er et af tre grundlæggende principper for de nye videnskabelige komitéers arbejde, som er videnskabelig kvalitet, medlemmernes uafhængighed og transparens i det udførte arbejde.

I artikel 6, stk. 1, i Kommissionens afgørelse 97/0579/EF af 23. juli 1997 om oprettelse af videnskabelige komitéer inden for forbrugersundhed og levnedsmiddelsikkerhed⁽¹⁾ fastsættes det, at »medlemmerne af hver enkelt videnskabelig komité skal handle uafhængigt af enhver udefra kommende påvirkning«. For at sikre en sådan uafhængighed skal medlemmerne afgive tre separate erklæringer om alle deres interesser, som kunne tænkes at være til hinder for deres uafhængighed: en erklæring om interesser som del af den oprindelige ansøgning om at blive medlem af en videnskabelig komité, en årlig erklæring om eventuelle interessekonflikter og en erklæring om særlige interesser, der kunne være til hinder for deres uafhængighed i forbindelse med et emne på dagsordenen for et møde i den pågældendes komité.

Det ærede medlems spørgsmål drejer sig om de årlige interesseerklæringer for tidligere og nuværende medlemmer af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler.

I artikel 6, stk. 2, i den nævnte afgørelse fastsættes det, at hvert enkelt medlem af en videnskabelig komité »hvert år underretter Kommissionen om eventuelle interessekonflikter, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed«. Denne generelle regel gælder for alle ni videnskabelige komitéer. Ikke desto mindre har hver enkelt komité vedtaget sin egen forretningsorden. I henhold til reglerne for Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler, som blev vedtaget den 17. september 1998, skal medlemmerne »hvert år skriftligt oplyse Kommissionen om eventuelle interessekonflikter, som kunne opfattes som værende til hinder for deres uafhængighed. Interesser kan være af direkte eller indirekte finansiell karakter eller i visse tilfælde vedrøre etiske spørgsmål«.

Det skal understreges, at de videnskabelige komitéer vedtager deres forretningsorden i fuld uafhængighed.

Medlemmerne af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler indsendte deres erklæringer for første gang efter forretningsordenens vedtagelse og for anden gang i april 1999.

De årlige erklæringer er ikke automatisk tilgængelige for offentligheden. Da de indeholder personlige oplysninger, kan de kun udleveres til tredjemand, hvis medlemmet har givet sin udtrykkelige tilladelse hertil. Forretningsordenen indeholder som bilag en formular med titlen »Årlig erklæring om medlemmernes interesser«. Formularen giver mulighed for, at medlemmet tillader, at erklæringen gøre offentligt tilgængeligt. I forbindelse med den sidste årlige erklæring gik de fleste medlemmer ind på, at deres erklæringer kan gøres tilgængelige for offentligheden. I disse tilfælde kan Kommissionen give oplysninger om erklæringens indhold.

Der gælder i denne sammenhæng ingen særlige krav vedrørende tidligere medlemmer.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 28.8.1997.

(2000/C 170 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2155/99
af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen

(24. november 1999)

Om: Ekstil for kongehuset Savoyen

Savoyen-kongehuset, som indtil 1946 havde magten i Italien, har siden dette tidspunkt levet i eksil uden for landets grænser. Dette eksil forekommer fuldstændig absurd og uberettiget og det er frem for alt i modstrid med de internationale menneskerettighedskonventioner.

Kan Kommissionen med henblik på et samlet, demokratisk Europa, der bygger på solidaritet og på borgernes rettigheder, oplyse følgende:

1. findes der europæiske direktiver, som fastlægger bevægelsesfrihed inden for EU for europæiske borgere, der ikke har begået lovovertrædelser?
2. mener den ikke, at sagen kan indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol?
3. hvordan bedømmer den sagen generelt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(30. november 1999)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-2703/97 fra Luigi Florio ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 60 af 25.2.1998.

(2000/C 170 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2174/99**af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen**

(29. november 1999)

Om: Retsakter, der kan fordreje konkurrencevilkårene

Hvad ville Kommissionen kalde det, hvis der i en forordning kun indrømmedes toldnedsættelse for råvarer til en enkelt virksomhed ud af en gruppe af virksomheder, der alle beskæftiger sig med det samme, uden nogen klar begrundelse herfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. december 1999)

Kommissionen har ikke for vane at besvare hypotetiske spørgsmål.

(2000/C 170 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2187/99**af Christos Folias (PPE-DE) og Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. november 1999)

Om: Amsterdam-traktaten og sport

Under henvisning til såvel den professionelle sportsudøvelses som amatørsportens sociale dimension, især hvad angår identitetsskabelse, befolkningernes indbyrdes tilnærmelse og fremme af de olympiske idealer, samt sportens økonomiske betydning med skabelse af nye arbejdspladser bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Anser Kommissionen det for nødvendigt, at Fællesskabet gør en indsats for at tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne eller samarbejde med tredjelande samt supplere medlemsstaternes indsats, sådan som det f.eks. er tilfældet på kulturområdet? Kan Kommissionen give oplysninger om eventuelle praktiske resultater, som denne erklæring hidtil måtte have haft?
2. Hvis ja, agter den som led i den nye regeringskonference at foreslå, at sporten optages i den nye traktat, og at der indføres et nyt kapitel, der omhandler sporten?
3. Råder Kommissionen over den nødvendige struktur til at gennemføre en eventuel fællesskabspolitik for sport?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(20. december 1999)

Siden Amsterdam-erklæringen om sport har Kommissionen indledt overvejelser om udviklingen og fremstidsudsigterne i forbindelse med fællesskabsaktioner inden for sporten. Denne proces mandede ud i tilrettelæggelsen af den »europæiske møderække om sport« i Olympia (Grækenland) i maj 1999. Kommissionen vedtog den 1. december 1999 navnlig på baggrund af konklusionerne fra denne møderække en rapport om sport ⁽¹⁾, der blev forelagt på Det Europæiske Rådsmøde i Helsingfors. I henhold til rapporten skal man styrke det sociale og pædagogiske element i sporten på alle interventionsniveauer, først og fremmest for sportsorganisationernes vedkommende, men også på nationalt og på europæisk plan. Styrkelsen kræver ligeledes, at man etablerer stabile juridiske rammer for sporten, der både skal tage højde for sportens økonomiske dimension og for en række særlige karakteristika, der kendetegner de sportslige aktiviteter.

I den forbindelse har Kommissionen i det dokument, der blev forelagt på Regeringskonferencen, vurderet, at det var uhensigtsmæssigt at bringe emnet på bane om, hvorvidt sporten skulle medtages i EF-traktaten.

Kommissionen har en tjenestegren, der hedder »Sport«, under Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur. Denne tjenestegren kunne styrkes i takt med en udvikling i fællesskabsaktionerne inden for sporten.

⁽¹⁾ KOM(1999) 644 endelig udg.

(2000/C 170 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2191/99**af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 1999)

Om: Indtagelse af alkohol i fly

I visse lande i Den Europæiske Union opstår der med visse mellemrum skænderier i fly, fordi der indtages for megen alkohol om bord, hvilket kan bringe selve flyvesikkerheden i fare.

Er Kommissionen informeret om disse hændelser?

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger i forbindelse med indtagelsen af alkohol i fly?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. december 1999)

Kommissionen er opmærksom på sikkerhedsproblemerne omkring overdrevent alkoholindtag ombord på fly.

Kommissionen overvejer sammen med de nationale myndigheder og de berørte parter, hvilke skridt der kan tages for at afhjælpe dette relativt nye problem.

Blandt eventuelle foranstaltninger er mere flypersonale ombord og særlig uddannelse af flypersonalet. De har i kraft af flykaptajnens beføjelser ansvaret for sikkerheden i kabinen og det er derfor vigtigt, at de uddannes i at håndtere aggressiv adfærd.

Der kan også gives henstillinger til flyselskaberne om, hvor meget alkohol der må uddeles i flyet, især på de lange ruter.

Kommissionen vil tage stilling til problemet og forelægge forslag til løsning heraf i en meddelelse om passagerbeskyttelse, som den vil vedtage efter omfattende samråd med de berørte parter.

(2000/C 170 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2207/99
af Antonio Tajani (PPE-DE) til Kommissionen

(29. november 1999)

Om: Afgørelse fra kommunen Fucecchio (Firenze) om nedrivning af det gamle Pacini-teater

Kommunen Fucecchio (Firenze) har med kommunalrådsafgørelse nr. 42 og nr. 78 fra 1997 godkendt en ændring af det historiske centrum i Fucecchio, som indebærer nedrivning af det tidligere Pacini-teater, der blev opført i 1700, og opførelse af en ny og større bygning i beton, idet boligselskabet »Cabel« har fået en andel af den offentlige plads på ca. 400 m². Disse afgørelser, som medfører en ændring af arealudnyttelsesplanen, respekterer ikke lov nr. 1089 af 1. juni 1939, som i artikel 1 om de generelle bestemmelser om beskyttelse af kunstneriske og historiske værdier gør den offentlige plads uafhængelig i henhold til artikel 23, idet den ikke er disponibel for de offentlige myndigheder. De beslutninger, som kommunen Fucecchio agter at vedtage, medfører alvorlige skader for samfundet i Fucecchio og er i modstrid med de generelle bestemmelser om beskyttelse af den kunstneriske og historiske arv, ikke blot på nationalt men også på europæisk plan.

Er Kommissionen rede til at intervenere over for de italienske kompetente myndigheder, således at de bevarer og beskytter de europæiske kulturgoder i overensstemmelse med bestemmelserne i traktatens artikel 128, som bl.a. fastsætter som mål for fællesskabsaktionen på det kulturelle område at fremme medlemsstaternes kulturer ved valorisering af den fælles kulturarv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(20. december 1999)

Ved EF-traktaten, nærmere bestemt artikel 151 (tidligere artikel 128), tildeles Fællesskabet beføjelser på det kulturelle område. I henhold til artikel 151 skal Fællesskabet ved sin indsats udelukkende fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne – under behørig hensyntagen til subsidiaritetsprincippet – bidrage til samarbejdet mellem medlemsstaterne, bidrage til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, idet det respekterer den nationale og regionale mangfoldighed, samt fremme det kulturelle samarbejde mellem medlemsstaterne, tredjelande og de kompetente internationale organisationer.

Kommissionen kan derfor ikke intervenere i et spørgsmål, der som i dette tilfælde udelukkende hører ind under Italiens ansvarsområde.

(2000/C 170 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2220/99
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 1999)

Om: Afgiftsdrøftelser

1. Hvilke møder er blevet afholdt i løbet af den seneste måned for at drøfte elementer i den såkaldte Monti-afgiftspakke, og hvilke møder er planlagt med det samme formål i løbet af de næste to måneder?
2. Hvilke afgiftsspørgsmål er navnlig blevet drøftet under den sidste måneds møder, og hvilke spørgsmål er det hensigten at drøfte på de kommende møder?
3. Kan Kommissionen af hensyn til åbenheden forelægge Parlamentet sammenfattende rapporter af disse møder og alle de dokumenter, som drøftelserne har været baseret på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. december 1999)

1. og 2. Nedenfor følger en oversigt over de møder, der er afholdt med medlemsstaterne siden 1. oktober 1999. Afgiftspakken skal drøftes på Det Europæiske Råd i Helsinki den 10. og 11. december

1999. Bortset herfra foreligger der ingen oplysninger om der vil blive afholdt yderligere møder om afgiftspakken i de kommende to måneder.

Adfærdskodeksgruppen trådte sammen den 14., 15. og 27. oktober 1999, hvor man drøftede enkelte udestående spørgsmål og et første udkast til gruppens slutrapport. Der blev udarbejdet reviderede udkast, som blev behandlet og yderligere bearbejdet på møder den 3., 4. og 12. november 1999, og gruppens rapport blev fremlagt på Ecofins møde den 29. november 1999.

Der blev afholdt et teknisk møde i Rådets arbejdsgruppe den 6. oktober 1999 om certifikatudstedelse og afskaffelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med forslag til direktiv om beskatning af renteindtægter fra opsparing.

På Ecofins møde den 8. oktober 1999 blev der fremlagt rapporter om fremme af principperne i det fremlagte direktiv i de af medlemsstaterne afhængige og med medlemsstaterne associerede områder. På et møde i Rådets arbejdsgruppe på højt niveau den 19. oktober 1999 blev muligheden af at omarbejde opsparingsdirektivet drøftet generelt. Der fandt et ad hoc-rådsmøde sted på politisk niveau den 28. oktober 1999, hvor man beskæftigede sig med udestående spørgsmål i forbindelse med afgiftspakken. Ecofin-mødet den 8. november 1999 behandlede afgiftspakken generelt. Den 18. november fandt der et møde sted med markedsaktørerne, som formandskabet havde arrangeret, den 22. november blev der afholdt et arbejdsgruppemøde i Rådet, og forslaget blev drøftet på Ecofins møde den 29. november 1999.

Der blev den 26. oktober 1999 afholdt et arbejdsgruppemøde i Rådet vedrørende forslaget til direktiv om rente- og royaltybetaling, hvor alle udestående spørgsmål blev drøftet. Der blev afholdt yderligere et arbejdsgruppemøde i Rådet om eftermiddagen den 17. november 1999. Forslaget blev sammen med de to andre elementer i afgiftspakken drøftet på Ecofins møde den 29. november 1999.

3. Da alle de ovennævnte møder er rådsmøder, er alle officielle gengivelser fra disse møder og alle arbejdsdokumenter, der behandles på sådanne møder, Rådets ansvarsområde. Kommissionen har derfor ikke ret til at overgive disse dokumenter til Parlamentet. Kommissæren med ansvar for det indre marked har imidlertid indvilget i at stille sig til rådighed for de relevante parlamentsudvalg med henblik på personligt at drøfte og forklare Kommissionens standpunkter vedrørende politiske spørgsmål, og han drøftede således afgiftspakken med udvalget for økonomiske og monetære anliggender den 25. november 1999.

(2000/C 170 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2231/99

af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. december 1999)

Om: Skøn over den sorte økonomi

Kommissionen bedes give et skøn eller en række skøn over den »sorte« økonomis størrelse i de enkelte medlemsstater og kort beskrive, hvilke metoder der ligger til grund for beregningen.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(21. december 1999)

Begrebet »sort« økonomi, skjult økonomi eller undergrundsøkonomi er ikke klart defineret. Kommissionen er ikke direkte involveret i at måle omfanget af det og er heller ikke i besiddelse af beregninger heraf.

Et stort antal transaktioner og aktiviteter registreres af flere grunde ganske vist ikke af de administrative systemer eller i statistikker (herunder bedrageri, men også fravær, særlige undtagelser, beløbsgrænser). Disse transaktioner er ikke nødvendigvis »sorte«.

For at få så fuldstændige oplysninger som muligt om bruttonationalindkomsten (BNI) og andre af nationalregnskabets aggregater, som anvendes i EU-sammenhæng (navnlig til at bestemme medlemsstatens bidrag til EU's budget), har Kommissionen sammen med medlemsstaternes statistiske organer i de seneste ti år arbejdet intenst for at sikre, at alle de aktiviteter, som skal indgå i BNI, også gør det, uanset om og hvordan oplysningerne angives til myndighederne. En beskrivelse af dette arbejde kan findes i beretningen fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om gennemførelsen af Rådets direktiv om fastlæggelse af bruttonationalindkomsten (BNI) i markedspriser⁽¹⁾.

Som et led i den europæiske beskæftigelsesstrategi har Kommissionen udarbejdet en meddelelse om sort arbejde⁽²⁾, hvor man ser på de politiske muligheder på dette område. I denne meddelelse defineres sort arbejde som enhver lønnet aktivitet, som i sig selv er lovlig, men som ikke registreres hos de offentlige myndigheder, under behørig hensyntagen til forskellene i medlemsstaternes retssystem.

⁽¹⁾ KOM(96) 124 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(98) 219 endelig udg.

(2000/C 170 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2244/99
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(1. december 1999)

Om: Ansatte i medlemsstaternes centralbanker

Oplys venligst, hvor mange kvalificerede økonomer (med eksamen i økonomi fra en højere læreanstalt), der er ansat som økonomer i de enkelte nationale centralbanker og i Den Europæiske Centralbank?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(20. december 1999)

Forespørgselens genstand ligger uden for Kommissionens kompetence (og den beklager ikke at være i besiddelse af de ønskede oplysninger).

(2000/C 170 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2246/99
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(19. november 1999)

Om: Organiske fosfatholdige pesticider

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at påvise og mindske langtidsvirkningerne på menneskers sundhed af organiske fosfatholdige pesticider i alle deres forskellige former?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. december 1999)

I Rådets direktiv 91/0414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾ er der fastsat et program til undersøgelse af alle aktive stoffer, som markedsførtes i 1993. Første fase af programmet til undersøgelse af eksisterende aktive stoffer er blevet gennemført i forbindelse med en liste over 90 vigtige aktive stoffer i Kommissionens forordning (EØF) 3600/92 af 11. december 1992 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/0414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽²⁾. Undersøgelsen af disse aktive stoffer fortsætter. Den omfatter flere organiske fosfater.

Kommissionen er ved at forberede anden fase af undersøgelsesprogrammet. I et udkast til forordning vil der også blive fastlagt en evaluering af en anden liste over de stoffer, der giver anledning til stor bekymring. Denne liste omfatter alle de resterende organiske fosfater, som ikke er dækket af den første liste over 90 aktive stoffer. Senest i juli 2003 vil der ske en tilbagekaldelse af de aktive stoffer fra markedet, hvor industrien ikke har fremlagt et fuldstændigt sagsmateriale. Der vil blive indført en fremskyndet procedure, der giver mulighed for en hurtig beslutning mht. de aktive stoffer, hvor der fremlægges positive udtalelser.

På denne måde forventer man, at der vil blive truffet en endelig afgørelse inden 2003 for de fleste af de organiske fosfater, om de kan accepteres eller ej.

I det fjerde rammeprogram⁽³⁾ gives der i Fællesskabets FAIR-program støtte til et forskningsprogram, der skal udvikle hurtige immunkemiske testmetoder i et screeningsystem til kontrol og overvågning af toksiske organiske fosfatholdige pesticider i korn og kornbaserede produkter. Dette forskningsprojekt bidrager derfor væsentligt til en risikovurdering og til fastlæggelse af menneskers eksponering for pesticider i forbindelse med korn og kornbaserede produkter.

I det femte rammeprogram er man i forbindelse med den vigtigste aktion 1 inden for livskvalitetsprogrammet i øjeblikket ved at forhandle om to nye projekter. Målet med det første projekt er bl.a. at harmonisere principper, terminologi og metode ved risikovurderinger. Dette skal forbedre det videnskabelige grundlag for risikovurderinger med hensyn til forureningsstoffer i fødevarer såsom organiske fosfatholdige pesticider og herunder eventuelle interaktioner mellem enkelte kemiske stoffer og virkningerne af levnedsmidlets sammensætning på forbrugernes beskyttelse. Det andet projekt sigter på at udvikle ny og valideret software for at kunne opstille modeller (ved også at bruge oplysninger om organiske fosfatholdige pesticider) for indtagelse af kemiske stoffer gennem fødevarer i forskellige målgrupper såsom børn, unge og voksne.

(¹) EFT L 230 af 19.8.1991.

(²) EFT L 366 af 15.12.1992.

(³) EFT L 117 af 8.5.1990.

(2000/C 170 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2404/99

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. december 1999)

Om: Anvendelse af bevillingerne til fællesskabsinitiativet RETEX

Under sidste fællesskabsstøtteramme (1993-1999) modtog Portugal støtte fra fællesskabsinitiativet RETEX for områder, der er stærkt afhængige af tekstil- og beklædningssektoren.

Kan Kommissionen oplyse:

- Hvilke bevillinger er tildelt Portugal og de øvrige medlemsstater via RETEX, og hvilke beløb er konkret overført til medlemsstaterne i perioden 1993-1999?
- Hvilke RETEX-projekter er finansieret i Portugal i samme periode? For hvilke beløb og af hvilken varighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. december 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 170 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2439/99**af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen**

(13. december 1999)

Om: Beskyttelse af europæiske foretagender i Kosovo

Under drøftelsen af mit spørgsmål til Kommissionen den 16.11.1999⁽¹⁾ om beskyttelse af EU-foretagenders interesser i Kosovo (H-0608/99) meddelte kommissær Patten, at han ikke var i besiddelse af oplysninger om pression og trusler mod europæiske foretagender i Kosovo. For at han kunne supplere sin manglende viden om dette emne, overdrog jeg ham personligt en kopi af korrespondancen herom mellem virksomheden »Mitolinaios« og hr. Kouchner og hr. Dixon. Endvidere anmodede jeg ham om at holde sig underrettet om den nuværende situation vedrørende telekommunikationsselskaberne i Kosovo og disses drift, således at han kunne få et fuldstændigt overblik over de faktiske forhold.

En effektiv kommunikation mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen vil bidrage til at beskytte EU's interesser i de tilfælde, hvor disse eventuelt er truet. Og i øjeblikket sættes de europæiske foretagenders suveræne rettigheder på spil. Det græske telekommunikationsselskab (OTE) og det italienske STET International, som har en andel på hhv. 20 % og 29 % i Srbija Telekom, lider tab ved, at der ikke betales afgifter til Srbija Telekom for anvendelsen af telekommunikationsanlæggene i Kosovo, medens UCK med hjælp fra dets tilhængere, som arbejder bag kulisserne, kræver, at begge selskaber genetablerer de ødelagte net, inden disse nationaliseres af Albanien, hvilket ville være en krænkelse af de internationale aftaler. Den alvorligste overtrædelse af loven skete dog først for kort tid siden, hvor en »særkommission«, hvori deltog repræsentanter fra De Forenede Nationer og Kosovo-albanere, fuldstændig i strid med loven, overdrog rettighederne inden for mobiltelefoni til det franske selskab Alcatel. Disse rettigheder tilhører udelukkende OTE og STET International i henhold til de gældende internationale aftaler, hvori det fastslås, at Kosovo henhører under det vigtigste operationsområde for disse to selskaber, der har tilladelse til at eksportere deres udbytte.

Kommissionen bedes oplyse, hvorledes den agter at beskytte de europæiske foretagenders legitime rettigheder i Kosovo, som i øjeblikket er truet af illegale net, hvori nu også embedsmænd fra De Forenede Nationer begynder at blive involveret, idet de handler i modstrid med de instruktioner, som de har fået pålagt, og som kræver af dem, at de overholder områdets retspraksis?

⁽¹⁾ Fuldstændigt referat af mødet den 16. november 1999, s. 60.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(9. december 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2000/C 170 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2575/99**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(16. december 1999)

Om: Mangel på infrastrukturer og installationer i Patras havn

Det nylige uheld med passagerfærgen Superfast III, hvor 12 mennesker omkom som følge af en brand der brød ud fjorten sømil uden for Patras havn, henledte atter opmærksomheden på de problemer der længe har været med havnen, hvor den omfattende mangel på infrastrukturer og havneinstallationer gør, at der ikke kan tages tilstrækkelig højde for passagerernes sikkerhed og sundhed, og at procedurerne for indstigning, udstigning og kontrol af passagererne samt de almindelige kontrolprocedurer for lastbiler vanskeliggøres.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende:

1. Agter den at kræve, at den græske regering omgående træffer foranstaltninger for at forbedre infrastrukturen i Patras havn for at lette forholdene for passagererne, især i betragtning af at Grækenland modtager støtte fra fællesskabsfondene til forbedring af havnene, som i reglen kun bruges til sektoren for varedistribution?
2. Ved Kommissionen, hvorfor det ansvarlige græske ministerium ikke har sørget for forbedring af infrastrukturen i Patras havn, sådan som Kommissionen foreslog på grundlag af nogle forslag indeholdt i nogle undersøgelser af Dovers havne foretaget af den ansvarlige tjenestegren, og agter den at kræve forklaringer?
3. Vil Kommissionen, hvis direktiv 1999/35⁽¹⁾ bliver bindende for medlemsstaterne pr. 1. december 2000, kræve, at den græske regering for at vise sin gode vilje offentliggør omstændighederne omkring tragedien med Superfast III og fremsender en kopi til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 12 i ovennævnte direktiv?
4. Har Kommissionen nogle forslag til forbedring af den grundlæggende infrastruktur med henblik på passagerernes sikkerhed og sundhed i de øvrige havne i Grækenland (Piræus, Igoumenitsa, forskellige øer m.m.), og hvilke forpligtelser vil den kræve overholdt af den græske regering i forbindelse hermed?

⁽¹⁾ EFT L 138 af 1.6.1999, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. december 1999)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.
